

மறுமலர்ச்சி தந்த

பஞ்சாக்கரம்

மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்

பண்டிதர் பிரம்மநீ ச. பஞ்சாட்சர சர்மாவின்

வாழ்வும், வளமும்.

கோப்பாய் சிவம்

மனுமலர்ச்சி தந்த

பஞ்சாக்ஷரம்

'மனுமலர்ச்சி' ஆசிரியர்
பண்டிதர் பிரம்மபுத் ச. பஞ்சாக்ஷரச் சர்மாவின்
வாழ்வு, வளமும்

(சர்மா அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு, பணிகள், ஆக்கங்கள், வம்ச வரலாறு
யாவற்றையும் அடக்கிய தொகுப்பு)

தொகுப்பாசிரியர்
கோப்பாய் சீவம்

அமரர் பிரம்மபுத் ச. பஞ்சாக்ஷரச் சர்மா அவர்களின்
பத்தாவதாண்டு சிராத்த திசை
சிறப்பு வெளியீடு
19- 10 - 2013

சர்வானந்தமய பீடம்

நூல் வெளியீட்டுத் தரவுகள்

நூலின் பெயர்	மறுமலர்ச்சி தந்த பஞ்சாக்ஷரம்
மொழி	தமிழ்
வீடயம்	அமரர் பிரம்மலு ச. பஞ்சாக்ஷர சர்மா அவர்களின் வாழ்வும் வளமும்
தொகுப்பாசிரியர்	பிரம்மலு ப. சிவானந்த சர்மா B.A.Hons (கோப்பாய் சிவம்) 'ஸ்ரீநகரம்' அளவோடை வீதி, இணுவில் மேற்கு, சுன்னாகம், ஸ்ரீலங்கா. தொ.பே. 0094 21 224 1504
வெளியீடு	சர்வானந்தமய பீடம்
கணினி வடிவமைப்பு	ஸ்ரீவீத்யா கணினி ப் பதிப்பகம், இணுவில், சுன்னாகம்.
அச்சுப்பதிப்பு	கஜானந்த பிறிண்டேர்ஸ், மானிப்பாய் வீதி, இணுவில்.
முதற்பதிப்பு	19 - 10 - 2013.

Title : *'Marumalarchchi Thantha Panchaksharam'*

Language : *Tamil*

Author : P. Sivanandasarma B.A. (Hons)
(*Kopay Sivam*)

Address : "SRINAGARAM", Alavodai veethy,
Inuvil West, Chunnakam,
Sri Lanka. ☎ 0094 21 224 1504

Rights : *To The Editor*

Type Setting & Designing : *Sri Vidya Computer Press, Inuvil*

Publishars : *Sarvananthamaya Peedam*

Date of Publication : 19 - 10 - 2013

Prize : 400/=

தோற்றம்
13 - 11 - 1916

மறைவு
24 - 09 - 2003

சுரபாரதி சேவா துறந்தர்,
வித்வ சிரோமணி, வித்யா கலாபமணி,
சிவகலா பூஷணம், சம்ஸ்கிருத பண்டிதர்,
மாறத்வாஜ கோத்திர,

அமரர்

பீரம்மடலீ ச. பஞ்சாசுர சர்மா அவர்கள்

சமர்ப்பணம்

எமது அன்புக்கும் பெருமதிப்புக்குமுரிய
தந்தையாரின் ஞாபகச் சுடர்களை
என்றும் ஒளிர்ச் செய்வதற்காக -
வரலாற்றுப் பொன்னேடுகளில் வைர வரிகளாகப்
பதிந்து வைக்கின்ற பெருவிருப்போடு
இச் சிறு புத்தக தீபத்தை
பக்தியுடன் ஏற்றிவைக்கிறேன்.

அவர் ஒரு ஞான தீபம்.
ஒரு காலத்தின் விளக்காக மாத்திரம்.....
அல்லது ஒரு தலைமுறையின் தீபமாக மாத்திரம்.....
அவர் வாழவில்லை.

அவருடைய தீர்க்க தரிசனங்களைப்
புரிந்துகொள்ள முயன்று,
தலைமுறைகள் கடந்து -
எமது அடுத்த தலைமுறைக்கும்
எடுத்துச் செல்வதுபற்றி,
எடுத்துச் சொல்லும் ஓர் அடையாளச் சின்னமாக
இச்சிறுநூல் அமைகிறது.

அப்பா காட்டிய வழியில்,
மரபுப் புவியில் இறுகக் கால்பதித்து நின்று
விஞ்ஞான அறிவியல் வானத்தை
அண்ணாந்து பார்த்து
“எல்லாத் திசைகளிலிருந்தும் வருகின்ற
அறிவுக் காற்றை” ஆழ்ந்து சுவாசித்துக்கொண்டு,

‘கோரிய கருமம் நிறைவேறும்வரை விழித்திருக்கின்ற’ எங்கள்
அண்ணா சுவாமி அக்ஷராத்தமானந்தாவை நமஸ்கரித்து

இச்சிறு தீபத்தைச் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

- கோப்பாய் சிவம்

பொருளடக்கம்

1. பிரம்மஸ்ரீ ச. பஞ்சாக்ஷர சர்மா அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு	06
2. பிரம்மஸ்ரீ ச. பஞ்சாக்ஷர சர்மா அவர்களைப்பற்றிய அறிஞர்களின் விதந்துரைகள்	08
3. பிரம்மஸ்ரீ ச. பஞ்சாக்ஷர சர்மா அவர்களின் ஆக்க முயற்சிகளின் பட்டியல்	17
4. பிரம்மஸ்ரீ ச. பஞ்சாக்ஷர சர்மா அவர்களின் சமூகப் பாங்களிப்புக்கள்	20
5. பிரம்மஸ்ரீ ச. பஞ்சாக்ஷர சர்மா அவர்களுக்குப் பிரமுகர்கள் எழுதிய சில கடிதங்கள்	22
6. நீண்டு தொடரும் ஒரு வம்சத்தின் வரலாறு	28
7. பிரம்மஸ்ரீ ச. பஞ்சாக்ஷர சர்மா அவர்களின் ஆக்க இலக்கியங்கள் சில	33
1. தமிழில் என்ன இருக்கிறது?	35
2. தமிழ்மொழியும் ரோமன் லிபியும்	34
3. மாறும் இலக்கணம்	38
4. தாய்மொழியில் தவறு செய்யலாமா?	46
5. ஆங்கிலத் தமிழ்	47
6. நாவலர் வழி	53
7. மூலங்களும் மொழிபெயர்ப்புக்களும்	57
8. செல்வியில் ஒரு செல்வி	62
9. வசன கவிதை	66
10. வடமொழியும் வள்ளத்தோளும்	69
11. ஈழநாட்டில் தமிழக் கவிதை வளர்ச்சி	72
12. இலக்கியக் கழகமும் தமிழ் வளர்ச்சியும்	77
13. கொம்பு கால் இல்லாக் கவி	81
14. மணிப்பிரவாள சதகம்	85
15. இலக்கியத்தில் காகம்	88

16. நல்லைக்கு வந்த முருகன்	93
17. தமிழாகமம்	96
18. புராணம் காட்டும் வாழ்க்கை நெறி	102
19. வேத நெறியும் சைவத் துறையும்	105
20. வடமொழி இலக்கிய வரலாறு - நூல் விமர்சனம்	107
21. சொற்சிலம்பம்	112
22. புத்தரின் தந்தம்	114
23. கற்பனையா, மெய்ப்பொருளா?	118
24. சிறுவர் கதைகள்	121
25. படித்துறை சொன்ன பழங்கதை	125
26. வாக்குறுதி	130
27. கண்ணீர்த்துளிகள்	135
28. வனதேவதை	137
29. அஷ்ட பிரகரணம்	148
30. வடமொழித் தனிப்பாடல்கள்	150

அமரர் பிரம்மஸ்ரீ ச. பஞ்சாட்சர சர்மா அவர்கள்

வடகோவைச் சபாபதி நாவலர், தென்கோவை கந்தையாபிள்ளை முதலிய பேரறிஞர்களின் வரிசையில் கோப்பாய்க் கிராமம் தமிழலகிற்கு ஈன்றளித்த அரிய மணிகளில் ஒருவர் பண்டிதர் பிரம்மஸ்ரீ சபாபதி ஐயர் பஞ்சாட்சர சர்மா .

கோப்பாய்க் கிராமத்தைப் பிறப்பிடமாகவும் நீண்டகால வசிப்பிடமாகவும் கொண்டிருந்த ஐயா அவர்கள் தமிழ்மொழிக்கும் சம்ஸ்கிருத மொழிக்கும் சைவ சமயத்துக்கும் தமிழ், சம்ஸ்கிருத இலக்கிய உலகிற்கும் இவை சார்ந்த வகையில் சமூகத்திற்கும் ஆற்றிய பங்களிப்பு அளப்பரியது.

வடகோவையில் பிரபல சித்தவைத்தியரும் மாந்திரீக நிபுணரும் புராணபடன வித்தகருமான பிரம்மஸ்ரீ கோபாலையர் சபாபதிஐயர் அவர்களுக்கும் கந்தரோடை ஆரிய திராவிட விற்பன்னரும் புலவருமான சிவஸ்ரீ சிவப்பிரமணியக் குருக்களின் ஏகபுத்திரி மீனாட்சி அம்மாவிற்கும் மூத்த புதல்வராக பஞ்சாட்சர சர்மா அவர்கள் நள வருடம் ஐப்பசி மாதம் மிருகசீரிட நட்சத்திரத்திலே (13-11-1916) பிறந்தார்.

ஆரம்பக் கல்வியைச் சொந்த ஊரிலே ஐம்புகேஸ்வரக் குருக்கள் என்பாரின் கோவில் பாடசாலையிலும் அதையடுத்து கல்வியதிகாரி முகாந்திரம் சதாசிவ ஐயரால் நடத்தப்பட்ட சுன்னாகம் பிராசீன பாடசாலையிலும் கற்றார். இடையில் சிலகாலம் கோப்பாய் கிறிஸ்தவ கல்லூரியிலும் கல்விகற்றார். வித்துவசிரோமணி கணேசையரிடம் பாடம் கேட்ட பெருமை இவருக்குண்டு. தமிழ்ப் பாலபண்டித பட்டத்தையும் பெற்றார். வியாகரணசிரோமணி பிரம்மஸ்ரீ தி.கி. சீதாராம சாஸ்திரிகளிடம் வடமொழியைக் கற்று சம்ஸ்கிருத பண்டிதராகவும் ஆனார். ஆங்கிலம், சிங்களம், தெலுங்கு, குஜராத்தி முதலிய மொழிகளிலும் ஓரளவு அறிவைப் பெற்று விளங்கிய இவர் மலையாளத்தில் மிகுந்த பாண்டித்தியம் கொண்டிருந்தார்.

ஆரம்பத்தில் இருவருடங்கள் கொக்குவில் இராமகிருஷ்ண வித்தியாலயத்திலும் பின்பு ஓய்வுபெறும்வரை புத்தூர் ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தக் கல்லூரியிலும் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றினார்.

நீர்வேலி சோதிட புராண வித்தகராக விளங்கிய சிவஸ்ரீ க. தியாகராஜக் குருக்களின் கனிஷ்ட புதல்வி இராசாத்தி அம்மாளை 30-03-1945 இல் திருமணம் செய்து இனிய இல்லறத்தை நடத்தினார். இவர்களது இல்லறப் பேறாக ஆறு குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்தனர். மூத்த குழந்தை சிறுவயதிலேயே காலமாகிவிட்டது.

பொறியியலாளர் நித்தியானந்த சர்மா (இப்போது சுவாமி அக்ஷராத்மானந்தா-இராமகிருஷ்ணமடம், இந்தியா), சௌதாமினி சாம்பசிவக் குருக்கள் (எழுத்தாளர் சௌமினி) சிவானந்த சர்மா B.A.(Hons) (கோப்பாய் சிவம்), பிரபல சோதிடர் சோமசேகர சர்மா J.P (பண்டாரவளை), ஆசிரியை அனூராதா புருஷோத்தம சர்மா B.A.(Hons), Dip.in Music ஆகியோர் இவர்களின் மக்கட்செல்வங்களாம்.

1943 இலிருந்தே இவர் ஒரு சிறந்த வாசகராகவும் எழுத்தாளராகவும் முகிழ்த்தார். கலாமோகினி, வீரசக்தி, ஈழகேசரி, மறுமலர்ச்சி, கலைச்செல்வி,

சோதிடமலர், அம்புஜம், அருவி, நாவலர் குரல், இலங்கை விகடன், காந்தீயம், இந்துசாதனம், ஈழநாடு, சுதேசநாட்டியம் முதலிய தமிழக, ஈழத்துப் பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் ச.ப.சர்மாவின் பத்துறை ஆக்கங்கள் வெளிவந்தன. மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் ஆரம்பகர்த்தாக்களில் ஒருவரான சர்மா அவர்கள் அப்பத்திரிகையின் ஆசிரியபீடத்தையும் அலங்கரித்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கை வானொலியில் சைவநற்சிந்தனைகளையும் இலக்கியப் பேச்சுக்களையும் வழங்கியிருக்கிறார். பல்வேறு காலங்களில் வெளிவந்த பல பாராட்டுவிழா மலர்களின் தொகுப்பாசிரியராகவும் பல சிறந்த நூல்களின் பதிப்பாசிரியராகவும் விளங்கியதோடு பல நூல்களுக்கு அணிந்துரை வழங்கிச் சிறப்பித்துமிருக்கிறார். இவர் ஓர் ஆசிரியர் என்பதற்கிணங்கப் பல பாடநூல்களையும் உரைவிளக்க நூல்களையும் வெளியிட்டிருக்கிறார்.

எலிக்குஞ்சுச் செட்டியார் என்னும் இவரது சிறுவர் கதை இலங்கை அரசாங்க கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம் வெளியிட்டிருக்கும் ஏழாம் ஆண்டுத் தமிழ்ப் பாடப் புத்தகத்தில் இடம்பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சம்ஸ்கிருதக் கல்வியை வளர்ப்பதற்காகப் பல இடங்களிலும் சம்ஸ்கிருத வகுப்புக்கள், பரீட்சைகள் முதலியவற்றை நடத்தியிருக்கிறார்.

சமயம், இலக்கியம், சமூகம் எனப் பத்துறைசார்ந்த சங்கங்கள் பலவற்றில் முக்கிய உறுப்பினராகப் பணியாற்றியமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவருடைய பங்களிப்பைப் பெற்ற 42 நிறுவனங்களின் பெயர்களும் இவரது ஆக்க இலக்கியங்கள் என 56 படைப்புக்களும் பதிப்பித்த அல்லது தொகுத்த நூல்கள் என 06 நூல்களும் உரைவிளக்கம் செய்தவை என 05 நூல்களும் அணிந்துரை வழங்கியவை என 04 நூல்களும் மேற்பார்வையிட்டு ஆலோசனை வழங்கியவை என 12 நூல்களும் பரீட்சைப் பங்களிப்புக்கள் என எட்டுவிதமான பரீட்சைகளும் புள்ளிவிபரமாக மறுமலர்ச்சி கண்ட மாணிக்கம் என்ற நூலில் தரப்பட்டுள்ளமை சமூகமட்டத்தில் இவர் வழங்கிய காத்திரமான பங்களிப்புப் பற்றி அறிய உதவுகின்றன.

தக்கார் தகவிலர் என்பது அவரவர்
எச்சத்தாற் காணப்படும்.

என்ற வள்ளுவன் வாக்கை அளவுகோலாகக் கொண்டு பார்க்கின்றபோதும் அவரது பிள்ளைகளும் தத்தமது துறைகளில் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிப்பது அவரது தனித்துவமும் சிறப்பும் தொடர்ந்து நிலைபெறுகின்றமைக்குச் சான்றாகும்.

பிறருக்கு உதவுதல், படிக்கவரும் மாணவர்களின் பசி, களையைப் போக்குவதிலும் முனைந்து நின்றல், கடைசிக் காலம்வரை தாம் பல விடயங்களைத் தொடர்ந்து கற்றுக்கொண்டிருந்தமை, பத்துறைசார்ந்த விடயங்களைக் கடைசிக் காலம்வரை தேடித்தேடி வாசித்தமை, தாம் கண்டறிந்த புதிய விடயங்களைத் தம்மைச் சார்ந்தவர்களுக்குச் சுவைபட எடுத்துக் கூறுதல், மாணவர்களுக்கு எந்த விடயத்தையும் தெளிவு விளக்குதல், யாருடனும் தேவையற்ற முரண்பாடுகளை வளர்த்துக் கொள்ளாமல் நட்புநிலை பேணுதல் என்பவை என்றும் அவரிடம் காணப்பட்ட பண்புநலன்கள்.

பஞ்சாட்சரசர்மா சமஸ்கிருத, தமிழ் பண்டிதர். அந்நாட்களிலிருந்த தமிழ்ப்பண்டிதர்களில் பலர் முரட்டுத் தனமான குறுகிய நோக்கமுடையவர்கள். ஆனால் கையாலாகாதவர்கள். சர்மா அவர்கள் தமிழகத்திலிருந்து வந்த ஆனந்தபோதினி, பிரசண்டவிகடன் முதல் சகல பத்திரிகைகளையும் தவறாது வாசித்து வந்தவர். அவர்களுக்கு தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்கள் அத்தனை பேருடைய வரலாறும் தெரியும். யார்யார் எவ்வெப்போது எந்த எந்தப் புனைபெயரில் எழுதினார்கள் என்ற எல்லா விபரமும் தன் கைக்குள் வைத்திருந்தார். வல்லிக்கண்ணன் போன்ற சிலரோடு கடிதத்தில் தொடர்பும் கொண்டிருந்தார்.

சர்மா தமிழகத்து இலக்கியங்களையும் படித்ததோடு பாரதத்தின் வேறுசில பாஷை இலக்கியங்களையும் சுவைத்தவர். சிறப்பாக மலையாள சஞ்சிகைகளைத் தருவித்து வாசித்து வந்தவர். அவற்றுள் சிலவற்றை தமிழில் மொழி பெயர்ப்பும் செய்துள்ளார். மலையாள இலக்கியத்தில் அவரது பரிச்சயத்திற்கு சான்றாக மறுமலர்ச்சிப் பத்திரிகையில் மலையாளத்து அறிஞரான வள்ளத்தோல் அவர்களைப்பற்றி “வள்ளத்தோலும் வடமொழியும்” என ஒரு சிறந்த கட்டுரை வரைந்துள்ளார்.

ஆங்கிலம், சிங்களம், ஹிந்தி போன்ற பாஷைகளை வாசித்து விளங்கும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தார்.

இவர்களுக்கு மொழி ஆராய்ச்சியிலும் ஆர்வம் அதிகம். உதாரணத்துக்கு ஒன்று

தமிழில் கலம் என்றால் பாத்திரத்தையும் கடலில் செல்லும் கப்பலையும் குறிக்கும். இந்த மாதிரி சமஸ்கிருதத்தில் பாத்ரம் என்றால் பாத்திரத்தையும் “யானபாத்ரமென்று” கப்பலையும் குறிப்பதையும் Vessel என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்கூட இவ்வாறே பாத்திரத்தையும் - கப்பலையும் குறிப்பதையும் சுட்டிக் காட்டி சிறுகுறிப்பொன்று மறுமலர்ச்சியில் வெளியிட்டிருந்தார். இப்படி இன்னும் பல.

இவர் சமஸ்கிருத இலக்கணத்தை மிக விரிவாக தி. கி. சீதாராம சாஸ்திரிகளிடம் படித்திருந்தார். தமிழறிந்தவர்கட்கு சமஸ்கிருத இலக்கண பாடம் நிகழ்த்தும்போது தமிழில் நன்னூல் காட்டும் சில விதிகட்கும் பாணினி காட்டும் விதிகட்கும் இடையே தொடர்புகளை எடுத்துக் கூறி மாணவர்களை வியக்க வைப்பார். இவரிடம் சமஸ்கிருத பாடம் கேட்டவர்களில் பிரபலமானவர்கள் க. செ. நடராஜா (தமிழ் நிகழ்ச்சி அதிகாரி) க. செ. ஆனந்தர் (அதிபர்), நீர்வேலி வேதவல்லி கந்தையா பல்கலைக்கழக பேராசிரியர்களில் சிலர். இப்படி இவர்களோடு பல ஆசிரிய மணிகளும் அடங்குவர்.

மாணவர்களின் பயன் கருதிச் சமயபாட நூல்கள் பலவும் சில சமஸ்கிருத பாடபுஸ்தகங்களும் மணியான விளக்கங்களுடனும் குறிப்புகளுடனும் வெளியிட்டுள்ளார்.

இவர் வாசிப்பது ஏராளம். எழுதுவதற்கு முயற்சி செய்வதில்லை. பலர் வற்புறுத்தியதன்பலனாகவே இவர் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக எழுதியுள்ளார். அப்படி எழுதிய வற்றையெல்லாம் அவர் மகன் ப. சிவானந்த சர்மா “பஞ்சாட்சரம்”

என்ற ஒரு தொகுதியாக வெளியிட்டுள்ளார். அதே விரிவாகி விட்டது என்றாலும் இவர் குடத்துள் தீபமாகவே இருந்து வந்துள்ளார் எனலாம். சமீபத்தில் நிகழ்ந்த இந்துகலாசார விழாவில் இந்துகலாசார அமைச்சரால் கௌரவிக்கப்பட்டார்.

-நீர்வேலி, தி. நடனசபாபதி சர்மா
பிரான்ஸ்.

நூல்கள் வெளிவருவதில் தனி ஆர்வம் காட்டி வருபவர் பண்டிதர் பிரம்மஜீ ச. பஞ்சாட்சர சர்மா அவர்கள் தமிழிலும், சமஸ்கிருதத்திலும் ஒத்த பாண்டித்தியமும் பற்றும் உள்ளவர்கள். இந்நூல் வெளியிட்டிலும் அவர்கள் கொண்ட உற்சாகம், பிழைகள் நேரிடாது சிறந்த முறையில் இந்நூல் வெளிவரத் தூண்டு கோலாக விளங்கியது. அவர்கள் பெரும் பாராட்டிற்குரியவர்கள்.

- பேராசிரியர் கைலாசநாதக் குருக்கள்.
விக்னேசுவர ஸ்நபனகும்ப பூஜாவிதி
எனும் நூலுக்கு வழங்கிய அணிந்துரையில்.

“குயிற்குஞ்சு முட்டையைக் காக்கைக் கூட்டிட்டால்
அயர்ப்பின்றிக் காக்கை வளர்க்கின் றதுபோல்
இயக்கில்லைப் போக்கில்லை ஏனென்ப தில்லை
மயக்கத்தாற் காக்கை வளர்க்கின்ற வாறே”

என்பது திருமந்திரம். வாகீசுவரரான சங்கராசாரிய சுவாமிகள் வடமொழியில் அருளிய, பொருள் வளமும் அருள்வளமும் வாய்ந்தசௌந்தர்ய லகரி நூற்பொருளை வாலிதின் விளங்க எனக்கு வழங்கிய வரகுருவாக வாழ்பவர் வடகோவை சிவஜீ ச.பஞ்சாட்சரசர்மா அவர்கள் அவர் போதனை குயில் முட்டை அதை அடைகாத்துக் குஞ்சாக்கி வளர்த்த காக்கை தமிழேன் . வளர்த்தகுஞ்சு குயிலாகவே கூவும். வடமொழி மூலத்திலுள்ள பொருள் மாறுபாடு குறைபாடுகளின்றித் தமிழாக்கத்தில் அமைந்திருப்பின் அது சர்மா அவர்களின் போதனையாகிய குயில் முட்டையின் விசேடம்.

பண்டிதர் ச. சுப்பிரமணியம் அவர்கள்
“சௌந்தர்யலகரி” நூலாசிரியரின் முகவுரையில்

1-8-86

அவர் பெரியதோர் நூல் நிலையத்தைக் கோப்பாயில் நிறுவியிருந்தார். இந்தியாவிலிருந்து அன்று (1940) வெளிவந்த எல்லாப் பத்திரிகைகளின் பழைய பிரதிகளையும் ஒழுங்காகச் சேமித்து வைத்திருந்தார். அன்றியும் வடமொழி இலக்கிய நூல்கள் ஒன்றும் தவறில்லாமல் சேமித்து வைத்திருந்தார். ஜெயதேவருடைய கீதகோவிந்தம் இலங்கையில் எங்கு மில்லாதது அவரிடமிருந்தது.

வடமொழி வழக்கொழிந்த மொழி என்பதைப் பொய்ப்பித்து இன்று இந்தியாவில் ஹைதராபாத் முதலிய கேந்திரங்களிலிருந்து வானொலியில் வடமொழியில் புதினங்கள் பரப்பப்படுகின்றன. வடமொழியில் செவ்விகாணல் நிகழ்கின்றது. பல சஞ்சிகைகள் வடமொழியில் வெளிவருகின்றன. அவற்றை விலை கொடுத்துப் பெற்று இலங்கையில் பரப்பியவர் பஞ்சாட்சரசர்மா. அமரபாரதி, பாரதீய வித்யா பவனம் என்னும் வடமொழித் தாபனங்கள் நடத்திய தேர்வுகளுக்கு இங்கிருந்தே பிள்ளைகளைத் தயார் செய்து உயர்ந்த பெறுபேறுகள் பெறச் செய்தவர். ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தின் ஆயுட்கால அங்கத்தவராகவும் போர்க்காலத்திலும் பரீட்சைச் செயலாளராகவும் இருந்து அளப்பரிய தொண்டு செய்தவர். பரீட்சை வினாத்தாள்களை கல்லச்சில் இடுவதும் புள்ளிகளை ஒழுங்காகப் பரீட்சைக் குழுவுக்கு அவர் சமர்ப்பிக்கும் நேர்மையும் எவராலும் பாராட்டப்பட வேண்டியது. ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கமென்ற தீபத்துக்கு தாமே திரியாயிருந்து ஒளி கொடுத்ததை யாரும் மறக்க முடியாது.

அவர் ஒரு பூசகர். தன்னுடைய பரம்பரைப் பூசைக் கோவி லொன்றுக்கு ஊரடங்கு நேரத்திலும் தவறாது பூசை செய்தவர். உரிய முறைப்படி பூசை செய்பவர். பூசகருக்குரிய சகல இலட்சணங்களும் பொருந்தியவர்.

தன்னைச் சுற்றியிருந்த கோப்பாய் மக்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் அடுத்த கை அறியாமல் தன்னலமற்ற சேவை செய்தவர். இந்திய இராணுவம் வந்த காலத்தில் அவருடைய வீட்டு முன்றலில் முறையீட்டுக் கடிதங்கள் ஓலக்கடிதங்கள் படிவ நிரப்பல்கள் இத்தியாதி சேவைகளை பசியென்றும் பாராது செய்த சமூகத் தொண்டன், பரோபகாரி. ஊரின் நடுவே பழுத்த பயன் மரம். இடம்பெயர்ந்து அல்லோல கல்லோலப் பட்டவர்களுக்குத் தம்மாலியன்றவரை இல்லிடங்கள் தேடிக் கொடுத்ததை இரண்டாம் பேருக்கும் சொல்லாத சேவையாளர்.

பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் களும் இவரிடம் சந்தேகம் தீர்ப்பதுண்டு. ஒருமுறை 'இராகவப் பாண்டவீய' என்ற ஒரு நூலைப்பற்றி அதிசயத்தோடு சொன்னேன். இராகபாண்டவீய என்னும் நூலை ஒரு விதமாகப் பிரித்துப் பொருள் சொன்னால் பாரதக் கதையும் இன்னொரு விதமாகப் பிரித்துச் சொன்னால் இராமாயணக் கதையும் சொல்லும். அப்பொழுது சர்மா மூன்று கதைகள் ஒன்றாகச் செல்லும் காவியமும் உண்டு என்றார். இத்தகைய மேன்மை பொருந்திய மகான் புதிய மறு மலர்ச்சி எழுத்தாளராகவும் இருந்தார். அதுதான் புதுமைக்குப் பொருள்.

- பண்டிதர் க. சச்சிதானந்தன்
வலம்புரி 16.10.2003.

புத்தார் ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தாக் கல்லூரியிலே வடமொழியும் தென்றமிழும் நன்கு கற்று அவற்றில் பாண்டித்தியம் பெற்றதோடு, மரபுபிறழாத கவித்துவமும் வாய்க்கப் பெற்ற அறிஞர் ஒருவர் சர்மா அவர்களின் சக ஆசிரியராய் இருந்தார். அவர் பெயர் பண்டிதர் ச. சுப்பிரமணியம். ஒருவகையில் சர்மா அவர்கள் பண்டிதருக்குக் குருவாயும் இருந்தார். சிவானந்தலகரி, குமாரசம்பவம் முதலாம் வடமொழிநூல்கள் அவரால் கவிதை வடிவில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டன. இம்மொழிபெயர்ப்புக்களுக்கு உறுதுணையாய் விளங்கியவரும் பஞ்சாட்சர சர்மா அவர்களே.

வடமொழியும் தென்றமிழும் மறைகள் நான்கும் வல்ல சர்மாயாழ்ப்பாணத்தில் இவ்விரு மொழிகளையும் அரை நூற்றாண்டுக்கு மேல் கற்பித்துப் பெரியதொரு மாணவ பரம்பரையைக் கொண்டிருந்தமையையும் இவ்விடத்தில் நினைவு கூர்கின்றேன். யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தின் செயற்குழுவில் நெடுங்காலம் இடம்பெற்று அதன் பரீட்சைச் செயலாளராகவும் அவர் பணியாற்றியுள்ளமை என்றும் நன்றியோடு மனங்கொள்ளத்தக்கது.

- கலாநிதி, சாகித்தியரத்தினம்
க. சொக்கலிங்கம் (சொக்கன்)

எனது மாணவப் பருவத்தில் “மறுமலர்ச்சி” சஞ்சிகையை ஆவலோடு படிக்கும் வழக்கம் இருந்தது. அதன் முக்கியஸ்தர்களுள் ஒருவர் ச. பஞ்சாட்சர சர்மா என்று அறிந்தேன். 1951 இல் பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளையவர்களுடன் பழனிய காலத்தில் அவர் இல்லத்தில் சர்மா அவர்களைச் சந்தித்தேன்.

நூவலர் பாடசாலையில் பண்டித வகுப்புகளில் சேர்ந்த காலத்தில் அவர் தொடர்பு மேலும் இறுக்கமடைந்தது. மும்பாய் அமரபாரதி சமஸ்கிருத பரீட்சைகளை இலங்கையில் நடத்தும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தார். எனது ஊரிலும் அப்பரீட்சையை நடத்தினோம். மாணவர்கள் தேறினர்.

அவரது வடமொழிக் காதல் எல்லையற்றது. அவருடைய அருங்குணங்கள் எண்ணில் அடங்கா. தம்வீடு தேடி வரும் மாணவர்களை விருந்தினர்போல் உபசரித்துப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பார். திருநெல்வேலி சு. இராசநாயகம் கோப்பாய்க்கு நடந்து போய் அவரிடம் வடமொழி கற்றகால நினைவுகளை எனக்குக் கூறியிருக்கிறார். நடந்த களைப்புத்தீர்க் கோப்பியும் பாலக்காடும் தந்த பின்னரே பாடம் நடத்துவாராம் அவர் பெரும் மனுஷன் என்று ஊயார வாழ்த்துவார்.

கூரம்பொன்.

- ஆ. சபாரத்தினம்
யாழ்ப்பாணம் 19.10.2003

..... எமது நாட்டின் இருபதாம் நூற்றாண்டின் நாற்பதுகளில் அதற்கு முன்பிருந்த ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் பயனால் சிறப்பும் செல்வாக்கும் பெற்ற தமிழர் சமூகத்தில் தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சியின் போக்கில் புதிய பார்வையின் தேவை அவசியமாயிற்று. அக்காலத்தில் மறுமலர்ச்சிப் பாதையில் செல்வதற்கு ஆரம்ப கர்த்தாவாக விளங்கிய மேதைகளுள் மரபு மாறாத சமஸ்கிருதப்பண்டிதர் பிரம்மஜீ ச. பஞ்சாசுரசர்மா தலையாயவர்.....

..... சமஸ்கிருத பண்டிதராகவும் மரபு தவறாதவராகவும் விளங்கிய சர்மா ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாவாகவும் மொழி இலக்கணம் பற்றிய சிந்தனையாளராகவும் சமயம் பற்றி நோக்கிய அறிஞனாகவும் சிறுவர் இலக்கியம் பற்றி நோக்கிய கல்வியியற் சிந்தனையாளராகவும் நூல்விமர்சகராகவும் புனைகதை ஆசிரியராகவும் பல்துறை ஆக்க கர்த்தாவாகவும் மொழி பெயர்ப்பாளராகவும் விளங்கிய அதேவேளை பதிப்பாசிரியராகவும் தொகுப்பாளராகவும் விளங்கினார்.

அத்தோடு பிறர் உருவாக்கிய நூல்களுக்கு அணிந்துரை, அறிமுகஉரை என்பன வழங்கி அத்தகைய ஆக்கங்களின் உருவாக்கத்திற்கு ஆணிவேராகத் திகழ்ந்தார். இவற்றைவிட தமிழ்மொழியில் உரைவிளக்க ஆசிரியராகவும், பரிசோதகராகவும், மேற்பார்வையாளராகவும், ஆலோசகராகவும் விளங்கிய சர்மா அவர்கள் தமிழ், சமஸ்கிருத மொழி, ஆகியனவற்றின் சபைகள் சங்கங்கள் நடாத்திய பரீட்சைகளுக்கு பெரும் பங்காற்றினார். காலத்தின் பயனாக எழுந்த சபைகள், சங்கங்கள் என்பனவற்றின் செயற்பாடுகளுக்காக பல பதவிகளை வகித்தமை இவரது சமுதாய நலநோக்கினை தெளிவுபடுத்துகின்றன.....

..... சிவானந்த குருகுலத்து ஆசிரியராக கடமை புரிந்து குருகுலச் சிறார்களின் கல்வி மேம்பாட்டிற்காகவும் பணி புரிந்துள்ளார். தமது வீட்டிலேயே ஒரு நூலகம் அமைத்து பல்வேறுபட்ட பதிப்புக்களையும் சேமித்து வைப்பது இவரது இயல்பான பண்பாகும். ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தில் சமஸ்கிருதபாட ஆசிரியராகவும் பரீட்சைச் செயலாளராகவும் நீண்ட காலம் பணி புரிந்து வந்த இவர்.

நியந்தர்,

சிவன்கோவில், நல்லூர்.

02.11.2003.

..... அவர்சிறந்த கல்விமான். அடக்கமான குணம் நிறைந்தவர். அவருடன் நீண்டநாள் தொடர்புண்டு. அவரால் வெளியிடப்பட்ட 'அக்ஷரபோதினி' சமஸ்கிருத பாலபாட நூலை இந்தியாவில் ஒரு பேராசிரியரிடம் காட்டியபோது மிகவும் சிறந்த நூலெனப் பாராட்டினார். தந்தை மகனுக்கு ஆற்றவேண்டிய கடமையும் மகன் தந்தைக்கு ஆற்றவேண்டிய கடமையும் இவர் குடும்பத்தின் சிறப்பாகும்.

சா. பரமேஸ்வரக்குருக்கள்

51/33A, சுவர்ணா ரோட், கொழும்பு 6.

“பண்டிதர் ச.ப. சர்மா அவர்களுடன் நான் பழகிய குருகுல சேவைக் காலத்தின் - ஆதீனம், சடையம்மா மடம், வண்ணைச் சிவன் கோவில் தீர்த்தக் கேணி - பசுமை நினைவுகள் இன்றும் மனத்தில் நிழலாடுகின்றன. என்றும் மறக்க முடியாதன. மறைக்கவும் முடியாதன.

குருகுலத்தில் சில “கசப்பான” வேளைகளில் அவரின் அன்பான ஆதரவான பேச்சுக்களும் அறிவுரைகளும் இன்றும் சிந்தனைக்குரியனவாக இருக்கின்றன. சுமார் இரண்டு மூன்று வருடங்கள் அவருடன் நெருங்கிப் பழகியதால் அவரின் குணநலன்கள் எனக்கு உறுதுணையாக இருந்தன.

அவரது கல்விச்செல்வ எச்சங்களையெல்லாம் கொண்டுக்கூட்டி வெளிக்கொணர்ந்து யாவருக்கும் பயன்படச் செய்யவேண்டும்.”

**மட்டுவில், சிக்ஷாநிபுண, பண்டிதர் கி. சதாசிவ சர்மா
கந்தசுவாமி கோவில், கோலாலம்பூர்.**

ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தில் நெடுங்காலமாகப் பல்வேறு வகைகளில் பண்டிதர் துரைசிங்கம் பண்டிதர் பொன்னுத்துரை போன்றோரோடு துணையாக இருந்து தொண்டாற்றியதோடு இருபது ஆண்டுகளிற்கு மேலாகப் பரீட்சைச் செயலாளராக இருந்து பணியாற்றியவர். இவர் பிரிவாலே துயர்கொள்ளும் அனைவரும் இவரது சேவையை நினைந்து இவர் போல அடக்கமாக இருந்து பணி செய்வதே அவருக்கு நாம் இயற்றும் கைமாறாகும்.

**ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கச் செயலாளர்
பண்டிதர் ம. ந. கடம்பேசுவரன்**

ச. பஞ்சாட்சர சர்மா சமய நூற்பயிற்சியிலும், சமயபாட போதனையிலும், பாடநூல்கள் எழுதி வெளியிடுவதிலும் நீண்டகால அநுபவம் உடையவர், உயர்தர வகுப்பு மாணவர்களுக்கு 1950 ல் முதன்முதல் எழுதிய சைவசமய பாடத் திரட்டு என்னும் நூல் 1967 ஆம் ஆண்டுக்கிடையில் 12 பதிப்புக்கள் வெளிவந்துள்ளமையும், அந்நூலிற் கொடுக்கப்பட்டிருந்த பொருளட்டவணைகள், விளக்கப்படங்கள், பயிற்சி வினாக்கள், மாதிரி விடைகள் என்பனவற்றைப் பின்வந்த பல நூல்கள் பின்பற்றி வெளியிட்டமையும் அந்நூலின் சிறப்பையும் பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சர சர்மாவின் ஆற்றலையும் காட்டுவனவாகும்.

சைவபரிபாலன சபை,
யாழ்ப்பாணம் 30.04.1973
(சைவசமய நெறி பாடநூலில்)

கிரத்த எழுத்து அச்சிடும் வேளையில் சற்று அயர்ந்தாலும் (எழுத்து மாற்றம், நிலை-இடைவெளி பெயரால் ஆகிய) எண்ணற்ற கோளாறுகளை ஏற்படுத்தி, அப்பிழைகளை மூலப் பிரதி தயாரிப்பவர்கள் மீது சுமத்திக் காட்டும் அச்சியந்திர அசுரனின் மாயங்களைபெல்லாம் பலமுறை கூர்ந்து அவதானித்து, பிரதி ஒப்புநோக்கித் திருத்தி அழகான முறையில் நூல் அமைய - கூடிய விரைவில் வெளிவர - வழிகாட்டியவரும், அமைதியாக அடக்கமாக அரும்பெரும் பணிகளையாற்றி வருபவருமான பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சர சர்மா அவர்களுக்கு நன்றி உரித்தாகுக.

வியாகரண சிரோமணி பூரண தியாகராஜக்குருக்கள் B.A.Hons,
‘விக்னேஸ்வர ஸ்நபன கும்ப பூஜாவிதி’ நூலின்
பதிப்புரையில் (1978)

‘.....இந்த முதற் பாகத்தை எழுதும்போது பதங்களின் உண்மையான அர்த்தங்களைச் சொல்லித்தந்து உதவிய எனது நண்பர், சோமாஸ்கந்த ஆங்கிலப் பாடசாலையைச் சேர்ந்த எஸ்.பஞ்சாட்சர சர்மா என்னும் பிராமணோத்தமரை இவ்விடத்தில் விசேடமாகக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.’

- ஹிஸ்ஸல்லே தம்மரத்த தேரோ
சரஸ்வதி பிரிவீணா
திவுலுபிட்டிய.

(தமிழ் சிங்கள மா அகராதி முதற்பாக சிங்கள முன்னுரையிலிருந்து மொழிபெயர்த்து எடுக்கப்பட்டது.

மட்டக்களப்பில் இருந்து கொண்டு யாழ்ப்பாணத்திலே நூலை அச்சிடுவதில் ஏற்படக்கூடிய காலக்கழிவை நீக்கி, நூல் அச்சாகும் போது பார்வைப் பிரதிகள் அனைத்தையும் தாமே கவனித்துத் திருத்திக் கொடுத்ததோடு, பாக்களை நன்கு சீர்பிரித்தமைத்தல் முதலாக வேண்டிய உதவிகள் பலவற்றையும் பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சர சர்மா அவர்கள் செய்து தந்தார்கள். அவர்களுக்கு யான் மிகுதியும் நன்றி பாராட்டுகிறேன்.

பண்டிதர் வீ.சி. கந்தையா அவர்கள்
‘பாரதியாரின் பாஞ்சாலி சபதம்’ முன்னுரையில்,
1963

பஞ்சாட்சரசர்மா எழுதிய பல்துறைக் கட்டுரைகள் விதந்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை தமது குறிப்பொன்றில் பஞ்சாட்சரசர்மா எழுதிய தமிழாகமம், புராணம் காட்டும் வாழ்க்கைநெறி, மாறும் இலக்கணம், இலக்கியக் கழகமும் தமிழ் வளர்ச்சியும், தமிழில் என்ன இருக்கிறது, நாவலர் வழி முதலான கட்டுரைகளின் தரத்தைப் புகழ்ந்துள்ளார்.....

..... பஞ்சாட்சரசர்மா அரிய பல கடிதங்களை இறுதிவரை பொக்கிஷமாகப் பேணுவைத்திருந்தார். அவை தமிழ் இலக்கிய செந்நெறியைச் சுட்டுவனவாக விளங்குகின்றன. வித்துவான் சி. கணேசையர், அ. ந. கந்தசாமி, சத்திதாசன் சுப்பிரமணியம், வல்லிக்கண்ணன், யோகி சுத்தானந்தபாரதி, பண்டிதர் பொன். கிருஷ்ணபிள்ளை, சுவாமி விபுலானந்தர், த. சி. சரவணமுத்து, வரதர், அ. செ. முருகானந்தன், தர்மரத்தினதேரர், இராஜ அரியரட்ணம், கலைப்பலவர் து. நவரத்தினம், செ. வெ. ஜம்புலிங்கம் பிள்ளை, தண்டபாணிதேசிகர், குலசபாநாதன், பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை, சம்பந்தன், சிற்பி, ஸ்ரீசங்கராச்சார்ய சுவாமிகள் என அவை நீளும். இக்கடிதங்களின் முக்கியத்துவம் வெறும் சுகம் விசாரிப்பதோடு நின்றுவிடவில்லை. அவை ஒருகால கட்டத்து ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றினைக் கூறுகின்றன என்பதே அவற்றின் முக்கியத்துவமாகும்.

பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சரசர்மாவின் இலக்கிய நோக்கம் யாதென ஆராயின் அதனை இனங்காண்பது இலகுவானது. பழம் பண்டிதரான பஞ்சாட்சரசர்மா பழமையை நன்கு தெரிந்து கொண்டு புதுமை இலக்கியத்தினை ஆக்கியும், ஊக்கியும், வரவேற்றும் ஓர் இயக்கமாகத் தொழிற்பட்டுள்ளார் என்பது முற்றிலும் வித்தியாசமான நடத்தையாகும். நவீன இலக்கியம் இருக்கும் வரை பஞ்சாட்சரசர்மா என்றும் நினைவு கூரப்படுவார்.

- செங்கை ஆழியன்
நமது ஈழநாடு 23.10.2003.

தமது நல்லன்புச் சிறப்பினால், எனது தமிழ்ப் பணிகளின் போதெல்லாம் வேண்டிய உதவிகளைச் செய்துதர முன்னிற்கும் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழறிஞரான பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சரசர்மா அவர்கள், நூல் அச்சாகுங் காலத்தே பார்வைப் படிக்களை நன்கு நோக்கி வேண்டிய திருத்தங்களைச் செய்து கொடுத்து இந்நூலைச் சிறப்பித்தனர்.

பண்டிதர் வீ.சி. கந்தையா அவர்கள்
'விபுலானந்த ஆராய்வு விளக்கம்' முன்னுரையில்.
15.06.1965

10-10-0621 வயதான

அமரர் பீரம்மழீ ச. பஞ்சாஷூர சர்மா அவர்களின் ஆக்க முயற்சிகள்

இலக்கியம்

01. வசனகவிதை	கலாமோகினி 1943-12-15
02. கண்ணீர்த்துளிகள்	மறுமலர்ச்சி 1945 ஓகஸ்ட்
03. கிராமக்கதைகள்	மறுமலர்ச்சி 1946 மார்ச்
04. முல்லைக்காட்சி	மறுமலர்ச்சி 1946 ஏப்ரல்
05. தாலாட்டும் ஒப்பாரியும்	மறுமலர்ச்சி 1946 யூன்
06. கற்பனையும் பாரதியும்	மறுமலர்ச்சி 1946 நவம்
07. முத்தொள்ளாயிரக் காதல்	மறுமலர்ச்சி 1947 ஜனவரி
08. புத்தரின் தந்தம்	மறுமலர்ச்சி 1948 மார்ச்
09. முத்தொள்ளாயிரம்	மறுமலர்ச்சி 1948 ஏப்ரல்-யூன்
10. இலக்கியத்தில் காகம்	இலங்கை வானொலிப் பேச்சு 1951-12-23
11. செல்வியில் ஒரு செவ்வி	ஆனந்தன் 1953 செப்
12. ஈழநாட்டில் தமிழ்க்கவிதை வளர்ச்சி	இலங்கை வானொலிப்பேச்சு 1956-8-19
13. இலக்கியக் கழகமும் தமிழ் வளர்ச்சியும்	கலைச்செல்வி 1958- செப்
14. சொற்சிலம்பம்	அம்புஜம் 1968
15. வீட்டுக்கு முன்னே தற்கொலை	அம்புஜம் 1970 ஏப்ரல்
16. விபுலானந்தக் கவிஞன்	இசையருவி 1970
17. கற்பனையா மெய்ப்பொருளா	அருவி 1984
18. பண்டிதமணி அவர்களும் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கமும்	பண்டிதமணி நினைவுமலர்
19. தமிழ்மொழியில் தவறு செய்யலாமா?	விவிதவித்யா 2002-2004
20. முந்நூறு தமிழ்விருத்தங்களில் முழுராமாயணம்.	விவிதவித்யா -1 2002
21. அஷ்டப் பிரகரணம்	விவிதவித்யா - 2 2002
22. சுவாமி விவேகானந்தரின் பேச்சைக் குழப்பிய பேரினவாதிகள்	விவிதவித்யா - 3 2003
23. வடமொழித் தனிப்பாடல்கள்	விவிதவித்யா - 5 2003

மொழியும் இலக்கணமும்

24. வடமொழியும் வள்ளத்தோளும்	ஈழகேசரி 1944
25. தமிழில் என்ன இருக்கிறது	நவசக்தி 1945 பெப்ரவரி
26. மானும் மதியும்	மறுமலர்ச்சி 1946 செப்
27. தமிழ் மொழியும் ரோமன் லிபியும்	மறுமலர்ச்சி 1946 செப்
28. தமிழுக்கு ரோம லிபி	மறுமலர்ச்சி 1946 ஓக்
29. இலக்கண மாறுபாடு	மறுமலர்ச்சி 1947 யூன், செப்.. ஓக்..
30. மாறும் இலக்கணம்	மறுமலர்ச்சி 1947 நவம் 1948 ஜனவரி, பெப்ரவரி
31. எதற்காக	காந்தீயம் 1950-07-04

32. கொம்பு கால் இல்லாக் கவி	சோதிடமலர் 1979 ஏப், மே, யூலை
33. மணிப்பிரவாள சதகம்	சோதிட மலர் 1980 ஏப்ரல், மே
34. நாவலர் வழி	நாவலர் மலர் 1986

சமயம்

35. புராணம் காட்டும் வாழ்க்கை நெறி	இலங்கை வானொலிப் பேச்சு 1969-08-14
36. வேதநெறியும் சைவத்துறையும்	இலங்கை வானொலிப் பேச்சு 1974-04-05
37. பங்குனி உத்திரம்	சைவநற்சிந்தனை 1974-04-06
38. பக்தி	சைவநற்சிந்தனை 1974-04-07
39. நல்லைக்கு வந்த முருகன்	நாவலர் குரல் 1986-04-01
40. கும்பாபிஷேகம்	கோப்பாய் கண்ணகி அம்மன்மலர் 1986
41. தமிழாகமம்	கிளிநொச்சி கந்தன் கருணை மலர்
42. சிவாகமப்பாதுகாப்பு	

சிறுவர் இலக்கியம்

43. எலிக்குஞ்சுச் செட்டியார்	மறுமலர்ச்சி 1946 மார்ச்
44. என்ன வேண்டும்	மறுமலர்ச்சி 1946 யூன்
45. தெரிந்தால் சொல்லுங்கள்	மறுமலர்ச்சி 1946 யூலை
46. பூமி சுழல்கிறதே	அம்புஜம் 1969 ஏப்ரல்

நூல் விமர்சனம்

47. நளோபாக்கியானமும்ஹிதோபதேசமும்	ஈழநாடு 1962-03-25
48. வடமொழி இலக்கிய வரலாறு	கலைச்செல்வி 1963 செப்
49. கணேச பஞ்சரத்தினம்	ஈழநாடு
50. அக்னி காரியம்	இந்து சாதனம்

புனை கதை

51. கீத நாடம்	மறுமலர்ச்சி 1945 செப்

பல்துறை ஆக்கம்

52. மறுமலர்ச்சி ஆண்டறிக்கை	சுதேச நாட்டியம் 1944-12-17
53. அகமும் முகமும் [பேட்டி]	சோ. சுப்பிரமணியக்குருக்கள் பாராட்டுவிழா மலர் 1967

மொழிவெயர்ப்பு

54. படித்துறை சொன்ன பழங்கதை	இலங்கைவிகடன்- 1939செப்
55. இளங்கோவடிகள் சமஸ்கிருதக்கட்டுரை	1940
56. கனவுலகம் [மலையாளச் சிறுகதை]	ஈழகேசரி 1944-03-12,19
57. வாக்குறுதி	வீரசக்தி 1944-90-01

58. வனதேவதை மறுமலர்ச்சி 1947 மே
59. மூலங்களும் மொழிபெயர்ப்புக்களும் இலங்கை வானொலிப்
பேச்சு 1952-03-02
55. காற்றே வா [மலையாளக்கவிதை] அம்புஜம் 1970
56. ஆஸ்ரமத்துச் சிறுவர்கள்
[சமஸ்கிருத நாடகத்தில் ஒரு காட்சி] அம்புஜம் 1971

**பதிப்பித்து வெளியிட்ட நூல்களும்,
ஆசிரியராயிருந்து தொகுத்து வெளியிட்ட மலர்களும்**

01. அச்சவேலி குமாரசாமிக்குருக்கள் பாராட்டுவிழாமலர் - 1960
02. சிவானந்தலகரி [மூல சலோகங்களும், மொழிபெயர்ப்புச்
செய்யுள்களும், பொழிப்புரை, குறிப்புரைகளும்] -
அமர பாரதி பரீட்சா சமிதி வெளியீடு - 1968
03. இலக்குமி தோத்திரம் செய்யுள் மொழி பெயர்ப்பு -
அமரபாரதி பரீட்சா சமிதி வெளியீடு - 1971
[இவ்விரு நூல்களையும் இயற்றியவர் பண்டிதர் ச. சுப்பிரமணியம்]
04. வடகோவை, சித்தாந்த பாநு, சோ. சுப்பிரமணியக்குருக்கள்
பாராட்டுவிழா மலர் - 1971
05. வடகோவை சித்திர வேலர் ஊஞ்சற் பதிகம் - 1971
06. வியாகரண சிரோன்மணி தி. கி. சீதாராமசாஸ்திரிகள் மணி விழா மலர் - 1971

அணிந்துரை அறிமுகவுரை வழங்கிய நூல்கள்

01. ஆறுமாழகன் அருட்பேராயிரம்
[சுப்பிரமணிய சுவாமிநாதம் ஸ்தோத்திர மொழிபெயர்ப்பு]
ஆசிரியர் பண்டிதர் ச. சுப்பிரமணியம் - 1983
02. சைவத் திருமணநடைமுறைகள்
ஆசிரியர் வி. பொ. வீரசிங்கம் - 1985
03. செளந்தர்யலகரி [செய்யுள் மொழிபெயர்ப்பு]
ஆசிரியர் பண்டிதர் ச. சுப்பிரமணியம் - 1986
04. குமாரசம்பவம் [செய்யுள் மொழிபெயர்ப்பு]
ஆசிரியர் பண்டிதர் ச. சுப்பிரமணியம்

உரை விளக்கம் செய்த நூல்கள்

01. சைவசமயப் பாடத்திரட்டு 12 பதிப்புகள் வரதர் வெளியீடு - 1950
02. இலக்கிய வழி (பண்டிதமணி) வரதர் வெளியீடு - 1955
03. கும்பகர்ணன் வதைப்படலம்
பண்டிதர் ச. சுப்பிரமணியவர்களுடன் உரைஆசிரியராக
வரதர் வெளியீடு - 1956
04. கந்த புராண நவநீதம் காசிவாசி சி. செந்திநாதையர்
கூட்டுறவு த.நா. பதிப்பகம் - 1969
05. சைவசமய நெறி [சைவநிபாலன சண்டி] இரண்டாம் பாகம் - 1973

மேற்பார்வையிட்டு ஆலோசனை வழங்கிய நூல்கள்

01. நளோபாக்கியானம், இதோபதேசம் - வியாகரண சிரோம்மணி
பு. தியாகராஜ ஐயர் B.A.[Hons]- 1961
02. பாரதியாரின் பாஞ்சாலி சபதம் - பண்டிதர் வீ சீ. கந்தையா - 1963
03. சாவித்திரியுபாக்கியானம் - பு. தியாகராஜ ஐயர் B.A.- 1964
04. விபுலானந்தக் கவிமலர் மாலை - அருள் செல்வநாயகம் - 1965
05. விபுலானந்த ஆராய்வு விளக்கம் - பண்டிதர் வீ சீ. கந்தையா 1965
06. பஞ்சதந்திரம்-லத்தப்பிரணாசம் - பு. தியாகராஜ ஐயர் B.A. - 1965
07. நீதி சதகம் - பு. தியாகராஜ ஐயர் B.A. - 1968
08. இலக்குமி ஸ்துதி மாலா - பு. தியாகராஜ ஐயர் B.A. - 1973
09. விக்னேஸ்வர ஸ்நபன கும்ப பூஜாவிதி -
பு. தியாகராஜ ஐயர் B.A. - 1978
10. கணேச பஞ்சரத்தினம் [செய்யுள் மொழிபெயர்ப்புடன்]
பு. தியாகராஜ ஐயர் B.A. - 1981
11. ஷண்முக ஷட்கம் - பு. தியாகராஜ ஐயர் B.A. - 1981
12. செளந்தர்யலகரி [தமிழ்ச் செய்யுள் மொழிபெயர்ப்புடன்]
பண்டிதர் ச. சுப்பிரமணியம் - 1986

சமூகப் பாங்களிப்புக்கள்

பரீட்சைப் பாங்களிப்புக்கள்

01. யாழ் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம்
தமிழ் சமஸ்கிருதப் பரீட்சைகள்
02. கொழும்பு விவேகானந்த சபை - சமய பாடப்பரீட்சை
03. சைவ பரிபாலன சபை - சமய பாடப்பரீட்சை
04. பம்பாய் பாரதீய வித்யா பவனம் - சமஸ்கிருதப் பரீட்சை
05. சென்னை அமர பாரதி பரீட்சா சமிதி - சமஸ்கிருதப் பரீட்சை
06. சிவப்பிராமண சங்கம் - சிவாசாரிய பரீட்சை
07. சிவானந்த குருகுலம் - சிவாசாரிய பரீட்சை
08. வட இலங்கை ஆசிரியர் சங்கம்,
சமஸ்கிருத, சமய பாடப்பரீட்சைகள்

சங்கங்கள் சபைகளில் வகித்த பதவிகள்

01. யாழ்ப்பாணம் தமிழிலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம் - தலைவர்
02. வலிவடக்கு சைவசமய பாட அபிவிருத்திக் கழகம் - தலைவர்
03. யாழ்ப்பாணம் சிவானந்த குருகுல பரிபாலன சபை - ஆரம்ப கால தலைவர்
04. கோப்பாய் மத்தி ஸ்ரீ முத்துமாரி அம்மன் கோவில் திருப்பணிச்சபை - தலைவர்
05. கோப்பாய் வடக்கு ஞானபண்டித சைவவிருத்திச் சங்கம் - தலைவர்
06. வட கோவை கலாமன்றம் - தலைவர்
07. கோப்பாய் வடக்கு சனசமூக நிலையம் - தலைவர்
08. சித்தாந்த பாநு சோ. சுப்பிரமணியக்குருக்கள் பாராட்டு விழாச்சபை - உப தலைவர்

09. சபாபதி நாவலர் ஞாபகார்த்த விழாச்சபை - உப தலைவர்
10. யாழ்ப்பாணம் சிவானந்தகுருகுல பரிபாலனசபை - உப தலைவர்
11. கோப்பாய் கிறிஸ்தவகல்லூரிப் பெற்றோர் ஆசிரியர் சங்கம் - உப தலைவர்
12. யாழ்ப்பாணம் தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம் - காரியதரிசி
13. யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாவிருத்திச்சங்கம்- பரீட்சைக்காரியதரிசி
14. பம்பாய் பாரதீய வித்யாபவனத்திலுள்ள சமஸ்கிருத
விஸ்வபரிசத் இலங்கைக் கிளை - காரியதரிசி
15. சென்னை அமர பாரதி பரீட்சா சமிதி - இலங்கைக் கிளை - காரியதரிசி
16. அச்சுவேலி ச. குமாரசாமிக்குருக்கள் பாராட்டு விழாச் சபை- காரியதரிசி
17. கோப்பாய் வடக்கு சனசமூக நிலையம் - காரியதரிசி
18. அகில இலங்கை சிவப்பிராமணர் சங்கம் கோப்பாய், நீர்வேலி
- கிளைச் செயலாளர்
19. கோப்பாய் வடக்கு ஞானபண்டிதசைவவிருத்திச்சங்கம் - போஷகர்
20. யாழ்ப்பாணம் சிவானந்த குருகுல பரிபாலனசபை - பதிவாளர்
21. யாழ்ப்பாணம் தமிழிலக்கிய மறுமலர்ச்சிச்சங்கம் - இணையாசிரியர்
22. வியாகரண சிரோன்மணி தி. க. சீதாராமசாஸ்திரிகள்
மணிவிழாச்சபை - மலராசிரியர்
23. சித்தாந்த பாநு சோ. சுப்பிரமணியக்குருக்கள்
பாராட்டுவிழாச்சபை - மலராசிரியர்
24. சபாபதி நாவலர் ஞாபகார்த்த விழாச்சபை - மலராசிரியர்
25. யாழ்ப்பாணம் தமிழ்எழுத்தாளர் சங்கம் - செயற்குழு உறுப்பினர்
26. யாழ்ப்பாணம் முத்தமிழ் மன்றம் - செயற்குழு உறுப்பினர்
27. வட இலங்கை சமஸ்கிருத சங்கம் - செயற்குழு உறுப்பினர்
28. கலாசார அமைச்சு - இந்துமத ஆலோசனைச் சபை உறுப்பினர்
29. அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம் - செயற்குழு உறுப்பினர்
30. கலாநிதி கா. கைலாசநாதக்குருக்கள் மணிவிழாச்சபை செயற்குழு உறுப்பினர்
31. வித்துவான் கி. வா. ஜகந்நாதன் மணிவிழாச்சபை - செயற்குழு உறுப்பினர்
32. நாமக்கல் கவிஞர் ராமலிங்கம் வரவேற்பு விழாச்சபை - செயற்குழு உறுப்பினர்
33. வித்துவான் ந. சுப்பையாபிள்ளை வரவேற்பு விழாச்சபை
- செயற்குழு உறுப்பினர்
34. கீழ்நாட்டு மொழிப் பட்டதாரிகள் சங்கம் - செயற்குழு உறுப்பினர்
35. அகில இலங்கை பண்டித பட்டதாரிகள் சங்கம் - செயற்குழு உறுப்பினர்
36. யாழ்ப்பாணப்பகுதித் தமிழாசிரியர்சங்கம் - செயற்குழு உறுப்பினர்
37. வடமாகாண சமஸ்கிருத ஆசிரியர்சங்கம் - செயற்குழு உறுப்பினர்
38. யாழ்ப்பாணம் சிவானந்த குருகுல பரிபாலன சபை - வித்வத்சபை உறுப்பினர்
39. முனிஸ்வரம் விஸ்வ வித்யா பீடம் - செயற்குழு உறுப்பினர்
40. பிராமண சமாஜம் - செயற்குழு உறுப்பினர்
41. அகில பிராமணகுரு சமூகசேவாசங்கம் - செயற்குழு உறுப்பினர்
42. வட கோவை வாலிபர் சங்கம் - செயற்குழு உறுப்பினர்

**அமரர் பிரம்மபுத்ரீ ச. பஞ்சாசுஷர் சர்மா அவர்களுக்கு
பிரமுகர்களால் எழுதப்பட்ட சீல கடிதங்களின்
சீல பகுதிகள்**

1. வித்துவான் சி. கணேசையர். சுன்னாகம், ஏப்ரில் 1935.

அன்புள்ள ஸ்ரீ பஞ்சாட்சர சர்மாவுக்கு,

நாளையின்றைக்கு, அ. தாவது வியாழக்கிழமை பள்ளிக்கூடம் பார்க்க இன்சுபெற்றர் வருகிறார். உம்மையும் இடாப்பால் எடுக்காமல் வைத்திருக்கிறேன். ஆனபடியால் தயவுசெய்து வியாழக்கிழமை 7½ மணிக்குத் தவறாமல் நிற்கவேண்டும். சாஸ்திரிகளும் வந்து விட்டார். காணலாம்.

2. பண்டிதர் க.சபா. ஆனந்தர். சென்னை, 01.11.1942

அன்பே உருவாய ஐயா,

.....நான் திருவல்லிக்கேணியில் தங்கியிருந்தேன்.....யாவருடனும் நெருங்கிய தொடர்பு வைத்திருந்தேன். தங்களுக்கு என்ன செய்ய வேண்டுமென்று தெரிவித்தால் என்னாலியன்றதைச் செய்ய சித்தமாயிருக்கிறேன்.

ஈழத்தில் அரிசிப்பஞ்சத்தோடு துணிப்பஞ்சமும், புத்தகப் பஞ்சமும் ஏற்பட்டிருப்பதாக எல்லோரும் எழுதுகிறார்கள். கொழும்பிலிருந்து குல.சபாநாதனும், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து நண்பர்கள் பலரும் புத்தகங்களுக்கு எழுதியுள்ளார். அவர்களுக்கு இந்த உதவியாவது செய்யாவிடின் நான் இங்கு வந்த பயன் என்னாம்? தங்களுக்கு எது வேண்டுமென்று தெரிவிப்பின் வாங்கிவருவன். பணத்தைப்பற்றிக் கவலை வேண்டாம். அதனை அவ்விடத்தில் தரலாகும்.

ஈழகேசரியில் வந்த எனது கட்டுரை பற்றிப் பாராட்டி எழுதியிருந்தீர்கள். சிறந்த ரசிகராகிய தங்களிடமிருந்து பாராட்டைப் பெற்றது என் பாக்கியமென்றே கருதுகிறேன்.....

3. S. Vaiyapuripillai B.A.B.L எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை.

University of Madras, Mylapore, 28.08.1944

அன்புள்ள ஐயா அவர்களுக்கு,

தாங்கள் விரும்பியபடி கட்டுரை ஒன்று எழுதியனுப்பியிருக்கிறேன். வந்து சேர்ந்த விபரம் தெரிவிக்க வேண்டுகிறேன். தாங்கள் அச்சிடும் போது புருப் எனக்கு அனுப்பினால் நலமாயிருக்கும்.

4. 'கிராம ஊழியன்' ஆசிரியர், வல்லிக்கண்ணன். (ரா.சு. கிருஷ்ணஸ்வாமி)
துறையூர், 27.07.1944

பேரன்பு,

வணக்கம், சுவைமிக்க தங்கள் கடிதம் கண்டேன். தங்கள் நட்புக்கும், அன்புக்கும் நன்றி தங்கள் 'வீரப்பிரதாப' விளக்கம் ருசிகரமாக இருக்கிறது.....

நீங்கள் எழுதும் தொழிலில் கைவைக்கவில்லையா? ரசிப்பதுடன் எழுதுங்கள் பிரதர்! ஏராளமாக! எனக்கு அனுப்புங்கள். பெரிய எழுத்தாளர் என்று பெயர் பெற்றவர்கள் போகட்டும். வருங்காலம் நம்முடையது..... கீரர்கள் நாம். நாம் வாழ்க!

5. யோகி சுத்தானந்த பாரதி புதுச்சேரி, 1944.

அன்பு,

தமிழுலகிற்கு இனிய எளிய உரை நடையைத் தந்தது யாழ்ப்பாணமே. ஈழகேசரியான ஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் நடடைதான் நமக்குச் சிறந்த பயனைத் தரும் தமிழ் நடையாகும். அவர் உரிய இடத்தில் வடமொழியை வழங்கியிருக்கிறார். பண்டிதர பாமரர் அனைவரும் நன்றாக விளங்கிக் கொள்ளும்படி அவரே முதன் முதல் உரைநடை எழுதிக் காட்டினார். நாவலர் பிரபந்தத் திரட்டுத்தான் தமிழ் மறுமலர்ச்சியின் முதல் புத்தகம்.....அத்தகைய நடையை மறுமலர்ச்சி இளைஞர் இப்போது சிருஷ்டித்து வருகிறார்கள். 'ஈழகேசரி'யில் அப்படிப்பட்ட இளந்தமிழைப் பார்த்து மிக்க மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

யாழ்ப்பாணத் தமிழர் மறுமலர்ச்சிச் சங்கம் நாட்டித் தமிழ் வளர்த்து வருவது பற்றி மிக்க மகிழ்ச்சியடைகிறேன். அதற்கேற்ற உரிமையும், பெருமையும் அவர்களுக்குண்டு. நமது நாட்டிற் பிறந்த எந்த மொழியையும் தூற்றாமல் நமக்கு இயல்பாயுள்ள மொழியை வளர்த்தால் மறுமலர்ச்சி கனி குலுங்கும்.....

தாங்கள் பன்மொழிகளைப் பயில்வது பற்றி மகிழ்ச்சி. ஹிந்தி - பெங்களி சிகைஷ என்று ஒரு நூலுண்டு. பண்டிட் ஹரிதாஸ் எழுதியது.

6. Swami Vipulananda University of Ceylon, Colombo. 13.09.1944

சுவாமி விபுலானந்தர்.

திருவருளை முன்னிட்டுத் தமிழிலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கக் காரியதரசி திரு.ச. பஞ்சாட்சர சர்மா அவர்களுக்கு எழுதுவது,

ஐயா, ஏற்கனவே எனக்கு அமைந்துள்ள பணிகள் மிகப்பல. நெருப்புக் காய்ச்சல் இடையிட்டமையினாலே அவை தடையற்றுக் கிடந்தன. இப்பொழுது அப்பணிகளைச் செய்து நிறைவேற்றுந் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறேன். உடல்நிலையும் செம்மையறவில்லை. தங்கள் சங்கத்துக்குப் பணியிய முடியாமைக்கு வருந்துகிறேன். தலைவர் திரு. முருகானந்தம் அவர்களுக்கும் இக் கடிதத்தைக் காட்டுக.

7. தமிழறிஞரும் பட்டதாரியுமான புத்தபிக்கு பண்டிற் எச். தர்மரத்னதேரர்
சாவகச்சேரி இந்துக் கல்லூரி, 13.06.1947

நான் எழுதிய தமிழ்-சிங்கள அகராதியைத் திருப்பி எழுதி ஒரு புத்தகமாகக் கட்டியிக்கிறேன். அதில் சில சொற்கள் பொருள் எழுதாமல் விட்டிருக்கிறேன். நான் போகமுந்தியே உங்களைக் கேட்டு அவற்றை நிரப்பிக்கொண்டு போகவேண்டும். ஆகையால் எவ்வளவு கஷ்டங்கள் இருந்தாலும் வரும் ஞாயிற்றுக் கிழமை நீங்கள் இங்கே வரவேண்டும். ....

8. நாவற்குழியூர் நடராஜன், Radio Ceylon, P.O.Box - 574, Colombo - 7
12.12.1957

நண்பர் பஞ்சாட்சர சர்மா அவர்களுக்கு,

..... நாங்கள் கடைசியாகக் கொழும்புக்கு வந்திருந்த சமயம் தொலைபேசியிற் பேசியவாறு எனது கவிதைகளைத் திரட்டிப் புத்தக வடிவில் அமைக்கலாமா என்று ஒரு எண்ணம் எழுகிறது. அதை உருவாக்குவதற்கு முன் சில கவிதைகளைச் சுழியோடிப் பிடிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதற்குத் தங்கள் உதவியை நாடுகிறேன்.

‘சிந்தைத் தெருவில்’ என்ற ஒரு கவிதை ஈழகேசரியில் 1945 - 1946 ம் ஆண்டளவில் பிரசுரமானது. அதனைத் தேடிப்பிடித்துத் தந்தால் நன்றியுடையவனாவேன். ....

..... கிராம ஊழியனில் அப்பொழுது வெளிவந்த ஒரு கவிதையும் தவறிவிட்டது. அதன் தலைப்பே ஞாபகமில்லை. அதனையும் எடுக்க முடியுமா என்று முயன்று பார்த்தால் நல்லது.

9. இராஜ அரியரத்தினம், கலாநிலையம் பதிப்பகம், யாழ்ப்பாணம். 20.11.1958
பேரன்புடையீர்,

‘ஈழநாடு’ என்னும் தேசிய வார இதழ் விளம்பி ஆண்டு தைத்திங்களில் சிறப்பாக வெளி வருகின்றது. இவ்விதழிலே தங்களது கருத்தோவியம் விளங்க வேண்டுமெனப் பெரிதும் விரும்புகிறோம். எனவே, தங்களிடமிருந்து 1959 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 8 ஆம் தேதிக்குள் ஒரு கட்டுரை எதிர்பார்க்கின்றோம். தயவு கூர்ந்து அனுப்பி உதவுக. தங்கள் ஆதரவு எமக்கு என்றும் உளதென நம்புகிறோம்.

10. கலைப்புலவர் க. நவரத்தினம், பீ.ஏ. தம்பி லேன், யாழ்ப்பாணம். 21.01.1959
அன்புடையீர்,

வித்துவ சிரோமணி பிரம்மழீ சி. கணேசையர் நினைவு மலரில் வெளியிடுவதற்காகத் தங்களிடமிருந்து ஓர் இலக்கியக் கட்டுரையை எதிர்பார்த்து முன்னர் ஒரு வேண்டுகோள் அனுப்பியிருந்தோம். ஷே மலர், இனி காலந்தாழ்த்தாது வெளியிடப்பட வேண்டியிருப்பதால் தங்கள் கட்டுரையை 20.04.1959 க்கு முன் அனுப்பி வைக்கும்படி இதனால் ஞாபகப்படுத்தி வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

11. மகாவித்துவான் ச.தண்டபாணிதேசிகர் Annamalai University,
Annamalai Nagar, 10.02.1961

பிரம்மஜீ ஐயா அவர்களுக்கு வணக்கம்,

நலம் இருபாலும். தங்கள் நட்பும், ஆதரவும் என்றென்றும் என் மனத்துக்கு
ஓராறுதல் அளித்து வருகிறது. தங்கள் குடை நிழலிலே, நனையாதபடியும்,
காயாதபடியும் இயங்கி வருகிறேன். ....

..... நாம் காரைநகரிலே சந்தித்த பிறகு தாங்க முடியாத வேலைப்பழுவால்
இதுகாறும் கடிதம் எழுதக்கூடவில்லை. மன்னிக்க, வித்துவான் சி. கணேசையர்
நினைவு மலர் ஒன்று கிடைக்கச் செய்யுங்கள். ....

12. முதலியார் குல. சபாநதன், Ramakrishna Terrace Wellawatta, Colombo - 6
20.03.1961

அன்பு நிறைந்த ஐயா அவர்களுக்கு வணக்கம்,

தாங்கள் ஸ்ரீலங்கை சபாபதி நாவலர் அவர்களைப் பற்றிய நூல்களையும்
வரலாற்றுக் குறிப்புகளையும் சேகரித்து வைத்திருப்பதாகச் சுன்னாகம் திரு.கு.
அம்பலவாணர் அவர்கள் (குமாரசாமிப் புலவர் மகன்) எழுதியிருக்கிறார்கள். நல்லூர்
முருகனைப் பற்றி அடியேன் எழுதும் நூலில் சபாபதி நாவலர் பாடிய பதிகத்தையும்
சேர்க்க ஆசைப்படுகிறேன்

தங்களிடம் குறித்த நல்லூர்ப் பதிகம் இருக்குமானால் ஒரு பிரதி அனுப்பி
வைக்கும்படி பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன். தங்கள் அருந்தொண்டு வாழ்க.

13. K. Kailasanatha Kurukkal M.A. (Cey) Ph. D (Poona)
Lecturer in Sanskrit University of Ceylon No 3, North Eud University Park
Peradeniya 01.03.1964

அன்புநிறைந்த பிரம்மஜீ பஞ்சாட்சர சர்மா அவர்களுக்கு அநேக நமஸ்காரங்கள்,

தங்கள் கடிதம் கிடைத்தது. தங்கள் கடிதத்தினை வாசிப்பதே ஒரு
பெரும்விருந்தாக அமைந்துவிடுகிறது. தபால் விரிவாகவும், சுவையாகவும் இருப்பதே
இதன் காரணம். புதிதான விஷயங்களை ஒவ்வொரு தபாலும் எடுத்துக் கூறுவதனால்
இதை விருந்தாக இருக்குமென்று குறிப்பிடுவதில் தவறு இல்லை என்றே
நினைக்கிறேன். ....

வடமொழிக் கடிதங்களிற் சில.

14. ஸம்ஸ்க்ருத பவிதவ்யம் ஸாப்தாஹிகம் பத்ரம் (Sanskrit Weekly)
நாகபுரம் (Nagpur) மத்தியப்ரதேசம். 13.08.1955 த.ப. காணு, ஸம்.

மஹாபாக, விலஸந்து ப்ரணதிதய,

..... லங்காத்விபே வர்த்தமானம் கமபி விசேஷம் அவகம்ய பவதா ஸம்ஸ்க்ருத பாஷ்யர் லேக, ப்ரேஷணீயா. அபிநவம் தத் வாசகானாம் க்ருதே ரோசகம் ஸ்யாத் இதி மன்யா மஹே.....

15. பாரதீய வித்யா பவன செளபாட வீதி, பம்பாய் - 7 16.02.1959

ஸ்ரீமத்ப்ய, கே. வ்ய. மஹோதயேப்ய,

ஸஸ்நேஹம் நமஸ்காராஞ்ஜலய, ஸந்து,

பவதாம் 6/2 தினாங்கயுதம் பத்ரம் ப்ராப்தம், ஹ்ய ஏக பவதாம் டெலிக்ராமபி ப்ராப்தம்.....

அஹம் ஸ்ரீ தவே மஹாசயான் ப்ரதி ஸர்வமிதம் நிவேதயிஷ்யாமி.

உத்ஸாஹவத்பி, பவத்பி, யத்கிம்பி கஷ்டம் உஹ்யதே ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரசாரார்த்தம் ததர்த்தம் வயம் ஹாரதிகம் கார்த்தஜ்ஞாபவம் ஆவிஷ்குர்ம,

பவதாம் கேந்த்ரே யத்கிம்பி ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரசார கார்யம் அத்யாவதி ஸம்பன்னம் தத் ஸர்வம் நூதமேவ ப்ரசம்ஸாஸ் பதமஸ்தி. ஸர்வதைவ ஏததர்த்தம் பவந்த, தன்யாவதார்ஹா.

ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரசார கார்யே பவாத்ருசானாம் ஸோத்ஸா ஹம் ஸாஹ்யமவாப்ய நிதராம் மோததே ந. சேதாம்ஸி.

பவதீய, மஹேச சந்த்ர சாஸ்த்ரீ.

16. கல்லடி உப்போடை, 27.03.1961

ஸ்வஸ்தி,

ஸந்து பஹ்வ்ய, ப்ரணதி பரம்பரா தத்ர பவதே ச்வகரவராய. வய மத்ர குசலினஸ் ஸர்வே. பவதாம் குசலம் ஜ்ஞாது மீச்சாமி. மயா ப்ரேஷிதானி லிகிதானி புஸ்தகப்ரகாசனமதிக்குத்ய. ஹ்ய பத்ராந்தரமபி ப்ரேஷிதம். கிம் தானி பத்ராணி ப்ராப்தான்யுதந? அபி த்ருஷ்ட, ப்ருஷ்டஸ்ச ஸ்ரீலங்கா புஸ்தக சாலாதிபதி? கிமுக்தம் தேன? ப்ரேஷிதேஷு ஸர்வேஷு ஹ்ய ப்ரேஷிதமேவ ச்ரேஷ்டமதி மே மதி அதிபத்யபிப்ராய, க? பவத, ப்ரதிபத்ரமேவாதீவோத்கண்டயா ப்ரதீக்ஷேஹம், லிக்யதாம் பத்ரிகா, ப்ரேஷ்யதாம் பூர்வம் மயா ப்ரேஷிதானி ஸர்வாணி புஸ்தகானி இதி ஸாதரம் ப்ராப்த்யாமி.

இத்தம்,

பவத்ப்ரதிபத்ராகாங்குஷீ பூரண - த்யாகராஜ.

17. குசலம் 18.12.1964

ஸ்வஸ்தி பஞ்சாக்ஷர சர்மணே. சிவ குமாரப்ரஸாதேன ஸர்வம் சிவம் பவது. பரச்வ மந்தவாஸரே காரதீவு சிவாலயே ஸபேசஸ்ய ரதாரோஹணகாலே வேத பாராயணம் குர்யாதிதி அகில ப்ராஹ்மண குருஸமாஜத்வாரா கேநசித்

தனிகவரேண பக்தேன ஸமயோ நிர்த்தாரித, ததர்த்தம் ஆத்மநாத சர்மாதிபி ஸஹ கந்தவ்யமஸ்தி. தஸ்மின் திவஸே 'நாகந்தவ்யம் யுஷ்மாபி' ரிதி நிர்தேச, க்ருத, மாணவகானாம் - பானுவாஸரே தாவத் 'ஆர்த்ரா' மஹோத்ஸவ, தஸ்மின் திவஸே ந கோப்யாக மிஷ்யதி, தத, த்வயாபி நாகந்தவ்யம். இந்து வாஸரே ஆகச்சத இத்யா திஷ்டா, தஸ்மின்தினே ஏவாகத்யாத்யாபனீயஸ்த்வயா.

கிஞ்சாபி, இந்துவாஸரே ஸாயம் கொழும்பு நகரம் ப்ரதி ப்ரஸ்தாஸ்யாமி. 29.12.1964 பர்யந்தம் தத்ரைவ நிவாஸாபிபராயோ வர்த்ததே. தேஷுதிவஸேஷு யதி அவகாச யதி அபிலாஷா தர்ஹி இந்து வாஸரே ஆகத்ய திநாதி நிர்த்திச்ய அத்யாபியதாம். இத்யேதத் விஷயம் நிவேதயிதுகாம ஏவ பத்ரமிதம் லிகிதம். யதாவகாசம் க்ரியதாம்.

இத்தம், க்ரு. ஸீதாராம சாஸ்த்ரீ

ஹிந்திக் கடிதங்களிலொன்று.

18. பாரதீய வித்யா பவன், பம்பாய் - 7 18.06.1964

ஸ்ரீயுத் எஸ்.பி. சர்மா ஜீ,

ஆப்கே பேஜே ஹு ஏ தி. 4 ஜூன் கேதோனோம் பத்ர (மானனீய் ஸ்ரீ தவே ஜீ கே நாம் ததா மேரே நாம்) ப்ராப்த ஹுஏ.

ரஐத ஜயந்தி ஸமிதி மேம் விதேசோம் கே ஹமாரே விசிஷ்ட ப்ரதிநிதியோம் மேம் ஹம்நே ஆப்கா பீ நிர்வாசன் கியா ஹை. அப்நே இஸ் ஸம்ஸ்த்தா கா விதேசோம் மேம் ஜோ கௌரவ் படாயா ஹை. உஸ்கே லியே ஸம்ஸ்த்தா ஸதைவ ஆப்கா ஆபாரீ ஹை. ஆசா ஹை இஸ் அவஸர் பர் ஆப் ஆப்னீ சுப காமனாரம் ஹமே அவஸ்ய பேஜேங்கே. ஸதன்ய வாத்.

பவதீய
மஹேச சந்த்ர சாஸ்த்ரீ

தொடரும் ஒரு வம்சத்தின் நீண்ட வரலாறு.....

அமரர் பண்டிதர்,
பிரம்மஸ்ரீ ச.பஞ்சாட்சரசர்மா அவர்களின்
முன்னோர் வரலாறு

அமரர் பண்டிதர், பிரம்மஸ்ரீ ச.பஞ்சாட்சரசர்மா அவர்களின் முன்னோர் வரலாறு மிகத்தெளிவாக வரையறை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஒருவம்சத்தினரின் பரம்பரை வரலாறு இவ்வளவு தெளிவாக நீண்ட தலைமுறைகளாக பாதுகாக்கப்பட்டு வருவது அபூர்வமானதாகும். அதுவும், சாதாரண அந்தணர் குடும்ப வரலாறு அவ்வந்தணர்களாலேயே தொடர்ந்து ஏடுகளில் எழுதிப் பேணப்பட்டது அதிசயமானதே. அதேநேரம், இது ஓர் அந்தணர் குலத்தின் வரலாறு என்பதாலேயே அபூர்வமான இச்செய்தி அதிகம் பேசப்படாமலே மறைக்கப்பட்ட ஒன்றாகிவிட்டது வேதனைக்குரியது.

வித்துவான் எப்.எக்ஸ்.சி. நடராசா அவர்களின் காரைநகர் மான்மியம் என்ற நூலில் இதுபற்றிய விபரம் கிடைக்கிறது.

சேதுபதி மஹாராஜாவின் செப்பேடுகளின் மூலமாகவும் திருவுத்தரகோசமங்கையிலிருந்து ஈழம் வந்து காரைநகரில் குடியேறிய குருபரம்பரையினர் வரிசைக்கிரமமாகத் தொடர்ந்து எழுதிவந்த வரலாறு கூறும் ஏட்டுப் பிரதிகள் மூலமாகவும் (காரைநகர் சிவன் கோவில் குருபரம்பரையினரிடம் உள்ளவை) இவ்வரலாறு உறுதிசெய்யப்படுகிறது.

இவற்றை அடியொற்றிச் சுவையான தமிழ்நடையில் பிரம்மஸ்ரீ தி. நடனசபாபதி சர்மா அவர்களால் சுருக்கமாக எழுதப்பட்ட கட்டுரையொன்று நீர்வேலி சிவஸ்ரீ கா. சாம்பசதாசிவக் குருக்கள் அவர்களின் ஷஷ்டியத்தபூர்த்திவிழா மலரிலே வெளியிடப்பட்டிருந்தது.

நீர்வை கா.சாம்பசதாசிவக் குருக்கள் அவர்கள் பஞ்சாட்சரசர்மாவின் பெறாமகன் என்பதும் கட்டுரையாசிரியர் தி. நடனசபாபதி சர்மா அவர்கள் பஞ்சாட்சரசர்மாவின் மைத்துனர் (மனைவியின் தம்பி) என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

அக்கட்டுரையின் ஒரு பகுதியைக் கட்டுரையாசிரியருக்குப் பணிவான நன்றியைத் தெரிவித்துச் சாம்பசிவக் குருக்களின் குடும்பத்தவர்களது அனுமதியுடன் இங்கு மறுபிசுரம் செய்கிறோம்.

பஞ்சாட்சரசர்மாவின் மனைவியின் தமக்கையாரது மகனாகிய மட்டக்களப்பு பிரம்மஸ்ரீ க. ஷடாட்சரசர்மா அவர்களும் இவ்விடயத்திலே மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவராகத் தமது தாயார் ஸ்ரீமதி காமாக்ஷியம்மா கருணாகரேஸ்வரக் குருக்களின் மறைவின்போது பரம்பரை வரலாறுகளை ஆழமாக ஆராய்ந்து தொகுத்ததுடன் (அவரும் இதே வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்) நமக்கு அவ்விடயங்களைத் தந்து வரலாற்றுத் தொடர்பைத் தொகுக்க உதவினார். அவரது தம்பியார் பிரம்மஸ்ரீ

க. மஹேஸ்வரசர்மா அவர்கள் காரைநகர் மான்மியம் நூற்பிரதியைத் தந்துதவினார். இவர்களுக்கும் எமது பணிவன்பான நன்றிகள்.

இனி, பிரம்மரீ தி. நடன சபாபதி சர்மாவின் கட்டுரை தொடர்கிறது.

தென்னிந்தியாவில் திருவுத்தரகோசமங்கையெனும் ஒரு பழம்பெரும் தலமுண்டு. அங்கே மங்களேஸ்வர சுவாமி கோவில்கொண்டிருக்கிறார். அந்தக் கோவில் பூஜாகாரியங்களை 32 குருக்கள் குடும்பத்தினர் வேதாகமோத்தமாக மிகவும் சிறப்புடன் நிகழ்த்திவந்தனர். அன்று அத்தேசத்துக்கு அரசனாக இருந்து இராச்சிய பரிபாலனம் செய்தவர் சோமசுந்தர சேதுபதி மகாராசா.

திருவுத்தரகோச மங்கையில் மங்களேஸ்வர சுவாமிக்குப் பூசைத் தொண்டு செய்தவர்களுள் காஞ்சிபுரம் கல்யாணசுந்தரக் குருக்களின் மகனான சிவசுப்பிரமணியக் குருக்கள் ஒருவர். ஒருநாள் இவரும் வேறுசில குருமாரும் அரசனைச் சந்திக்கச் சென்றபோது சிவசுப்பிரமணியக் குருக்கள் அரசன்மேல் சம்ஸ்கிருதக் கீர்த்தனைகள் பாடினார். பெரிதும் மகிழ்ந்த மகாராசா அவரைத் தலைமைக் குருக்களாக நியமித்தார்.

அவர்களின் சேவையைப் பெரிதும் மெச்சி அவர்களுக்கு அந்தக்கோவிலின் பூசை உரிமைகளைச் சூரிய சந்திரர்கள் உள்ளவரை உரிமையாக்கி அவர்கள் வாழ்வதற்குக் கிராமங்களையும் கொடுத்து இவற்றையெல்லாம் அழியாது செப்பேட்டில் எழுதிச் சாசனம் செய்துவைத்தான். அதன் வாசகங்கள் வருமாறு.

திருஉத்தரகோசமங்கையெனும் தலத்திலிருந்து மங்களேஸ்வர சுவாமிக்கு இப்போ பூசை செய்கிறவர்கள் ழுப்பத்திரண்டு குருமார்கள். இந்த ழுப்பத்திரண்டு குருமாருக்கும் சேதுபதி மகாராசாவாகிய என்னால் ஒவ்வொரு செப்பும் பட்டயம் எழுதிக் கொடுக்கப்படுகிறது. அதன் வாசகங்கள் வருமாறு.

மங்களேஸ்வரர் துணை.

கவியந்தம் நாலாயிரத்து நாலாறு, சாலிவாகன சகாப்தம் ஆயிரத்திருநூற்றாய்ப்பந்தொன்று. பிரபவாதி வருஷம் ழுப்பத்திரண்டாவது விளம்பி வருஷம் சித்திரை மாதம் திருப்பதைந்தாம் திகதியும் திங்கட்கிழமையும் சோதி நட்சத்திரமும் பூவபக்கத் திரையோதசீயும் பிதுளவக்கினமும் கூடிய கபமுகூர்த்தத்தில் எழுதப்படுகிற சாதனம்—

திருஉத்தரகோசமங்கை என்னும் திருத்தலத்தில் எழுந்தருளி வீற்றிருக்கின்ற மங்களேஸ்வர சுவாமி கோவிலுக்கு இப்போ முதற் பூசைப் பங்காளராயிருக்கின்ற காஞ்சிபுரம் கல்யாணசுந்தரக் குருக்கள் முதலாவது மகன் சிவசுப்பிரமணியக் குருக்கள் முதல் ஸ்தானிகராகவும் மற்றவர்கள் தங்கள் தங்கள் பூசைப் பங்கு முறைப்படி ஸ்தானிகர்களாகவும் மகாராசாவாகிய என்னால் தத்துவங் கொடுக்கப்படுகிறது.....

இவர்களுக்கு மங்கள புகளெனென்னும் கிராமத்தைச் சீவியத்துக்காகக் கொடுக்கிறேன்.

சோமசுந்தர சேதுபதி மகாராசாவாகிய என்னாலும் எனது வம்சத்தினராலும் எந்தக் காலத்திலும் கிராமநாதரத்தையும் திருஉத்தரகோச மங்கையையும் கிராச்சீய பரிபாலனம் செய்கின்ற கிராசுக்களாலும் இப்பட்டயம் அழிக்கப்படாது. பூசைப் பங்காளராகவும் ஸ்தானிகர்களாகவும் ஒத்தவம் பெற்ற குருமார்களுக்கு இந்தப் பட்டயமானது அவரவர்கள் சந்ததி உள்ளவரைக்கும் சூரிய சந்திரர்கள்

உள்ளவரைக்கும் விழுதி உருத்திராட்சம் உள்ளவரைக்கும் அழியாமல் மகாராசாவாகிய என்னாலேயே கொடுக்கப்படுகிறது.

இந்த முப்பத்திரண்டு குடும்பத்தைச் சேர்ந்த குருமாரும் இடைவிடாது பதினைந்து தலைமுறை காலமாக தம் பணிகளை நடத்திவந்தனர். இப்படியிருக்கும் நாளில் உள்நாட்டுக் கலகங்கள் தொடங்கின. மங்களேஸ்வரப் பெருமானின் கைங்கரியங்களை ஆற்றிவந்த குருமார் மங்களேஸ்வரக்குருக்கள் என்பாரின் தலைமையில் மன்னனிடம் சென்று முறையிட்டனர். பயனேதும் கிட்டவில்லை. நிலைமை மோசமாகியது. பூசைக்குத் தடங்கல் ஏற்பட்டுக் கொடுமைகள் குவிந்து எங்கும் சீர்குலைந்து அலங்கோலமான நிலைமை உருவானது.

வேறுவழியின்றி மங்களேஸ்வரக் குருக்களும் மனைவியும் சுந்தரேஸ்வரக் குருக்கள் என்பாரும் வேறும் இரண்டு குருமாரும் உத்தரகோச மங்கையை விட்டு நீங்கினர். இராமேஸ்வரம் வந்தடைந்து சிறிது காலம் தங்கியிருந்தனர்.

அங்கிருந்த காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்து அங்கே தங்கியிருந்த முத்துமாணிக்கச் செட்டியாரைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் குளக்கோட்டு மன்னனால் காரைநகர் வியாவிலில் கட்டிமுடிக்கப்பட்ட ஐயனார் கோவிலுக்குக் குருக்கள்மார் தேடி இந்தியாவுக்குப் பயணம் செல்லும் வழியில் இராமேஸ்வரத்தில் தங்கியிருக்கும் தமது வரலாற்றை முத்துமாணிக்கச் செட்டியார் மங்களேஸ்வரக் குருக்களுக்குக் கூறினார். திருவுத்தரகோசமங்கையில் நிகழ்ந்த அனர்த்தத்தையும் தமது துன்ப வரலாற்றையும் குருக்கள் செட்டியாருக்குக் கூறினார்.

இறைவன் திருவுள்ளம் இதுபோலும் எனவுணர்ந்து செட்டியார் வருந்தியழைக்கக் குருக்களும் இசைந்து காரைநகருக்கு வந்து வியாவில் ஐயனார் கோவில் கும்பாபிஷேகத்தை நிறைவேற்றி நித்திய நைமித்திகங்களைச் செய்துவரலானார்.

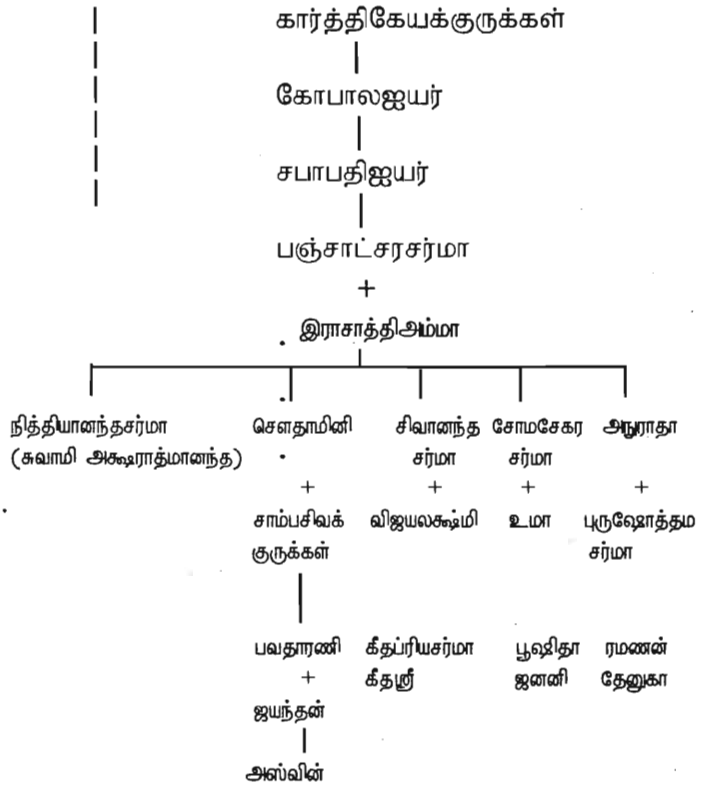
இந்த மங்களேஸ்வரக் குருக்களே பஞ்சாட்சர சர்மாவின் முற்சந்ததியினரில் முதன்முதலில் ஈழத்துக்கு வந்தவராவார். இந்த மங்களேஸ்வரக் குருக்களின் பரம்பரையில் ஐந்தாவது தலைமுறையில் முத்தவர் கண்டோபண்டித ஐயர் காரைநகரிலேயே இருக்க அவரது சகோதரர்கள் நால்வரும் முறையே புங்குடுதீவு, சுன்னாகம்(மயிலணி), அராலி, இணுவில் ஆகிய இடங்களுக்குப் போய்க் குடியேறினர். சுப்பிரமணியக் குருக்கள் என்பாரே சுன்னாகம் மயிலணியில் வந்து குடியேறியவர். இவரது மகன் கார்த்திகேயக் குருக்கள். இவரது மகன் கோபால ஐயர். இவரது மகன் சபாபதி ஐயர். இவரது மகன் பஞ்சாட்சர சர்மா. இனி, இவர்களின் 24 தலைமுறைகளைப் பார்க்கலாம்.

1. காஞ்சிபுரம் கல்யாண சுந்தரக்குருக்கள்
- |
- திருவுத்தரகோசமங்கை 2. சிவசுப்பிரமணியக்குருக்கள்
- |
3. கார்த்திகேயக் குருக்கள்
- |
4. திருநீலகண்டக் குருக்கள்
- |
5. நடராசக்குருக்கள்
- |
6. விசுவநாதக்குருக்கள்
- |
7. காங்கேயக்குருக்கள்
- |
8. ஆதிசிதம்பரேஸ்வரக்குருக்கள்
- |
9. பரமேஸ்வரக்குருக்கள்
- |
10. பாலசுப்பிரமணியக்குருக்கள்
- |
11. கனகசபாபதிக்குருக்கள்
- |
12. வையாபுரிக்குருக்கள்
- |
13. சுந்தரேஸ்வரக் குருக்கள்
- |
14. குருசாமிக்குருக்கள்
- |
15. மாணிக்கவாசகக்குருக்கள்
- |
16. மங்களேஸ்வரக்குருக்கள் - இவரே இலங்கைக்கு வந்தவர்.
- |
17. சூரியநாராயணக்குருக்கள்
- |
18. கனகசபாபதிக்குருக்கள்
- |
19. தாமோதரஐயர்
- |

20. கண்டோபண்டிதஐயர், சுப்பிரமணியக்குருக்கள்

21. முத்தையர்

**ச. பஞ்சாஷ்டர சர்லா அலர்஑ர்ல்
அ஑஑஑஑**

தமிழில் என்ன இருக்கிறது?

“தமிழில் என்ன இருக்கிறது? ஒன்றுமேயில்லை” என்று ஒரு பல்லவியை சிலர் அடிக்கடி பாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இவ்வளவுடன் விட்டுவிடுவதில்லை. மேலே தொடர்ந்து “தமிழில் விதவிதமான விஞ்ஞான நூல்களுண்டா? சிறந்த சரித்திரங்களுண்டா? உயர்ந்த இலக்கியங்களுண்டா? நாவல்கள் தானுண்டா?” என்றிப்படி அநுபல்லவியை எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். கடைசியாக “ஆங்கிலத்தில் இருப்பதுபோல் அருமையான நூல்கள் தமிழில் இல்லை. ஆகவே தமிழில் ஒன்றுமே இல்லை” என்று முடிவாக முத்தாய்ப்பும் வைத்து விடுகிறார்கள்.

இவ்விதம் சொல்பவர்கள் எல்லோரும் தமிழ்மொழியில் வெறுப்புடையவர்கள் அல்லர். தமிழை இழித்துக் கூறுவதில் சிறிதும் விருப்புடையவர்கள் அல்லர். தமிழன்பு மிகுந்தவர்கள் தான். தமிழ் வளாச்சியில் மிகவும் ஆர்வமுள்ளவர்கள் தான். அப்படியாயின் அவர்கள் ஏன் இவ்விதம் கூறுகிறார்கள்? கூறுவன முற்றிலும் சரியானதா? என்பது ஆராயப்பட வேண்டியது.

இவ்விதம் தமிழன்பர்களிற் பலர் தமிழார்வம் மிக்கவர்களேயன்றித் தமிழறிவு மிக்கவர்களல்லர். பழந்தமிழ் நூல்களைத் தான் அவர்கள் பயின்றிராவிட்டாலும் புதுமைத் தமிழ் நூல்களையேனும் முழுமையும் ஆராய்ந்தவர்களும் அல்லர். தாம் கண்ட ஒரு சில நூல்களின் அளவு கொண்டே தமிழ்மொழியின் வளப்பத்தையும், தமிழ் நூல்களின் பெருக்கத்தையும் அளக்க முற்பட்டு விடுகிறார்கள். தாம் கண்டு கேட்டறியாத நூல்கள் சிலவேனும் இருத்தல் கூடும் என அவர்கள் நினைப்பதில்லை.

காலஞ்சென்ற கு.ப.ரா. வைப்பற்றிக் கட்டுரை எழுதிய எழுத்தாளர் ஒருவர் கு.ப.ரா. வின் சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்று தான் (கனகாம்பரம்) வெளிவந்திருப்பதாகத் தமது கட்டுரையிற் குறிப்பிட்டார்! இதனால் மற்றைய இருதொகுதிகளும் (புனர்ஜன்மம், காணாமலே காதல்) இல்லையென்றாய் விடமாட்டா. இன்னொரு இலக்கிய இரசிகர், “மகாத்மா காந்தியும், ஜவகர்லால் நேருவும் அழகான சுயசரிதங்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதியிருக்கிறார்களே. அவை ஏன் இன்னும் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்படவில்லை?” என வினவுகிறார்!

இவ்விதம் தவறான எண்ணங்கள் ஏற்படாது தடுப்பதற்கேற்ற சாதனம் ஒன்று தமிழில் ஆக்கப்படுதல் வேண்டும். அது எது என்று சொல்வதன் முன்பு, இந்தத் தமிழன்பர்கள் கூறும் ‘தமிழில் ஒன்றுமேயில்லை’ என்னும் கூற்று எவ்வளவுக்கு உண்மையென்று ஒரு சிறிது ஆராய்வோம்.

இன்று எமக்குக் கிடைக்கக்கூடிய பழந்தமிழ் இலக்கண இலக்கிய நூல்களைப் பார்க்கும்போது இவ்வளவு பழம்பெரும் நூல்கள் நம்மொழி ஒன்றில் மட்டுமே உண்டு என்று சொல்லத்தக்க அளவுக்கு அவை நிறைந்துள்ளன. இடைக்காலத்திலெழுந்த வகை வகையான நூல்கள் முக்கியமாகப் பிரபந்த வகைகளும், புராணங்களும் தேவைக்கதிமமாக மலிந்து கிடக்கின்றன. வைத்திய நூல்களும், சோதிட நூல்களும் முன்னரே பல இருந்தும் இப்போதும் பல மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. வேதாந்த சித்தாந்த நூல்களும், சைவ வைஷ்ணவ நூல்களும் மூலமும் மொழிபெயர்ப்புமாகத் தமிழில் வேண்டிய அளவு இருக்கின்றன. இவ்வினங்களிலெல்லாம் சிறப்புடைய ஒவ்வொரு நூலுக்கும் பல பல உரைகளும் விதவிதமான பதிப்புகளும் உண்டு.

பழைய நூல்கள் இவ்வாறிருக்கப் புதிய நூல்களைப் பார்ப்போம். சிறுகதை இலக்கியம் வாசகர்களுக்குத் தெவிட்டக் கூடிய அளவுக்கு வளர்ந்திருக்கிறது. இன்று சிறுகதை தமிழில் தேக்க நிலையடைந்து விட்டது என்று எழுத்தாளர்களே முறையிடத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள்! இதுவரை தமிழ்ச் சிறுகதைகளுக்கு மட்டும் 45 தொகுதிகள் வெளிவந்து விட்டன. இப்பொழுதும் பல அச்சாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. இன்னும் பல 'இதோ வெளிவரப் போகிறோம்' என முன்னறிவிப்புக் கொடுத்திருக்கின்றன. பிற மொழிகளிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்ட சிறுகதைகளும் சுமார் 20 தொகுதிகளில் வெளிவந்திருக்கின்றன.

சிறுகதைகளுக்கு அடுத்த படியாகத் தமிழில் அதிகம் வளர்ச்சியடைந்திருப்பவை கட்டுரைகளே. ஆங்கில மொழிக் கட்டுரைகளில் எத்தனையெத்தனை வகைகளுண்டு ஏறக்குறைய அத்தனை வகைகளையும் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் கையாண்டிருக்கின்றார்கள். சமயம், இலக்கியம், சமூக சீர்திருத்தம், அரசியல், பொருளாதாரம், சரித்திரம், விமர்சனம், ஹாஸ்யம், பொழுதுபோக்கு நடைச்சித்திரம் முதலிய பல துறைகளிலும் பல வகையான நடைகளில் கட்டுரைகள் வெளிவந்தன. நூல்வடிவம் பெற்றவை சிலவேயினும் பத்திரிகைகளில் வெளியானவை அளவற்றவை.

சுயமான தமிழ் நாவல்கள் வேண்டுமென வாசகர்கள் விரும்பத் தொடங்கியதும் முன்பு சிறுகதை எழுதிக்கொண்டிருந்த ஆசிரியர்கள், அழகான நாவல்கள் பலவற்றை எழுதினார்கள். அவற்றிற் சில நல்ல கதைகளென்று வாசகர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட சுமார் 20 நாவல்கள் ஏற்கனவே நூல்வடிவில் வெளி வந்து விட்டன.

மொழிபெயர்ப்பு நாவல்களோ...!

பங்கிம் சந்திரரின் நாவல்களில் ஏறக்குறைய எல்லாமே தமிழில் வந்துவிட்டன. சரத் சந்திரரின் கதைகளில் மொழி பெயர்ப்பு வேலையும் முடிவுக்கு வந்து கொண்டிருக்கிறது. கவி தாகூரின் கதைகளிலும் பல மொழிபெயர்க்கப்பட்டு விட்டன. மொழி பெயர்ப்பாளர்கள் இப்போது மராத்தி, குஜராத்தி மொழிகளிலிருந்து சிறந்த கதைகளைத் தமிழுக்குக் கொண்டு வருவதில் முனைந்திருக்கிறார்கள். உலகத்து வெவ்வேறு மொழிகளில் எழுதப்பட்ட புகழ்வாய்ந்த கதைகள் பல தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு வந்து கொண்டிருக்கின்றன. இப்போது தமிழில் வந்திருக்கும் பிற மொழி நாவல்களின் எண்ணிக்கை 60க்கு மேற்பட்டு விட்டது.

கவிதைகளின்றி வெளிவரும் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் இக்காலத்தில் மிகக் குறைவு. அவ்வளவு அதிகமாகப் புதுக்கவிஞர்கள் தோன்றியிருக்கிறார்கள். பெருங் காப்பியங்களை இயற்றக்கூடிய திறமை இன்றைய கவிஞர் சிலருக்கு இருந்தும், சுருக்கத்தையே எதிர்பார்க்கும் வாசக உலகம் அவற்றை விரும்பாமையால் இவர்கள் தனிப்பாடல்களையும், சிறு காவியங்களையும் ஆக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பழைய முறையில் பெயர்த்தும் தழுவியும் அமைத்த நாடகங்கள் தமிழில் பல உள. புதிய முறையில் சொந்தமாக எழுதப்பட்ட நாடகங்கள் அதிகமாக வெளிவராமலுக்குக் காரணம் வாசகர்கள் கதையை விரும்பும் அளவுக்கு நாடகங்களை விரும்பாமையே. ஆயினும் வாசகர்களின் ஆதரவு ஓரங்க நாடகங்களுக்கு ஓரளவு கிடைத்தமையால் அவை மட்டும்திகமாக எழுதப்பட்டன.

பிரபல ஆசிரியர்களான பெ. நா. அப்புசுவாமி, ஆர். கே. விசுவநாதன் என்போர் தமிழ் மக்களுக்குத் தமிழின் மூலமும், விஞ்ஞான அறிவைப் புகட்டிவிடுவதென்று கங்கணங் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சில விஞ்ஞான நூல்களை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இன்றும் பல தயாராகிக் கொண்டிருக்கின்றன.

அறிஞர் வெ.சமிநாத சர்மா முதலிய சிலரது சேவையால் புகழ்பெற்ற அரசியல் நூல்கள் சிலவும், சில நாடுகளில் ஆட்சிமுறை விளக்கும் நூல்களும், அரசியல் வாதிகள் பலரது வாழ்க்கை வரலாறுகளும் தமிழில் வந்திருக்கின்றன.

பொருளாதாரத் துறையிலும் நூலைந்து நல்ல நூல்கள் வெளியாயின.

பழைய இலக்கியங்களையும், புதிய முறையில் ஆராய்ந்தெழுதிய விமர்சன நூல்கள் பல வெளிவந்தபோதிலும், தமிழில் இலக்கியம் வளர்ந்திருக்கும் அளவுக்கு இலக்கிய விமர்சனம் வளரவில்லையென்று கூறப்படும் குறை ஏற்கக் கூடியதே. இதுபோலவே வேறு சில துறைகளிலும் தமிழ் நூல்கள் பெருக்கமடையாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் அவ்வத் துறைகளில் நூலெழுதும் ஆற்றலுள்ளோர் இல்லாமையல்ல. அந்த நூல்களை விரும்பி வாசிப்போர் ஏராளமாக இல்லாமையே காரணம்.

இவ்வளவு நூல்களெல்லாம் இருந்தும் என்ன? தமிழில் என்ன இருக்கிறது? என்று கேட்போரின் வாயடைக்கச் செய்யும் வகை யாது? 'வாரும் நண்பரே, இதோ பாடும் தமிழ் நூல்களின் தொகையை, அவற்றின் வகையை, அவற்றின் விரிவை என்று அவர்க்குக் காட்ட இன்று என்ன சாதனம் இருக்கிறது? தமிழ் நூல்கள் முழுவதையும் தன்னகத்தே கொண்ட பூரணமான நூல் நிலையம் ஒன்று எங்காவது உண்டா? அப்படியொன்று இருந்தாலும் அங்கு சென்று பார்ப்பது எல்லோர்க்கும் சாத்தியமாகுமா?

இவ்விதமான சந்தர்ப்பத்திலே தான் தமிழ் நூல்களின் பெயரகராதி ஒன்று இன்றியமையாததென்று விளங்குகின்றது. சீர்திருத்திய உலக மொழிகளிலெல்லாம் நூற்பெயரகராதிகள் வெளிவந்து வெகுகாலமாகி விட்டது. 1857 வது ஆண்டில் வெளிவரத் தொடங்கிய பிரஞ்சுமொழிக் கிரந்த கோசம் 29 பாகங்களைக் கொண்டதாக வளர்ந்து விட்டது. ஜெர்மனிய மொழியில் 1750 முதல் 1910 ம் ஆண்டு வரை எழுதப்பட்ட நூல்களின் விவரணம் மாத்திரம் 36 தொகுதிகளில் வெளியாகியிருக்கிறது. இத்தாலிய மொழியிலுள்ள நூல்களின் விவரப்பட்டியலில் நான்கு இலட்சம் நூல்களின் செய்தி காணப்படுகிறது. பெல்ஜியம், டேனிஷ் முதலிய சிறிய மொழிகளிலேயும், இலத்தீன், கிரீக், சமஸ்கிருதம் முதலிய பேச்சு வழக்கற்ற மொழிகளிலேயுங் கூட நூற்பெயரகராதிகள் வெளி வந்திருக்கின்றன. ஆனால் எங்கள் தமிழில்.....?

விரிவான நூற்பெயரகராதி ஒன்றை ஆக்குவது எளிதில் முடியக்கூடிய செயலல்ல. அறிஞர்கள் பலர் பலகாலம் முயன்று முடிக்க வேண்டிய அரிய வேலை இது.

இப்போது இந்தப் பெரிய தமிழ் நூல் விளக்கத்தின் ஒரு பகுதியாகிய மறுமலர்ச்சி நூற்பெயரகராதியாவது வெளிவருதல் அவசியமாகும். இது அவ்வளவு அரிய காரியமல்ல. பத்திரிகையாளர்களும், மறுமலர்ச்சிச் சங்கங்களும் பிரசுராலயங்களின் ஒத்துழைப்போடு இவ்வேலையைச் செய்யலாம். செய்தல் வேண்டும். செய்வார்களாக.

- நவசக்தி - 1945 பெப்ரவரி

தமிழ்மொழியும், ரோமன்லிபியும்

ஐரோப்பாவிலே ஒவ்வொரு நாட்டிலும் வெவ்வேறு பாஷைகள் வழங்குகின்றன. அவற்றுட் பல, மிகுந்த சீர்திருத்தம் பெற்றுத் தனிப்பெயரும், தமக்கேயுரிய இலக்கியச் செல்வமும், தனிப்பட்ட மொழி வரலாறும் கொண்டு விளங்குகின்றன. ஆயினும் அவையெல்லாம் ரோமன் லிபி என்று கூறப்படுகின்ற (ஆங்கிலம் எழுத உபயோகமாகும்) ஒரே லிபியினாலே தான் எழுதப்படுகின்றன. இப்படிப் பல பாஷைகளுக்குப் பொதுவாக ஒரு லிபி இருப்பதனால், ஒரு பாஷையான மற்றைப் பாஷைகளைக் கற்கும்போது அந்தப் பாஷைகளுக்குரிய எழுத்துக்களை எழுத வாசிக்கப் பயில்வதில் அவன் படும் சிரமம் முழுவதும் மீதமாகிறது. எழுத்துப் பயில்வதில் செலவாகிற காலம், மொழிப்பயில்வதில் உபயோகமாகிறது.

ஐரோப்பாவில் உள்ளதிலும் பார்க்க அதிக தொகையான பாஷைகளும் அவற்றிற்குத் தனித்தினயான லிபிகளும் இந்தியாவில் உண்டு. அகில இந்தியாவின் ஒற்றுமைக்காக ஒருபொது மொழி (ஹிந்தி அல்லது ஹிந்துஸ்தானி) தேவையாயிருப்பது போலவே, அகில இந்திய பாஷைகளுக்கும் பொதுவான ஒரு லிபியும் அவசியமானதென்று தேசாபிமானிகள் பலர் கருதினர். அவ்வாறு பொது லிபியாய் இருக்கும் தகுதி வாய்ந்தது தேவநாகரியே என்பது காந்திஜியின் தீர்ப்பு.

“சமஸ்கிருதத்திலிருந்து தோன்றிய அல்லது அதனோடு நெருங்கிய தொடர்புள்ள மொழிகளுக்கெல்லாம் ஒரு லிபிதான் இருத்தல் வேண்டும். அதுவுந் தேவநாகரி லிபியாகத்தான் இருக்க முடியும் என்பது நிச்சயம்.

மாகாண மொழிகளின் லிபிகளிற் பொரும்பாலானவை தேவநாகரி லிபியிலிருந்து தோன்றியவை. மேலும் நமக்குத் தெரிந்த லிபிகளுக்குள்ளே தேவநாகரி லிபி பூரணத்துவம் வாய்ந்ததாகும்” என்பது காந்தியடிகளின் கருத்து.

பல்வேறு வகையான உச்சரிப்புக்களையுடைய ஐரோப்பிய மொழிகளையெல்லாம் ரோமன் லிபியிலுள்ள எழுத்துக்களைக் கொண்டே ஏதோ ஒரு விதமாக எழுதி வழங்குகின்றனர் மேனாட்டார். தமது பாஷைகளை மாத்திரமல்லாமல் அவற்றுக்கு முற்றிலும் மாறான ஒலிகளையுடைய கீழ்நாட்டுப் பாஷைகளையும் தமது ரோமன் லிபியில் எழுதிப் பயில்வது அவர்கள் வழக்கம். இதைக் கண்ட நம் நாட்டவரிற் சிலர், இதே ரோமன் லிபியை நாமும் நமது பாஷைகளுக்கு உபயோகிக்க வேண்டுமென்று விரும்பினர். இவ்விருப்பத்தைத் துணிந்து வெளியிட்டவர்களில் சுபாஷ் சந்திரபோஸும், ஜவகர்லால் நேருவும் முக்கியமானவர்கள். சுபாஷ் சந்திரபோஸ் திரிபுரக் காங்கிரஸில் தலைமை வகித்துப் போசியபோது, “நமது நாட்டுப் பாஷைகளுக்குள் ஒற்றுமை ஏற்பட்டு அவை இக்காலத்திற்கு ஏற்றவாறு சீர்திருத்தமடைய வேண்டுமானால், அவற்றை ரோமன் எழுத்தில் எழுதியாக வேண்டும்” என்று கூறினார்.

ஜவகர்லால் நேருவோ 1935 ஆம் ஆண்டிலேயே தமது சகோதரியின் திருமண அழைப்பிதழை ரோமன் லிபியிலே அச்சிட்டுப் பெரும் புகழ்ச்சியை எழுப்பி விட்டார். ஆயினும் ரோமன் லிபி இந்தியாவில் நிலைநிற்க முடியாதென்று அவர் அப்பொழுதே உணர்ந்து கொண்டதாகத் தமது சுயசரித்திரத்திற் கூறுகிறார்.

பின்பு, இந்த யுத்த காலத்தில் இந்தியாவிற்குள்ளேயும், வெளியேயும் இந்திய மொழிகளை ரோமன் லிபியில் எழுதும் முறை கையாண்டு பார்க்கப்பட்டது.

தமிழ்நாட்டிலும் தமிழ் மொழியை ரோமன் லிபியில் எழுத வேண்டுமென்ற ஆவல் இப்போது வலுப்பெற்று வருகிறது. சென்ற சித்திரை மாதத்து சக்தி இதழில் வெளியான 'மூவர் முயற்சி' தமிழுக்கு ரோமன் லிபியை உபயோகிப்பதில் ஒரு புதிய முறையைக் காட்டுகிறது. முன்பு ரோமன் லிபியில் இல்லாத ஓசைகளைக் காட்டுவதற்குச் சில எழுத்துக்களின் மேலும் கீழும் புள்ளிகளும், கோடுகளும் இடுவது வழக்கம். இப்படிச் சிரமப்படாமல், தமிழிலுள்ள நெட்டெழுத்துக்களைக் காட்டுவதற்கு ஆங்கிலத்திலுள்ள A, E, I, O, U என்னும் பெரிய (Capital) எழுத்துக்களையும், ண, ழ, ள, ற எனும் எழுத்துக்களையும் மற்றையவற்றிற்குச் சிறிய (Small) எழுத்துக்களையும் உபயோகிக்கலாமென்று கூறுகிறார்கள் மூவர்.

உதாரணம்:- mUvar muyaRchi - மூவர் முயற்சி vaLara vENdum - வளரவேண்டும்.

இம்முயற்சிக்கு ஓரளவு ஆதரவும் காணப்பட்டது.

தமிழுக்கும் ரோமன் லிபியே வேண்டுமென்பவர்கள் கூறுகிற காரணங்கள் பின்வருமாறு,

1. தமிழ் எழுத்திலும் பார்க்க ரோமன் எழுத்து அச்சுக் கோப்பதற்கும், டைப் அடிப்பதற்கும் மிக வசதியானது.
2. தமிழ் லிபியிலுள்ள ஒரு விஷயத்தை அச்சிடுவதற்குத் தேவையான இடத்திலும் மிகக் குறைவான இடம், ரோமன் லிபியில் அச்சிடுவதற்குப் போதுமானது. (அதாவது ஆறு பக்கத்தில் அடங்கும் விஷயத்தை சுமார் நான்கு பக்கத்தில் அடக்கி விடலாம்.
3. எழுத்துப் பிழை சந்திப் பிழை இல்லாமல் எழுதலாம்.
4. இப்போது தமிழெழுத்துக்களைக்கொண்டு பிறபாஷைகளை உச்சரிப்புத் தவறாமல் எழுத முடியாமலிருக்கிறது. ரோமன் லிபியைக் கைக்கொண்டால் உலகத்துப் பாஷைகள் எல்லாவற்றையும் எழுதலாம்.
5. தமிழ் மொழி உலகப் புகழ்பெற்ற மொழியாதல் வேண்டும். இதற்காகத் தமிழ் நூல்கள் ரோமன் லிபியில் அச்சிடப்பட்டால் பிறமொழியாளர் அவற்றைக் கற்பது இலகுவாகும்.

தமிழைப் பிழையின்றி எழுதுவதும், தமிழ்ச் சிறுவரும் பிறமொழியாளரும் தமிழை இலகுவாகக் கற்க வழிசெய்வதும், தமிழ் நூல்களைப் புதிய முறையில் அழகாக அச்சிட்டுப் பரப்புவதும், தமிழை உலக மொழியாக்கப்பாடுபடுவதும் தமிழராகிய நமது கடன்தான். இவ்விதமான உயர்ந்த லக்ஷியங்களைச் சாதிப்பதற்காக நாம் எவ்வளவு பெரிய தியாகங்களையும், செய்யலாம். ரோமன் லிபியைக் கையாளுவதால் மேலே காட்டிய நோக்கங்கள் நிறைவேறுமானால் அதற்காக நாம் நமது புராதனமான தமிழ் லிபியை அது எவ்வளவு சிறந்ததானாலும் கைவிட்டு அந்நிய லிபியை ஏற்றுக் கொள்ளலாம். அது கஷ்டமல்ல. குற்றமும்ல்ல.

ஆனால், அப்படிச் செய்யுமுன் இந்தப் புரட்சிகரமான மாற்றமில்லாமலே நமது லக்ஷியங்களைச் சாதித்தல் கூடுமா என்றும், இந்தப் புரட்சியினால் நமது நோக்கங்கள் நிச்சயமாகவே நிறைவேறுமா என்றும், இன்னும் இதனால் வரக்கூடிய லாப நஷ்டங்களைப் பற்றியும் நாம் நன்றாக ஆராய்ந்தறிய வேண்டும்.

1. இப்போதுள்ள தமிழ் லிபி, டைப் அடிப்பதற்கும், அச்சக் கோப்பதற்கும் ரோமன் லிபியிலும் பார்க்கச் சிரமமானது தான். 'விடுதலை'ப் பத்திரிகை செய்தது போன்ற சில திருத்தங்களைச் செய்வதன் மூலம் இச்சிரமத்தை நீக்கி விடலாம்.

2. தமிழெழுத்துக்கள் அதிக இடத்தை அடைப்பது உண்மையே. மேலே கூறியபடி தமிழெழுத்துக்களைத் தகுந்த முறையில் திருத்தியமைப்பதாலேயே இக் கஷ்டத்தையும் ஓரளவு குறைக்கலாம். ஆறு பக்கம் பிடிக்கும் விஷயத்தை நாலு பக்கத்தில் அடக்க முடியாவிட்டாலும் ஐந்து பக்கத்திலாவது அடக்கி விடலாம்.

3. ரோமன் லிபியில் எழுதுவதனால் எழுத்துப் பிழை, சந்திப்பிழைகளைக் குறைத்து விடலாம் என்பது தவறான எண்ணம். ர, ற, ள, ழ என்னும் எழுத்துக்களின் வேறுபாடு தெரியாமல் தடுமாறுவோர் ரோமன் லிபியில் மட்டும் அவற்றைச் சரியாக எழுதுவது எப்படி? இதுபோலவே சந்திப்பிழை இல்லாமல் எழுதுவதும் இயலாது. வேண்டுமானால் சந்தியே இல்லாமல் எழுதிப் பார்க்கலாம். (இதற்கு ரோமன் லிபிதான் வேண்டுமென்பதில்லை.) அப்படி எழுதினால் அது தமிழோசையாகத் தோற்றாது.

தமிழைப் பிழையின்றி எழுதுவதற்குச் சுலபமான ஒரே வழி தமிழை நன்றாகப் படிப்பதுதான்.

4. ஒரு பாஷைக்குரிய சொல் வேறு பாஷைகளுக்குப் போகும்போது அவ்வப் பாஷைகளுக்கு ஏற்றபடி மாற்றமடைவது பொதுவான மொழி இயல்பு. மஹாந் என்னும் வடமொழிச் சொல் தமிழில் மகான் என்று எழுதப்படுகிறது. அதனை வடமொழி தெரிந்தோர் அதற்குரியவாறு உச்சரிப்பர். அதனால் நட்மெதுவுமில்லை. ரோமன் லிபியினால் மேனாட்டு மொழிகளையே உச்சரிப்புத் தவறாமல் எழுத முடியாதிருக்கும் போது, தமிழைச் சரியாக எழுதுவது இயலாத காரியம். பிறமொழிச் சொற்களைச் சரியாக உச்சரிக்க வேண்டுமென்பதற்காக ரோமன் லிபியைக் கைக்கொள்ளத் தொடங்க, தமிழின் சொந்த உச்சரிப்பே சீர்குலைய நேரும்.

5. தமிழ் ரோமன் லிபியில் எழுதப்பட்டால் அது உலகப் பிரசித்தி பெற்ற பாஷையாகுமென்பது நிச்சயமானால், அதற்காகவாவது அந்த லிபியை உபயோகிக்கலாம். ஆனால் இப்படி மாற்றம் செய்வதால் தமிழ் விரைவாகப் புரவுமென்பதற்காவது, தமிழ் கற்க விரும்பும் பிறமொழியாளருக்குத் தமிழ் லிபி தடையாயிருக்கிறது என்பதற்காவது சரியான ஆதாரமில்லை. ஆகையால் இக்காரணத்துக்காகவும் மாற்ற வேண்டுவதில்லை. தமிழைப் பரப்ப வேறு பல வழிகளுண்டு.

இவற்றை விட ரோமன் லிபியினால் வேறு பல சிக்கல்களும் உண்டாகும். ங, ஞ என்னும் எழுத்துக்களின் சரியான உச்சரிப்பை ரோமன் லிபியில் குறிப்பிட முடியாது. இங்ஙனம், அஞ்ஞானம் என்னும் சொற்களை எவ்வாறு எழுதுவது?

ingnganm, anjaAnam என்று எழுதினால் இவை முறையே இங்கனம், அஞ்ஜானம் என்றும் உச்சரிக்கப்படக் கூடும்.

சிறுவருக்கு ரோமன் எழுத்துக்களைக் கற்பிக்கும்போது அவற்றை எந்த முறையில் கற்பிப்பது? A, B, C, D என்ற ஒழுங்கில் இதே உச்சரிப்புடனோ? அல்லது, a, A, i, I, ...k, ng, ch, nj என்ற முறையிலா? முதலாவது முறைப்படியானால் முதலில் அந்த எழுத்துக்களைக் கற்பித்த பின்பு அந்த ஒழுங்கு முறையையும், அவற்றின் உச்சரிப்பையும் விட்டுவிட்டு A யின் உச்சரிப்பு ஆ, B யின் உச்சரிப்பு ப, c என்பது h என்பதோடு சேர்த்து ச் ஆகும் என்றெல்லாம் கற்பிக்க வேண்டும். முதலில் எழுத்துக்களைப் பயிற்றாமல் சொற்களாகவே பயிற்றத் தொடங்குவ தென்றாலும் அதனால் வெகு காலம் வரை சிறுவர்க்குத் தாம் அறிந்திராத புதிய சொற்களைப் பார்த்து வாசிக்கவும் பாராமல் எழுதவும் இயலாதிருக்கும்.

b, g, h, j, dh, s, sh என்னும் எழுத்துக்களும் சொற்களில் வழங்கப்படுகின்றன. இவற்றையும் நெடுங்கணக்கில் சேர்த்துப் படிப்பதாயிருந்தால் தமிழில் மெய்யெழுத்து பதினெட்டு என்பதிலிருந்து இருபத்தாறாகும். F முதலிய இரண்டொரு எழுத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டால் உயிரெழுத்துப் பன்னிரண்டோடு மொத்தம் முதல்எழுத்துக்கள் மாத்திரம் ஏறக்குறைய நாற்பது ஆகும்.

வேகமாக எழுத முடியாத லிபியால் அதிகம் பயனில்லை. கையாலெழுதுவதற்கு ரோமன் கையெழுத்தை உபயோகிக்கலாமே என்றால், அதற்காக வித்தியாசமான அமைப்புள்ள கையெழுத்துக்களைக் கூடக் கற்றுக்கொள் வேண்டியிருக்கும். L, l, S, s - R, r, R, r இப்படிப் பெரிய எழுத்து, சிறிய எழுத்து, அவற்றுக்குரிய கையெழுத்துக்கள் என்று குறைந்த அளவு எழுபது எழுத்துக்களையாவது படித்தறிந்த பின்பு தான் தமிழ்ச் சொற்களை எழுத வாசிக்கத் தொடங்கலாம்.

ஆகவே, ரோமன் லிபியில் ஒருசில நன்மைகளிருந்த போதிலும், அது பல குறைபாடுகளை உடையதென்பதும், அதில்லாமலே நிலைமையைச் சீர்படுத்திக் கொள்ளவர் என்பதும் தெளிவாகிறது.

- மறுமலர்ச்சி- செப்டெம்பர் 1946

சுபீட்சம் ?

சுபீட்சம் என்ற அழகான சொல்லைத் தேவையின்றிப் பத்திரிகையாளர்கள் நீட்டிவிட்டிருக்கிறார்கள். இச்சொல்லின் எதிர்ப்பொருட் சொல் துர்ப்பீட்சம் என்பது. இரண்டு சொல்லிலும் பீட்சா என்ற சொல் அடங்கியிருக்கிறது. அதற்கு உணவு, கேட்டுப் பெறும் உணவு என்னும் பொருள்களுண்டு. உணவு கிடையாத பஞ்ச நிலைமை துர்ப்பீட்சம் என்றும் வளம் பெருகி உணவு கிடைக்கும் நிலைமை சுபீட்சம் என்றும் சொல்லப்படுகின்றது. எனவே இச்சொல் சுபீட்சம் என்றே எழுதப்பட வேண்டும்.

தமிழில் பிசூஷ்(பிச்சையெடு) யாச்(இரந்து கேள்) என்னும் இரண்டு விணையடிப் பெயர்களும் இழிந்த பொருளில் வழங்கினாலும் வடமொழியில் பிசூஷ்(கேட்டுப் பெறு) பிசூஷ் (உணவு பெற்று உண்பவன்) என்பன உயர்ந்த பொருளிலேயே வழங்குகின்றன.

மாறும் இலக்கணம்

(1947 ஜூன் மாதம் 'மறுமலர்ச்சி' இதழில் 'பரம்' என்ற புனைபெரில் ச.ப. சர்மா 'இலக்கண மாறுபாடு' என்ற கட்டுரையை எழுதினார். அதுமட்டுமல்லாமல் 1947 நவம்பர் மாத இதழில் இலக்கண மாற்றத்தை மறுத்துப் பண்டிதர்கள் சார்பில் 'ஐயாறன்' என்ற இன்னொரு புனை பெரில் மறைந்து நின்று எதிர்த்தரப்பு நியாயங்களையும் எழுதினார்.

இதற்கிடையில், தலையாளி வ. கந்தையா அவர்கள் 'மறுமலர்ச்சி பற்றி வானொலியில் நிகழ்த்திய விமர்சனத்தில் முதற்கட்டுரையின் எதிரொலியாகச் சில கருத்துக்கள் தெரிவித்திருந்தார். அவையும் 1947 நவம்பர் மாத மறுமலர்ச்சியில் பிரசுரிக்கப்பட்டதுடன், அவர் எழுப்பிய வினாக்களுக்கு விரிவான விடையாக நீண்ட கட்டுரையொன்றை "இரட்டையர்கள்" என்ற புனைபெயரில் மூன்று இதழ்களில் சர்மா அவர்கள் தொடரந்து எழுதினார்கள்.

இம் மூன்று கட்டுரைகளும் இங்கு வரிசைக் கிரமமாகக் கொடுக்கப்படுகின்றன.)

“பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்
வழுவல கால வகையி னானே”

என்பது பண்டிதர்கள், புலவர்கள், வித்துவான்கள் ஆகிய யாவரும் போற்றிப் புகழும் நன்னூல் என்னும் இலக்கண நூலிலுள்ள ஒரு சூத்திரம். இச்சூத்திரத்தைப் பதவுரை விருத்தியுரையுடன் நன்கு கற்றுள்ள பண்டிதர்கள் சிலர் இலக்கணத்திலும் காலவேறுபாட்டால் மாறுபாடுகள் உண்டாகுமென்பதை உணர்ந்திருந்தும் இக்காலத்து உலக வழக்கில் நன்கு நிலைபெற்று இலக்கியங்களிலும் இடம்பெறத் தொடங்கிய சில இலக்கண மாற்றங்களை ஏற்க மறுக்கிறார்கள். மறுப்புடன் நில்லாது அவற்றை ஏற்றுக் கையாளும் அறிஞர்களை மரபுநியாதவர்களென்று கூறித் தூற்றவும் முனைந்துள்ளனர்.

வளர்ந்து வருகின்ற எந்த மொழியிலும் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டேயிருக்கும் என்ற உண்மையை உணர்ந்தவர்கள் யாரும் - தொல்காப்பியர் காலத்திற்கும் நன்னூலார் காலத்திற்குமிடையில் தமிழிலக்கணத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தை அறிந்துள்ளவர் எவரும் இன்றைய புதுமைத் தமிழில் காணப்படும் புதிய விசுவிகள், வேற்றுமைகள், சந்திகள், முடிபுகள் முதலியவற்றைக் கண்டு சீறவேண்டியதில்லை. ஆனால் நடைமுறையிலோ.....?

மிகச் சிறந்ததென்று பல அறிஞர்கள் பாராட்டிய ஒரு கட்டுரையை அல்லது கவிதையைப் பார்க்கும் இலக்கணப் புலவர்கள் சிலர் அங்கு காணப்படும் ஏதாவது ஒரு புதிய சொல்லாட்சியைக் கண்டு வெருளுகிறார்கள். “முன்பு எந்தப் புலவரும் இச் சொல்லைத் தம் நூலுள் எடுத்தாண்டதில்லையே! இலக்கணத்துக்கு முழு மாறாயிற்றே!” என்கிறார்கள். இலக்கணத்துக்கு மாறுபட எழுதினால் மொழியே அழிந்தொழிந்து விடுமே! எனப் புலம்புகிறார்கள்.

இவர்கள் கூறுவது உண்மை தானா? உலக வழக்கிற்கு மாறுபட்டதாய்ப் பழைய இலக்கண விதிகளுக்கு உதாரணமாகும்படி எழுதுவது தான் மொழி

வளர்ச்சியைக் குன்றச் செய்யுமேயன்றி, பழைய இலக்கண விதிக்கு மாறானதாயும் உலக வழக்கையே இலக்கணமாக்கக் கொண்டு எழுதுவதால் ஒரு மொழி அழிந்துவிடா தென்றே நாம் கருதுகிறோம். எனெனில் உலக வழக்கையும் ஆராய்ந்தே நூல் செய்ததாக இலக்கண நூலாரும் கூறுகின்றாரே. உலக வழக்கென்பது எது? உயர்ந்தோர் வழக்கே உலக வழக்கானால், உயர்ந்தோர் என்பவர் எப்படிப்பட்டவர்? சுவாமி விபுலானந்தர் போன்றோர் உயர்ந்தவர்களல்லவா? சுவாமி கூறுகின்றார்.

“வழக்குமொழி நாகரிக வளர்ச்சிக்கேற்ப வேறுபட்டு நடக்கும்....எழுநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுந்த இலக்கண நூலினையே எக்காலத்திலும் முற்றிலும் கைக்கொண்டொழுக வேண்டுமென்பது பொருந்தாவுரையாகும்.”

இதுபற்றித் தமிழறிஞர்கள் என்ன கருதுகிறார்கள்?

*** **

தமிழிலக்கணத்தில் ‘பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல்’ என்பதை இலக்கணப்புவர் எவரும் ஏற்க மறுக்கவில்லை. அவர்கள் மறுப்பது பழைய கழித்தலையும், புதியன புகுத்தலையுமேயன்றிக் கற்றறிந்தோர் வழக்கில் காலத்தால் நேரும் பொருத்தமான மாற்றங்களையன்று.

வளர்ந்து வருகின்ற எம்மொழியிலும் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையே. அது போன்றே, அம்மாற்றங்கள் ஒரு மொழியின் ஆக்கத்திற்கும் அழிவுக்கும் காரணமாவன என்பதும் மறுக்க முடியாத உண்மை. மொழியாக்கத்திற்கான மாற்றங்களை ஏற்றுப் போற்றுவதும், மொழியழிவுக்காவனவற்றைக் களைந்தெறிவதும் மொழியறிஞர் கடமை. இதற்காகவே இலக்கண நூல்கள் இயற்றப்பட்டன.

கல்லாத மக்களின் பேச்சு மொழிகளைச் சேர்ப்பதினாலும், பிறமொழிச் சொற்களை வரையறையின்றிக் கலப்பதனாலும் ஒரு மொழி வளர்ச்சியுறுவதுபோல ஒரு சிலர்க்குத் தோன்றிய போதிலும் அதனால் அம்மொழி தனக்கேயாகிய தனிப் பண்பை இழந்து விட நேருகிறது. மற்றைய மொழிகளின் நிலைமை எவ்வாறிருந்தாலும் தமிழுக்குரிய உயர்-தனிச்-செம்-மொழி என்னும் பெருமைக்குப் பழுது நேர்ந்துவிடும்.

பொது மக்களின் பேச்சு வழக்குத் தமிழில் உயிர்ப்பு இருக்கிறதென்று கூறி, அதை எழுத்து மொழியாக இலக்கிய மொழியாகக் கொள்ளலாமென்பது பிழையான கருத்து. ஏனெனில், கல்லாத மக்களின் பேச்சு வழக்குத் தமிழ் பல காரணங்களால் காலத்துக்குக் காலம் தேய்ந்து தேய்ந்து உருக்குலைந்து திரிவது நிலையான இலக்கியத்துக்கு அதைக் கருவியாகக் கொண்டால், சில ஆண்டுகளுக்குள்ளேயே அவ்விலக்கியம் பயன்றறதாய்விடும்.

மேலும், வழக்குத் தமிழ் இடத்துக்கிடம் இனத்துக்கினம் பலவித மாறுபாட்டோடு வழங்குவது, ஓரிடத்துப் பேச்சு, ஓரினத்துப் பேச்சு, மற்றோரிடத்துக்கு மற்றோரினத்துக்கு ஏச்சாகவும் இருக்கிறது. இவற்றுள் கொள்ளப்படுவது எது? தள்ளப்படுவது எது?

அங்கங்கேயுள்ளவர்கள், அவ்வவ்விடத்து வழக்குமொழிகளைக் கையாளலாமே எனில் அது மிகப் பெரிய தீங்காய் முடியும். இப்படிச் செய்தால் இன்றுள்ள ஒரே

தமிழ்மொழி சில காலத்தில் ஒன்றோடொன்று தொடர்பற்ற ஒன்பது மொழிகளாகி விடவுங் கூடும். அதுவுமன்றிப் பன்னெடுங்காலமாகப் போற்றிப் பாதுகாத்த பழந்தமிழ் இலக்கியக் கருவூலங்கள் எல்லாம் பொருள் விளங்காப் பயன்ற பொருளாகிவிடும்.

இனி, ஆங்கிலம், ஹிந்தி முதலிய மொழிகள் பிறமொழிச் சொற்களையும், இலக்கணங்களையும் தம்மோடு சேர்த்துக் கொண்டு வளம்பெற வளரந்து விட்டன என்று சொல்லப்படுகின்றன. இது உண்மையே. இவை காலத்தால் மிகப் பிற்பட்டவை, போதிய சொல்வளம் இல்லாதிருந்தவை, ஆகையால் இவற்றிற்கு இத்தேவை ஏற்பட்டது. இதனால் இவை தூயமொழிகள் என்ற சிறப்பை இழக்க நேர்ந்தது. தமிழின் நிலை வேறு. இதுபல நூற்றாண்டுகளின் முன்பிருந்தே சொல்வளமும், இலக்கண இலக்கியச் சிறப்பும் பெற்றுவரும் மொழி. இன்றைய விஞ்ஞான வழக்குக்கு வேண்டிய சொற்களைத் தவிர வேறு எவ்வகை வழக்குக்கும் வேண்டிய சொற்கள் தமிழில் நிறைய உண்டு. எழுதுவோரின் சோம்பலினால் வழக்கொழந்து விட்ட பல சொற்கள், இன்றைய தேவைக்குப் பயன்படக்கூடியன. விஞ்ஞான வழக்குக்கு வேண்டிய புதுச் சொற்களைத் தமிழாக மாற்றியமைப்பதினாலும் அத்தேவையை நிறைவாக்கலாம். எதற்கும் கட்டுப்பாடு வேண்டும். இலக்கணக் கட்டுப்பாடின்றி மொழியை வழங்குதல் 'அரங்கின்றி வட்டாடியற்று' (கோடு வரையாமல் விளையாடுவதைப் போன்றது)

ஆகவே தமிழின் சீருக்குக் கேடு நேராத வகையில் செய்யும் திருத்தத்தை அதுவும் தமிழறிந்தவர் செய்யும் திருத்தத்தைத் தமிழுலகம் மாறாது ஏற்றுக்கொள்ளுமென்று நம்புகின்றேன்.

* * * * *

இக்காலத்துக்கேற்றபடி தமிழிலக்கணத்தில் மாண்புபாடு வேண்டும் என்னும் விஷயமாக ஜூன் மாத மறுமலர்ச்சி இதழில் 'பரம்' என்பவர் கிளப்பிய சந்தேகத்தையம் பின்னர் அது பற்றி அக்டோபர் மாத இதழில் திரு. வ. கந்தையா அவர்களும் 'ஐயாறன்' என்பவரும் காட்டிய கருத்துகளையும் நன்கு அவதானித்தோம். இவ்விஷயமாக இங்கு நாம் சொல்ல வந்தது என்னவென்றால், தமிழிலக்கணத்தில் எழுத்திலும் சொல்லிலும் மாத்திரமன்றி யாப்பிலும் அணியிலும் கூடப் பல மாற்றங்கள் செய்யப்பட வேண்டும். இக்காலத்திற்ற புதிய இலக்கணம் சிருஷ்டிக்கப்பட வேண்டும் என்பதே. இதனால் பழைய இலக்கணமெல்லாம் அழிக்கப்பட வேண்டும் என்று கூறியதாகாது. அவை அழியாது போற்றப்பட வேண்டும். ஏனெனில் பழந்தமிழ் இலக்கியக் களஞ்சியங்களின் திறவுகோல்கள்லவா அவை?

இன்றைய சாதாரண மனிதனின் வாழ்வில் பெரிதும் பங்குபெறாத பழைய இலக்கணச் சமையை அவன் தலையில் கட்டிச் சுமத்துவதை விட்டுவிட்டு, கட்டுப்பாட்டை உடைத்தெறிந்து வளர்ந்துவிட்ட புதிய இலக்கியத்திற்கேற்ற புதிய இலக்கணம் அமைக்க வேண்டும் என்பது தான் நாம் கூறுவது.

தமிழைப் பிழையின்றி எழுத வேண்டும் என்ற கொள்கையில் "பழைய இலக்கண மரபு சிறிதும் சிதையக்கூடாது" என்று பிடிவாதம் பண்ணுகிறார்கள் பழைய இலக்கண பரம்பரையினர். "பழைய இலக்கணந்தான் இலக்கணம், அதை

மீறி எதையும் செய்யாதே” என்று அடக்குமுறைச் சட்டம் விதிப்பது போலிருக்கிறது அவர்கள் பேச்சு.

எள்ளிலிருந்து தான் எண்ணெய் எடுக்கப்படுகிறது. இலக்கியத்திலிருந்து தான் இலக்கணம் பிறக்கிறது. இலக்கியம் கண்டதற்கே இலக்கணம் இயம்பப்படுகிறது. இந்த உண்மைகளை மறந்துவிட்டு, புதுமையான ஆக்க வேலைகளைப் புறக்கணித்துக் கொண்டிருப்பது புத்தியல்ல. தொல்காப்பியர் கால வழக்கத்தைத் தொல்காப்பியரும், பவணந்தியார் கால வழக்கத்தை நன்னூலும் பிரதிபலிக்கின்றனவேயன்றி, அவைதான் எக்காலத்துக்கும் பொருந்துமெனச் சொல்வதற்கில்லை. தமிழ் இலக்கணத்தில் காலந்தோறும் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் மிகப்பல. உதாரணமாக அவற்றுள் ஒருசில,

(1) “மெய்யினியற்கை புள்ளியொடு நிலையம்” எனச் சொல்ல வந்த தொல்காப்பியர் “எகர ஓகரத் தியற்கையு மற்றே” என்று எகரமும், ஓகரமும் அக்காலத்தில் வரிவடிவில் புள்ளிபெற்று (ள், ஓ) வழங்கியதை நினைவூட்டுகிறார். ஆனால் பவணந்தியார் காலத்தில் அவ்வழக்கம் மாறிவிட்டது. அதனால் எகர ஓகரங்களின் வரிவடிவைப் பற்றி பேச வேண்டிய அவசியம் நேரவில்லை. அவருக்குப் பின் காலந்தோறும் தமிழின் வரிவடிவில் பலவகை மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுக் கடைசியாக அச்சயந்திரம் வந்தபோது மிகப்பெரிய மாறுதல்கள் செய்யப்பட்டன. ஆயினும் அவற்றை யாரும் அப்போது எதிர்த்ததாகத் தெரிவயவில்லை.

(2) “கதந பமவெனு மாவைந்தெழுத்தும் - எல்லாவுயிரெடுஞ் செல்லுமார் முதலே” என்பது தொல்காப்பியர் விதி. அவர்கால வழக்கின்படி க,த,ந,ப,ம என்னும் ஐந்து மெய் எழுத்துக்களுந்தான் பன்னிரண்டு உயிர்களோடுங் கூடி மொழிக்கு முதலில் வரும். ‘ச’கரம் அ, ஐ, ஓ எனினும் மூன்றும் நீங்கலாகவுள்ள ஒன்பது உயிர்களோடு கூடிவரும். ‘ய’கரம், ‘ஆ’கரம் ஒன்றுடன் வரும். ஆனால் நன்னூலார் காலத்தில் நிலைமை மாறிவிட்டது. அவர் பன்னிரண்டு உயிர்களோடும் கூடிச் ‘ச’கரமும் அ,ஆ,உ,ஊ,ஓ,ஔ எனினும் ஆறுடன் கூடி ‘ய’கரமும் மொழிக்கு முதலாகுமென விதிமாற்றி வகுத்துள்ளார். அவர் எதற்காகப் பழைய விதியை மாற்றியமைக்க வேண்டும்? தொல்காப்பியத்துக்கு மாறாக தமிழிலக்கியத்திற் பல புதிய சொற்கள் வந்தேறிவிட்டமையே அதற்குக் காரணம். யவனர், யூபம் என்னும் வட சொற்கள் சங்க காலத்திலேயே தமிழில் இடம்பெற்று விட்டன. மொழி முதலாகாதன என விலக்கப்பட்ட ரகர லகரங்கள் இக்காலத்தில் மொழி முதலில் வருகின்றன. அவ்வகையான வடமொழிகளுக்கு முதலில் அ, இ, உ என்பவற்றைச் சேர்க்குமாறு நன்னூலார் விதித்த போதிலும் எல்லோரும் அதை அனுசரிப்பதில்லை. மேலும் அவ்வெழுத்துக்கள் சேர்க்கப்படாத சொற்களும் சில உண்டு. (உ-ம்:- ரப்பர், ரலிகர், ரூபாய், ரோஜா, ரோமர்)

(3) தமிழ்ச் சொற்கள் எவற்றை எடுத்தாலும் அவற்றை அக்குவேறு ஆணிவேறாகக் கழற்றிப் பூட்டிக் காட்டுந் திறமை பெற்ற பழைய இலக்கணவாதிகளிடம் சீமான், சீமாட்டி, குணவான், குணவதி, தனவந்தர் என்பவை போன்ற சில சொற்களைப் பகுதி விசுதி பிரித்துக் காட்டுமாறு கேட்டால் அவையெல்லாம் வடசொற்கள், திசைச் சொற்கள் என்றோ, விதியில் விகாரம் பெற்றவையென்றோ கூறி தப்பிக் கொள்ளப் பார்க்கிறார்கள். இச் சொற்களைத் தமிழில் சேர்த்து வழங்குவதானால்,

இவற்றையும் தமிழாகவே கருதி இலக்கணமும் அமைத்துக் கொள்ளுதல் இன்றியமையாததல்லவா? தொல்காப்பியரின் கவனத்தைப் பெரிதும் ஈர்க்காமல் நன்னூலிலும் பிரயோகவிவேகம் இலக்கணக் கொத்திலும் இடம்பெற்று விட்ட வடசொற்களைக் கூசாது கையாளும் இலக்கணவாதிகள், இக்காலத்தில் தமிழில் கலந்துகொண்டிருக்கும் சந்தாதார், ஜமீன்தார், மிராசதார் போன்ற சொற்களையும் தமிழாகக் கொண்டு பெயர் விகுதிகளோடு 'தார்' என்பதையும் இது போன்றவற்றையும் சேர்த்துக் கொள்வதால் வரக்கூடிய ஆபத்து எதுவுமில்லை.

தமிழிலக்கண மரபு என்பதற்காக ரப்பர், ரோஜா என்பவை போன்ற பிறமொழிச் சொற்களை இரப்பர், உரோசை என மாற்றி வழங்குவது பொருந்தாது என்றும், பிறமொழிச் சொற்கள் போலவே பிறமொழி விகுதிகளும் தமிழில் வந்து கலந்துள்ளன என்றும் 'மறுமலர்ச்சி'யின் சென்ற இதழ்க் கட்டுரையில் கூறியிருந்தோம். அவைபற்றி இன்னும் சில குறிப்புகள்:

ஷேக்ஸ்பியர் என்னும் ஆங்கில பெயருக்குத் தமிழ்ப் புலவர் ஒருவர் செகசிற்பியர் என்றும், இன்னொருவர் செகப்பிரியர் என்றும் தமிழருவங் கொடுத்தனர். இவ்விரு தமிழாக்கங்களிலும் வடசொல் கலப்பு இருத்தலைக் கண்டு தனித்தமிழ்ப் பேராசிரியர் ஒருவர், சேக்குவீயர் என வேறொர் உருவம் வழங்கினார். பொருள் மாறுவதில் மட்டுமன்றி உருமாறுவதிலும் இத்தனை வேறுபாடானால், பின்பு இச்சொற்களின் சரியான மூல உருவத்தைக் கண்டுபிடிப்பதில் எவ்வளவு அனர்த்தங்கள் நேருமோ?

இந்த நான்குவகைப் பெயரும் குறிப்பது ஒருவரைத் தானா அல்லது பலரையா என்ற ஐயப்பாடு எதிர்காலத்தில் எழவுங்கூடும். அப்போது ஆராய்ச்சியாளரில் ஒருசிலர், ஷேக்ஸ்பியர் என்பதில் ஆங்கில ஒலியமைப்பிருப்பதால் அது ஓர் ஆங்கிலேயர் பெயரே என்றும், செகப்பிரியர், செகசிற்பியர் என்னும் இரு பெயரும் ஜகப்பிரியன், ஜகசில்பி என்னும் வடமொழி மொழிப் பெயரின் மருஉவாயிருப்பதால் அவை எவரோ வட நாட்டவர் இருவர் பெயரே என்றும், ஆகவே சேக்குவீயர் என்பது தாய தனித்தமிழ்ப் பெயரேயாம் என்றும் ஆராய்ச்சி முடிபு செய்ய, மற்றையோர் பலப்பல காரணங்கட்டி, "இதுகாறும் கூறியவாற்றான் மேற்போந்த நால்வகைப் பெயரும் சுட்டுவது ஒருவரையே என்பதாஉம், அவர் தாம் ஆங்கிலநாட்டு நல்லிசைப்புலவரான ஷேக்ஸ்பியர் என்பாரேயென்பதாஉம், அவ்வொரு பெயரையே தமிழ்ப்பெருமக்கள் தத்தமக்குத் தோன்றியவாறே வேறுபடுத்தி வழங்குவாராயினர் என்பதாஉம், அதுகொண்டே மலைப்புறுதல் தவறாமென்பதாஉம் தெற்றெனப்புலனாம்" (மறைமலையடிகள் எழுதும் விதம்) என்று நிலைநாட்ட நேரிடலாம்.

இன்னும் ருஷ்யஞானி டால்ஸ்டாயின் பெயரைத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் ஒருவர் தோல்கதோய் என்றெழுதுவர். தமிழ்மரபின் படி எழுதுவோரெல்லாம் இவ்வாறே எழுதுவரென்பது நிச்சயமில்லை. ஒருவர் 'தோலுத்தோய்' என்றும், இன்னொருவர் 'தாலுத்தாய்' என்றும் எழுத, வேறொருவர் தாம் மரபு பிறழாமலும் அதே சமயம் மூல உச்சரிப்பை ஏறக்குறையத் தழுவியும் எழுதுவதாக எண்ணிக்கொண்டு 'டால்ஸ்டாய்' என்ற பெயரை 'இடாலுக்கடாய்' என்றெழுதினாலும் நாம் ஆச்சரியப்படவேண்டியதில்லை.

ஆனால், கந்தபுராணக் காப்புச் செய்யுளில் திகழ் தசக்கரம் என்னும் சொற்கள், பழைய சந்திவிதிக்கு மாறாகத் திகடசக்கரம் எனப் புணரந்தமைக்கு வீரசோழியம் என்னும் புதிய இலக்கணத்தில் விதியிருப்பதைக் கண்டுபிடித்த இலக்கணவாதிகள் அடுத்த செய்யுளில் 'இணைந்தியல் காலை யரலக்கிகரமும்' என்னும் விதிக்கு மாறாய் 'கச்சியின் விகட சக்ர கணபதி' எனக் கச்சியப்பர் பாடியதற்கு விதி காணாதிருப்பதுதான் வியப்பானது.

இலக்கண நூலிலுள்ள முதனிலை, இறுதிநிலை விதிகளும் மெய்ம்மயக்க விதிகளும் இனி வருங்காலத்தில் மொழியாராய்ச்சிக்கேற்ற சாதனமாகத்தான் பெரும்பாலும் உபயோகப்படக் கூடும். அவ்விதமின்றி இவ்விலக்கண விதிகளை அநுசரித்தே பிற மொழிச் சொற்களைத் தமிழாக்குவதென்று கொண்டால் மேற்காட்டியது போன்று வீணான பொருள் மயக்கங்கள்தான் ஏற்படும்.

பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழில் எழுதும் போது கவனிக்கப்பட வேண்டியது இன்னுமொன்றுண்டு. வழக்கில் நிலைத்துவிட்ட பிறமொழிச் சொற்களை அவை மூல உச்சரிப்புக்கு எவ்வளவு மாறுபட்டனவாய் இருந்தாலும் மாற்றாமல் வழங்குவது தான் சிறப்பாகும். உதாரணமாக, சினேகம், இங்கிலாந்து என வழங்கிவரும் சொற்களைச் சாரியான உச்சரிப்புக்காக ஸ்நேஹம், இங்க்லண்ட் என மாற்றுவது அவ்வளவு சிறப்பல்ல. ஏனெனில் முந்தய உச்சரிப்பு வழக்கத்தில் வந்துவிட்டபடியால் அப்படியில்லாத புதிய உச்சரிப்பு மயக்கத்திற்கிடமாகும்.

அப்படியானால் புதிய பிறமொழிச் சொற்களையும் தமிழுக்கேற்றவாறே மாற்றியமைத்து அவற்றையே வழக்கத்தில் கொண்டுவந்து விடலாமே என்று கேட்கக்கூடும். பிறமொழியறிந்தவர் அதிகமில்லாத பழங்காலத்தில், அந்நிய மொழிச் சொற்களைப் புதிதாகச் சேர்க்கும்போது அப்படி மாற்றியமைத்ததினால் பொருள் மயக்கம் ஏற்படக் காரணமில்லை. பிறமொழிகள் பலவற்றைக் கற்றவர் பலருள்ள இக்காலத்திலும் அப்படியே மாற்றி விடுவதால் எவ்வளவு தடுமாற்றங்கள் ஏற்படுமென்பதை முன்காட்டிய உதாரணங்களில் இருந்தே நன்கு அறியலாம்.

தமிழ்மொழிக்கும் பிறமொழிகளுக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பு சங்ககாலத்தில் எவ்வாறிருந்தது, அதன் பின்பு இற்றைக்கு ஐந்தாறு ஆண்டுகளின் முன் எப்படி இருந்தது, இன்று எவ்வாறிருக்கிறது என்பதைச் சிறிது சிந்தித்துப் பார்ப்பவர்க்கு கரைபுரண்டு பெருகும் காட்டாற்றை ஒருபிடி மண்ணால் நிறுத்த முயல்வது போன்றதுதான் வளர்ந்துவரும் புதுமைத் தமிழ் வேகத்தைப் பழைய இலக்கண விதியால் அடக்கப் பார்ப்பது என்ற உண்மை விளங்கும் ஏற்றமுறையில் இலக்கண வரம்பு கோலி ஒழுங்காகப் பாய விடுவதுதான் இப்போ செய்யவேண்டியது.

(4) இனி வேற்றுமை உருபுகளை எடுத்துக் கொள்வோம். இன்று பாடசாலையில் நாலாம் ஐந்தாம் வகுப்பிற் படிக்கும் ஓர் பையனிடம் 'வேற்றுமையுருபுகள்' எவை? என்று கேட்டால், அவன் உடனே 'ஐ, ஆல், கு, இன், அது, கண்' என்று 'பளிச்'செனச் சொல்லுவான். கிளிப்பிள்ளைப் பாடமாக மனனம் செய்திருப்பதாலேதான் அவன் அப்படிச் சொல்வானேயல்லாமல் அவற்றின் உபயோகத்தை உணர்ந்தல்ல. ஏனெனில், அவற்றில் பிந்திய மூன்று உருபுகளும் அவனைப் பெரும்பாலும் அவனுக்கு அறிமுகமில்லாத உருபுகள் தான். 'அது'வும்,

‘கண்’னும் சுட்டுப் பெயராகவும், அவயவப் பெயராகவந்தான் அவன் அறிந்திருப்பான். ஐந்தாம் வேற்றுமையுருபு இருக்க வேண்டிய இடத்திலிருக்கிற (தம்பியின் புத்தகம், அப்பாவின் பேனை என்பவற்றிற்போல்) ‘இன்’ சாரியை மாதிரித் தோற்றமளித்து அவனை ஏமாற்றி ஏமாற்றி ஆசிரியரின் தண்டனைக்கும் ஆளாக்கி விடுகிறது.

தனித்தனி ஒவ்வொரு வேற்றுமைக்குமுரிய வெவ்வேறு உருபுகளைக் கற்பிக்கும்போதும் இக்காலத்துத் தமிழாசிரியர் பலர் ‘ஐந்தாவதனுருபு இல்லும் இன்னும்’, ‘ஆறனொருமைக்கு அதுவும் ஆதுவும்’ என்று வழக்கு வீழ்ந்த பழைய உருபுகளைக் கற்பிக்கின்றார்களேயல்லாமல், அவற்றை விட்டுவிடவோ அவற்றிற்குப் பதிலாக வழங்கும் பதிய சொல்லுருபுகளைக் கற்பிக்கவோ பெரும்பாலும் துணிவதில்லை.

இவற்றில் ஐந்தாம் வேற்றுமையுருபுகளான ‘இல்’லும் ‘இன்’னும் இன்றைய தமிழில் முறையே ஏழாம், ஆறாம் வேற்றுமைகளின் உருபுகளாக வழங்குகின்றன. ‘அது’ உருபை ஒரு சிலர் வழங்கினாலும் ‘ஆது’ ‘அ’ உருபுகளைப் பண்டிதர்மாரே இப்போது உபயோகிப்பதில்லை.

இப்படியெல்லாம் இருக்க, பழைய இலக்கியங்களைப் படிக்கும் நோக்கமில்லாத இளம் மாணவரும் பிறரும் இவற்றை ஏன் வருந்திக் கற்கவேண்டும்? புதியவற்றை ஏன் விலக்க வேண்டும்?

இனி, முன்னால், பின்னால், நேற்றைக்கு, இன்றைக்கு, நாளைக்கு என்பன போன்ற சொற்களிலுள்ள உருபுகளுக்கு இலக்கண நூலின்படி எப்பொருள் கொள்வது? இவற்றை இழிசனர் வழக்கு என்றோ, வேற்றுமை மயக்கமென்றோ நெடுங்காலமாகச் சொல்லிவருதல் பொருந்தாது. இவை போன்றனவும் இலக்கணத்தில் இடம்பெற வேண்டும்.

(5) பழந்தமிழில் நான் என்னும் தன்மையொருமைப் பெயர் இருக்கவில்லையெனத் தெரிகிறது. பின் அது வழக்கில் வந்து விட்டமையால் நன்னூலில் தன்மை முன்னிலைப் பெயர்கள் இவையெனக் கூறுமிடத்தில் நாங்கள், நீங்கள் என்னும் பன்மைப்பெயர்கள் காட்டப்படவில்லை. இவை இலக்கணத்தில் இடம்பெறாமையால் தவறான சொற்களா? வழக்காற்றில் வந்துவிட்டமையால் புதிய இலக்கணத்தில் இவை போன்ற சொற்கள் இடம்பெற வேண்டாமா?

(6) இனி வினைச் சொற்கள் சிலவற்றைப் பார்ப்போம். ஐம்பால் மூவிடத்திற்கும் பொதுவான வினைமுற்றுக்கள் என்று வேறு, இல்லை, உண்டு என்னும் முன்றையும் நன்னூல் விதித்தது. உரை எழுதியவர்கள், இவற்றோடு வேண்டும், படும், தகும் என்பவற்றையும் சேர்க்கலாம் எனக் காட்டினர். இப்பொழுது இல்லை, உண்டு என்பவை போலவே அல்ல என்ற முற்றும் ஐம்பால் மூவிடத்துக்கும் பொதுவானதாய் வழங்குகிறது. இது இலக்கணப் பிழையான சொல் என்றும் சிலர் எண்ணிக்கொள்ளுகிறார்கள். (பிரபல எழுத்தாளரொருவர் பெரியார் ஒருவரைப் பற்றி எழுதும்போது, தாம் இலக்கண சுத்தமாக எழுதுவதாக எண்ணிக்கொண்டு “திரு..... அவர்கள் இவ்விதமான குறைகளெதுவும் உடையவர் அன்று” என்று எழுதி முடித்தார்.)

ஐம்பால் மூவிடத்துப் பொதுவினைகளைப் பற்றி ஆராயும்போது, வேண்டும் என்னும் பொருளில் வழங்கும் 'தேவை' என்னும் புதிய சொல்லின் உபயோகமும் அறிஞரால் ஆராயப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

இனி, எழுதாக, அனுப்புக, வருக என்ற வியங்கோள் வினைமுற்றுக்களுக்குப் பதிலாக அதே பொருளில் எழுதவும், அனுப்பவும், வரவும்... என்று பதிய வழக்கு ஒன்று பிற்காலத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இவை பெரும்பாலும் வியங்கோள் போலவே மரியாதையான ஏவலில் வழங்குவதாலும், சிறுபான்மை ஒருமையிலும் உபயோகிக்கப்படுவதாலும் இவற்றை எழுதும், அனுப்பும், வாரும் என்னும் முன்னிலைப் பன்மை ஏவல் வினைகளின் திரிபுகளென்று கொள்ளுதல் இயலாது. ஆகவே, இவற்றையும் வியங்கோள் வினையாகவே கொண்டு இலக்கணம் அமைத்தல் பொருத்தமாகும்.

காலமும் இடமும் தெளிவாகக் காட்டுகிற எதிர்மறை வினைகளாகிய உண்டிலன், உண்டிலை, உண்டிலேன், உண்கின்றிலன், உண்கின்றிலை, உண்கின்றிலேன் என்பன போன்ற சொற்கள் இக்காலத்தில் வழக்கு வீழ்ந்து விட்டதையும், இவற்றிற்குப் பதிலாய், இவையெல்லாவற்றிற்கும் பொதுவாய் உண்ணவில்லை என்ற எச்சத்தொடரே வழங்குவதையும் இலக்கணம் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் கவனிப்பதோ கற்பிப்பதோ இல்லையென்றே கூறலாம். அவர்கள் கற்ற, கற்பிக்கின்ற இலக்கண நூல்கள் இடங்கொடாமையே இதற்குக் காரணம் போலும்.

- 'மறுமலர்ச்சி' 1947, 48

தாய்மொழியில் தவறு செய்யலாமா?

அன்னைமொழியை அரியணையில் அமர்த்தவேண்டுமென்று எல்லோரும் விரும்புகிறோம். மூத்த மொழி ஆயினும் மூவாத கன்னித்தமிழ் என்று சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும்போது பெருமை பேசிக்கொள்கிறோம். ஆயினும் எம்மில் எத்தனை பேர் எமது மொழியை நன்கு கற்றுப் பிழையின்றிப் பேசவும் எழுதவும் முயலுகிறோம்? இலக்கிய இலக்கணங்களைப் படிக்க இயல்வில்லையென்றாலும் தமிழறிஞர்கள் எழுதிய உரைநடை நூல்களையாவது வாசித்து எமது எழுத்தாற்றலை வளர்த்துக்கொள்ள முயலுகிறோமா?

இப்போது தமிழ் மொழியில் பிழை மலிந்துகொண்டிருக்கிறதே என்று பலரும் குறை கூறுகிறார்கள். கவலை கொள்கிறார்கள். ஆலயங்களும் பாடசாலைகளும் செய்தி ஊடகங்களும் நல்ல தமிழைப் பரப்பவேண்டியவை. அப்படியிருந்தும் அவை பிழைபரப்பும் நிலையங்களாய் மாறிவருவது கவலையளிக்கிறது.

ஆலயங்களின் விளம்பரப் பலகைகளிலும் கும்பாபிஷேக விஞ்ஞாபனங்களிலும் பிழைகள் இருந்தால் பொதுமக்கள் அப்பிழைகளைச் சரியென்றே எண்ணித் தாமும் அப்படி எழுதுகிறார்கள். இப்படித்தான் 'விஷேடம்' பிறந்து வளர்ந்தது. பாடசாலைகளில் போதிய ஆசிரியர்கள் இல்லை. இருப்பவர்களில் பலர் தகுதி பெறாதவர்கள். பயிற்சிபெற்ற ஆசிரியர்களும் பட்டதாரிகளும் கூடத் தாம் பயின்ற பாடங்களை விட்டு வேறு பாடங்களைப் போதிக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக்கு ஆளாகின்றனர். இவர்கள் பிழை நிறைந்த பாடப் புத்தகங்களின் துணையோடு மேலும் பிழைகளைப் பரப்புகிறார்கள். பாடநூல்களும் பிழை பரப்புவதில் முன்னிற்கின்றன.

மேலே குறிப்பிட்டவர்களும் ஊடகவியலாளரும் பரப்பும் பிழைகளை அட்டவணை இட்டபோது அவற்றின் தொகை நூற்றுக்கும் மேலே போனது! எல்லாப் பிழைகளும் எல்லாரும் பார்த்தறிய வேண்டியனவே. ஆயினும் அ பிரிவிலுள்ளவை ஆலயத்தோடு தொடர்புடையோருக்கும் ஆ பிரிவிலுள்ளவை கல்விச்சாலைத் தொடர்புடையோருக்கும் உரியன. இவற்றுட் சில பிரதேச வழக்கு. சில இடங்களில் மாத்திரம் வழங்குவன.

அ

தவறானவை

வினாயகர்
சன்னதி
சன்னிதானம்
பிரகாரம்
கற்பூரம்
வீழ்தி
சந்தனம்
புஷ்பம்
தீத்தம்
அரிச்சனை
அருச்சனை
பவுத்திரம்
தெட்சனை
தெற்பை

சரியானவை

விநாயகர்
சந்நதி
சந்நிதானம்
பிராகாரம்
கர்ப்பூரம்
விபூதி
சந்தனம்
புஷ்பம்
தீர்த்தம்
அர்ச்சனை
அர்ச்சனை
பவித்திரம்
தட்சிணை
தர்ப்பை

தவறானவை

தெற்பணம்
விதரம்
புண்ணியாதானம்
நெய்வேத்தியம்
கெற்பக்கிருகம்
சம்புரோஷணம்
பிரதிஸ்டை
கிரகப்பிரவேசம்
கிரகயஜ்ஞம்
(கிருகம்-வீடு, கிரகம்-நவக்கிரகம்)
நட்சேத்திரம்
உத்திரம்

சரியானவை

தர்ப்பணம்
விரதம்
புண்ணியாகவாசனம்
(புண்ணியாகம்)
நைவேத்தியம்
கர்ப்பக்கிருகம்
சம்புரோஷணம்
பிரதிஷ்டை
கிருகப்பிரவேசம்
கிருகயஜ்ஞம்
நட்சத்திரம்
(நக்ஷத்திரம்)
உத்தரம்

தவறானவை

உத்திராடம்
உத்திரட்டாதி
அஷ்டோத்திரம்
விருட்சிகம்
கற்கடகம்
களஸ்திரம்
வியாகப்பொங்கல்
சிரார்த்தம்
(சிர-அர்த்தம்
பாதித் தலை)
சிரோன்மணி

சரியானவை

உத்தராடம்
உத்தரட்டாதி
அஷ்டோத்தரசதம்
விருச்சிகம்
கர்க்கடகம்
களத்திரம்
விசாகப்பொங்கல்
சிரார்த்தம்
சிரத்தையோடு
செய்யப்படுவது)
சிரோமணி

தவறானவை

மகுடாகூரன்
கெயமுகாகூரன்
நரகாகூரன்
தண்டேசுரர்
ஆசுசம்
அந்திரட்டி

சரியானவை

மகிடாகூரன்
மகிஷ அசுரன்
கஜமுகாகூரன்
(கஜமுக அசுரன்)
நரகாகூரன்
(நரக அசுரன்)
சண்டேசுவரர்
சண்டேசர்
ஆசௌசம்
அந்தியேஷ்டி

ஆ

தவறானவை

ஆண்மாக்கள்
பிரளையாகலர்
விஞ்ஞானகலர்
பிராரத்துவம்
பிரமச்சாரி
பிரமச்சரியம்
கிரசஸ்தம்
சன்னாசி
கிரிகை
சத்தினி பாதம்
ஆச்சிரமம்
சமயாச்சாரியார்
சந்தானாச்சாரியர்
சிவாச்சாரியார்
திருஞானசம்பந்தர்

சரியானவை

ஆண்மாக்கள்
பிரளையாகலர்
விஞ்ஞானகலர்
(விஞ்ஞான அகலர்)
பிராரத்தம்
(பிர ஆரத்தம்)
பிரம்மசாரி
பிரம்மசர்யம்
கிருகஸ்தம்
சன்னியாசி
(சந்நியாசி)
கிரியை
சத்தி நிபாதம்
ஆச்சிரமம்
சமயாச்சாரியர்
சந்தானாச்சாரியர்
சிவாச்சாரியர்
திருஞானசம்பந்தர்

தவறானவை

சிவபாதவிருதையர்
சம்புபாதாசிரியர்
தேவாசிரிய
மண்டபம்
மங்கயற்கரசி
பஞ்சகோமியம்
பிரமகூஸ்திரம்
யகூர்வேதம்
பிரதிட்டை
போடுதல்
ஐாதக கருமம்
ஞாஞ்ஞவல்லியர்
கேனோஉபநிஷத்து
கடோஉபநிஷத்து
ஐதரேயப்பிரமாணம்
பிராணயாமம்

சரியானவை

சிவபாதவிருதயர்
சம்புபாதாசிரியர்
தேவாசிரிய
மண்டபம்
மங்கையர்க்கரசி
பஞ்சகவ்வியம்
பிரம்மகூத்திரம்
யசுர்வேதம்
அங்கப்பிரதட்சணம்
செய்தல்
ஐாதகருமம்
யாஜ்ஞவல்லியர்
கேனோநிஷத்து
(கேன உபநிஷத்து)
கடோநிஷத்து
(கட உபநிஷத்து)
ஐதரேயப் பிரமாணம்
பிராணயாமம்

- “விவித வித்யா - 3” 2003

ஆங்கிலத்தமிழ்-

அன்னை மந்திரம் பீதா முன்னந் தெய்வம்

இது எல்லோரும் அறிந்த ஓளவையார் வாக்கு. இங்கு இக்கால ஆங்கிலத் தமிழில் மாற்றி எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தப் புதிய நடை தமிழுக்கு ஆக்கமளிக்காது, அழிவையே தரும் என்பதைக் காட்டவே இவ்வாறு காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. “ஆலும் வேலும் பல்லுக்குறுதி, நாலும் இரண்டும் சொல்லுக்குறுதி” என்னும் பழமொழியிலும் ஓளவை வாக்கிற்போலவே மீண்டும் மீண்டும் உம் என்ற இணைப்பு இடைச் சொல் வருகிறதல்லவா? இவ்வாறு வருவது வீண் மினைக்கேடு என்றும் ஆங்கிலத்திற்போலச் சுருக்கமாய் ஒரு உம் (AND) இருந்தாற் போதும் என்றும் இந்திய எழுத்தாளர் சிலர் கருதியதன் பயனே மேலே காட்டிய ஆங்கிலத் தமிழ் நடையின் உற்பத்தி. இந்த முறையில் மேலே உள்ள பலமொழியை மாற்றினால் எப்படியிருக்கும்?

“ஆல் மற்றும் வேல் பல்லுக்குறுதி
நாலு மற்றும் இரண்டு சொல்லுக்குறுதி”

இந்த விதமான அலங்கோலத் தமிழ் நடை முதலில் இந்திய வானொலியான ஆகாசவாணியில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. பின்பு தூரதர்சனிலும் ஒளிபரப்பாகியது. இந்த நாட்டிலும் முதலில் விளம்பரங்களிலும் பின்பு செய்தித் தாள்களிலும் இந்த நோய் பற்றிக் கொண்டது. நல்லவேளை தமிழ் எழுத்தாளர் யாரும் இதை உபயோகிக்கவில்லை. சகவாசதோஷமாக ‘அருகாமை’யை எழுத்தாளர் சிலர் பிடித்துக்கொண்டது போல நாளடைவில் இந்த ‘மற்றும்’ தொற்றுநோய் பற்றிக் கொள்ளுமா? சில ஆண்டுகளின் முன்பு இந்நாட்டுப் பத்திரிகைகள் “காணி, காணி அபிவிருத்தி அமைச்சு” என்றுதானே எழுதிக்கொண்டிருந்தன. இப்போது எதற்காக “காணி மற்றும் காணி அபிவிருத்தி அமைச்சு” என்று மாறிவிட்டன? ஆங்கிலத்தில் AND என்பது இடையில் இருப்பதாலா? கபிலரணர் எனத் தொகுத்தும் கபிலரும் பரணரும் என விரித்தும் கூறுவதுதான் தமிழ் மரபு. “கபிலர் மற்றும் பரணர்” எனக் கூறுவது ஆங்கிலத் தமிழ். “உள்நாட்டு, வெளிநாட்டுப் பத்திரிகைகள்” என்று சொன்னால் விளங்காதா? “உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டுப் பத்திரிகைகள்” என்று சொல்லவேண்டுமா? மற்றும் என்பது பல காலமாகத் தமிழ் வழக்கிலுள்ள சொல்தான். அதற்கு வேறும் மேலும் பிறவும் என்ற பொருள்கள் உண்டு. அதன் பிரயோகம் வேறுவிதம். உதாரணமாக,

“சேரர் சோழர் பாண்டியர் என்னும் முடியுடை மூவேந்தரும் மற்றும் குறுநில மன்னரும் அங்கு வந்திருந்தனர்”

முன்பு மாணவர்களிடம், “முத்தமிழ் எவை?” என்று வினாவினால், “முத்தமிழ் என்பன இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் என்பன” என்றும் “இயல், இசை, நாடகம்” என்றும் தங்கள் வயதுக்கேற்றவாறும் விளக்கமாயும் விடைகூறுவர். இன்றைய மாணவர்கள் மாத்திரமல்ல ஆசிரியர்களில் சிலரும் இந்த விடைகள்

சரியல்லவென்று “இயல் இசை மற்றும் நாடகம்” என்பதுதான் சரி என்றும் சொல்லக்கூடும். அவ்வளவுக்கு ஊடகங்கள் அவர்களைத் திசை திருப்பியிருக்கின்றன.

மற்றும் என்பது போல முன்னரே வந்து நுழைந்த மொழி பெயர்ப்புத் தமிழ்கள் இன்னும் பலவுள.

“முதுபெரும் தமிழறிஞர் திருமாறன் அவர்களின் தலைமையின் கீழ்க்கூட்டம் நடந்தது” இந்தச் செய்தியிலிருக்கும் கீழ் என்பது எதற்காக வந்தது? சில நாடுகளில் ஆட்சிச் சபையில் மேற்சபை கீழ்ச்சபை என்றும் இருசபை இருப்பது போன்று இங்கும் இருந்து அவற்றில் கீழ்ச்சபைக் கூட்டம் நடந்ததையே கீழ்க் கூட்டம் நடந்ததாகக் கூறப்பட்டதா? அல்லது தலைவர் வந்து மேசையின் மீது ஏறி அமர்ந்திருக்கச் சபையோர் கீழே தரையில் அமர்ந்திருக்கக் கூட்டம் நடந்ததா? “திருமாறன் தலைமையில் கூட்டம் நடந்தது” என்றெழுதினால் எவருக்கும் விளங்காதா?

“கல்லோயாத் திட்டத்தின் கீழ்க் காணி வழங்கப்படும்” என்று எழுதினால் இது சரியா?

(Under the scheme என்ற ஆங்கில வாக்கிய முறையை நேரடியாக மொழிபெயர்த்தால் இந்த நிலைமை.)

மற்றும், கீழ் என்பவற்றைப் போலவே A.M P.M என்னும் குறியீடுகளும் தேவையின்றித் திணிக்கப்படுகின்றன.

இருபதாண்டுகளுக்கு முன்பு யாழ்ப்பாணத்தில் சில சங்கங்களின் செயலாளர்கள் தங்கள் சங்கக் கூட்ட நிகழ்ச்சி அறிக்கையைப் பின்வருமாறு எழுதி முடித்திருப்பார்கள் இவ்விதமாக பி.ப 11 மணியளவில் கூட்டம் இனிதே நிறைவெய்தியது. இதைக்கேட்டு பி.ப 11 மணியா என்று பலர் அப்போது வியப்படைந்ததுபோல இப்போது இதைப்பார்த்துச் சிலர் வியப்படையலாம். ஆனால் இப்போதும் வானொலிகளில் இங்கு அர்த்தசாமத்தை அதிகாலையென்றும் மத்தியானம் ஒருமணியை பிற்பகல் 1 மணியென்றும் மாலை 1 மணியென்றும் கூறுவது வியப்பில்லையா? பி.ப 11 மணி என்றவர்கள் ஆங்கிலத்திலுள்ள A.M, P.M என்பவற்றின் பொருளைச் சரியாய் விளங்காமல் முற்பகல் பிற்பகல் என்பவைதான் பொருளென்று தவறாயெண்ணி அப்படி எழுதினார்கள் அந்த ஆங்கில எழுத்துக்கள் நண்பகலுக்கு முன்பு , நண்பகலுக்குப் பின்பு என்னும் பொருள் கொண்ட இரு இலத்தீன் தொடர்களின் முதல் எழுத்துக்கள். ஆகவே ஆங்கிலத்தில் P.M. 11 மணி என்பது சரியானதே. தமிழல் இது பிற்பகல் 11 மணியென்பது தவறு. இரவு 11 மணி என்றே எழுதவேண்டும். அவ்வாறே மேனாட்டு இயற்கை மாறுபாடுகளுக்கு ஏற்பத் தோன்றிய “ஏளி மோணிங்” என்பதை அப்படியே மொழி பெயர்த்து “அதிகாலை 12.15க்கு அமைச்சர் வந்திறங்கினார்” என்பது பரிகசிப்புக்குக் காரணமாகும் பெருந்தவறு. நள்ளிரவு 12. 15 என்பதே சரி.

இனி, செய்ப்பாட்டு வினைக் குழப்பம். இந்தச் செய்ப்பாட்டுவினை என்பது பாடசாலைகளில் எட்டாம் வகுப்பிலும் அதற்கு முந்திய வகுப்புக்களிலும் படித்து முடித்துவிடப்படுகிற சாதாரண இலக்கணம். இதைத் தெரியாமலே வானொலிச் செய்தியாளர்கள் - செய்தி எழுதுபவர்களும் வாசிப்பவர்களும் - இருப்பது இரக்கத்துக்குரியது.

“கொள்ளையர்கள் பொலிசாரினால் பிடிக்கப்பட்டனர்” என்னும் வாக்கியம் சரிதானா? என்பதை அறிவதற்குச் சலபமான வழி, வினைச் சொல்லில் பயனிலையிலிருந்து ஒரு வினாவை எழுப்பி விடைகாணுதல். பிடிக்கப்பட்டவர் யார் என்பது வினா. விடை கொள்ளையர்கள் என்று சரியாயிருக்கின்றது. இப்பிடியில்லாமல் கொள்ளையர்களை என்று ஐ சேர்த்திருந்தால் வாக்கியம் பிழை கொள்ளையர்களை என்று தொடங்கியிருந்தால் செய்வினை வாக்கியமாகவே கொள்ளையர்களைப் பொலிசார் பிடித்தனர் என்று முடிக்கவேண்டும். பட்டு-பட்டு-பட்டுப் பட்டான் என்று நீட்டி எழுதுபவர்களுக்கு, தாம் முதலில் ஐ சேர்த்து எழுதியது மறந்து போகிறது. வாக்கியம் பிழைக்கின்றது. சிறிய வாக்கியம் எழுதுபவர்களும் செய்ப்பாட்டுவினைத் தவறு செய்கிறார்கள். “மிகுதி நெல்லை அரிசியாக்கப்பட்டு ஏற்றுமதி செய்யப்படுமெனக் கூறப்பட்டது” இது அண்மையில் வானொலியில் கேட்டது.

“அதிபரை உள்ளிட்ட ஐந்து ஆசிரியர்களும் 100 மாணவர்களும் தென்னிலங்கைக்கு அழைத்துவரப்பட்டனர்” இதுவும் ஆங்கிலத் தமிழ்தான். உள்ளிட்ட என்பதற்கு உள்ளே போடப்பட்ட என்பது பொருள். யாழ்ப்பாண பேச்சுத் தமிழில் நுழைந்த என்றும் ஒரு பொருளுண்டு. இவ்வாக்கியத்தை “அதிபரும் ஐந்து ஆசிரியரும் 100 மாணவரும்” என்று அல்லது “அதிபர் தலைமையில் ஆசிரியர் ஐவரும் 100 மாணவரும்” என்று எழுதினால் சாதாரண தமிழாகிச் செய்திக்கு ஒத்துவராதோ?

கள்வர் இருவர் திருடச் சென்ற போது பொலிசார் பிடித்துச் சென்ற செய்தி பத்திரிகை நிருபருக்குக் கிடைத்தால் “இருவரைக் கொண்டு திருட்டுக் குழுவொன்று ஆளில்லா வீட்டில் திருட்டில் ஈடுபட்டிருந்தபோது ரோந்து சென்ற பொலிசாரிடம் வசமாக மாட்டிக் கொண்டது. திருட்டுப் பொருள்களுடன் கைது செய்த பொலிசார் அவர்களைக் காவல் நிலையத்துக்கு எடுத்துச் சென்று விசாரணைக்குட்படுத்தியதோடு இக்குழுவைச் சேர்ந்த மேலும் சிலரை அகப்படுத்த வலைவிரித்திருப்பதாகத் தெரிகின்றது” என்று நீட்டி விடுவார்கள். எவ்வளவு நீட்டினாலும் வாசகர்கள் வாசித்துத் தொலைக்க வேண்டியதுதே.

“இதனையடுத்து சுவாமி வீதிவலம் வருதல் இடம்பெற்றது” இச் செய்தியை வாசித்ததும் ஒரு சந்தேகம் தோன்றலாம். சுவாமியை யாரோ வீதிவலம் வராமல் தடுத்தார்கள் போலும் பின்பு அதிகாரிகளோ ஊர்ப்பெரியோர்களோ வந்து சமரசம் கெய்ததை அடுத்து வீதி வலம்வரல் இடம்பெற்றது போலும் என்ற எண்ணத் தோன்றும். நகரங்கள் கிராமங்கள் எங்கும் படித்தவர் படியாதவரிடமெல்லாம் அந்த இடம்பெறும் பரவலிட்டது அதனிடத்திலிருந்த நிகழும், நடக்கும் என்னும் சொற்களுக்கு விடை கொடுத்தாயிற்றோ?

அலங்கோல ஆங்கிலத் தமிழ்ச் சொற்களில் உட்படுத்தப்படுதல் என்பதும் ஒன்று. “நீதிமன்ற விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்பட்டார்” என்பதை “நீதி மன்றினால் விசாரிக்கப்பட்டார்” என்று எழுதினால் பிழையாகுமா?

“வீதிகளில் மக்கள் மகிழ்வுடன் வலம் வருவதைக் க காணக்கூடியதாயிருக்கின்றது” இவ்வாக்கியத்திலுள்ள காணக்கூடியதாய் என்பதும் ஆங்கிலத்தமிழே. விழாக்களை நேர்முக வர்ணனை செய்வோர் அலுக்காமல் சலிக்காமல் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லும் சொல் இதுவே. “மக்கள் உலாவந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்” “உலாவருவதைக் காண்கின்றோம்” “உலாவருவது தெரிகிறது” என்றெல்லாம் அனுபவமிக்க வர்ணனையாளர்கள் வேறு வேறு விதமாய் வாக்கியங்களை அமைப்பார்கள். ஏனையோரை ஆங்கில ‘விசிபிள்’ விடாது.

“விபத்தில் காயமடைந்தவர் ஆஸ்பத்திரிக்கு விரையப்பட்டார்” என்பது சில ஆண்டுகளுக்கு முந்திய தமிழ்ப் பத்திரிகை ஒன்றின் பிரிசோதனைத் தமிழ். இப்போதும் இது கைவிடப்படவில்லை. ஓடப்பட்டார், விழப்பட்டார், வரப்பட்டார், போகப்பட்டார் என்று தமிழ்ச் சொற்களஞ்சியம் பல்கிப் பொருகியிருக்கிறது.

மற்றும் என்ற சொல் வகையைச் சேர்ந்த இன்னொரு சொல் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தவறான பொருளில் தமிழில் இறக்குமதி செய்யப்பட்டுத் தமிழறிஞர்களைக்கூடப் பற்றிப் பிடித்திருக்கின்றது அதுதான் அழைக்கப்படும் என்ற மொழிபெயர்ப்பு. CALL என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்குப் பல பொருள் உண்டு. அவற்றுள் பலருக்குத் தெரிந்த பொருள் அழை (சுப்பிடு) என்பது. அதிகம் அறியப்படாத பொருள் பெயரிடு என்பதாகும். இந்நாடுகளுக்கு வந்த ஆங்கிலேயர் இந்த இரண்டாம் பொருளில் மனிதர் பெயர் பிராணிகளின் பெயர் இடங்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிடும் வாக்கியங்களில் CALL என்ற வினைச் சொல்லை உபயோகித்தபோது அதைவிடாமாய் விளங்கிக் கொண்ட அக்காலத் தமிழர் அழைக்கப்படும் என்று மொழிபெயர்த்தார்கள் தமிழில் அழை என்பதற்கு பெயரிடு என்ற பொருள் இல்லவேயில்லை. இந்தப்பிள்ளையார் உளியினால் பொள்ளாப் படாத சுயம்பு மூர்த்தியாதலால் பொள்ளாப் பிள்ளையார் என்றும் பொல்லாப் பிள்ளையார் என்றும் பெயர்பெற்றார். என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக “பொள்ளாப் பிள்ளையார் என்றும் பொல்லாப் பிள்ளையார் என்றும் அழைக்கப்பட்டார்” என்று ஆங்கிலத் தமிழில் எழுதத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

சினிமா விசிறி என்ற பெயர் FAN என்ற சொல்லைப் பிழையாய் விளங்கியவர்களால் எவ்வாறு தவறாய் வழங்கப்பட்டதோ அவ்வாறுதான் அந்த அழைக்கப்படுதல் என்ற சொல்லும் தவறானது என்ற உண்மையை உணர்ந்து திருத்திக் கொள்வது தமிழ்ச் சிதைவைத் தடுக்க உதவும். வழக்கத்தில் வந்து விட்டது. ஆகையால் விடமுடியாது என்போர் “இப்போது வந்துள்ள நல்ல நண்ணீர் வேண்டாம். அப்பர் வெட்டிய கிணற்று உவர் நீரைத்தான் குடிப்போம்” என்பவர்களின் வழியிற் செல்லட்டும்.

அண்மையில் வானொலிச் செய்தியிற் கேட்டது இது. “நீதிமன்றத்திலிருந்து மறியற்சாலைக்கு எடுத்துவரப்பட்டபோது மறியற் சாலை வாயிலில் எதிர்பார்த்து நின்ற ஒரு கோஷ்டியினரால் தங்கள் மோட்டாரில் கடத்திக்கொண்டு போய்விட்டனர்”

கடத்திக் கொண்டு போகப்பட்டது என்ன பொருள்? அது பொருளல்ல, உயிருள்ள சுகதேகமுள்ள இரு மனிதர்கள் - கைதிகள். அவர்களைக் காவலாளிகள் எப்படி எடுத்து வந்தார்களோ? தாய் பிள்ளையை கொண்டு வருவதுபோல இடுப்பில் எடுக்கிக் கொண்டு வந்தார்களோ அல்லது தோளிற் சுமந்து எடுத்து வந்தார்களோ? இப்படியொன்றுமில்லை. மறியற்சாலையின் வாகனத்தில்தான் கொண்டு வந்தார்கள். எங்கள் சந்தேகத்துக்குக் காரணம் செய்தியில் வந்த எடுத்து என்பது. செய்தியை மொழி பெயர்த்தவர் ஆங்கிலத்தில் Take என்றிருந்ததை அப்படியே தமிழாக்கினார்.

ஒரு மொழிக்குரிய மரபுத் தொடர்களிற் சில இன்னொரு மொழிக்கும் பொருந்தக் கூடும். பல பொருந்தமாட்டா. முகங்கொடுத்தல் முக்கை நுளைத்தல் முதலியன தமிழுக்கு ஏற்றவையல்ல. சூடான வரவேற்பு என்பது நல்ல வரவேற்பு சுமுகமான வரவேற்பு என்ற விதமாக மாற்றி மொழிபெயர்க்கப்பட வேண்டும்.

தமிழை ஆங்கில மயப்படுத்தல் என்பது முன்பு தமிழ் படியாத தமிழர்களும் பிற மொழியாளர்களும் உபயோகித்த பேச்சிலும் எழுத்திலும் மாத்திரமே காணப்பட்டது. இப்போதோ படித்தவர்களும் தம்மையறியாமலே ஆங்கிலத் தமிழுக்கு ஆட்பட்டு விடுகிறார்கள். அறிந்தாலும் அது பிழையன்று என வாதாடுகின்றார்கள். தமிழ் தெரியாமல் ஆங்கில முறையில் எழுதுவதை முன்பு பாதிரித் தமிழ் என்று சொன்னார்கள். இப்போது இதை ஆங்கிலத் தமிழ் என்று கூறலாம். முன்பு சமணராலும் வைணவ உரையாசிரியர்களாலும் எழுதப்பட்ட மணிப்பிரவாளத் தமிழும் முகமதியருடைய அரபுத்தமிழும் போலவே இதுவும் தமிழுக்குத் தீங்கிழைப்பது. பிழையற்ற அழகான தமிழைப் பேச, எழுத விரும்புவோர் இந்த ஆங்கிலத் தமிழை இனங்கண்டு விலக்கவேண்டும்.

- “விவித வித்யா - 4, 5” 2004

நாவலர் வழி

நாவலர் பெருமானும் அவர் காலத்திலும் அதற்குச் சற்று முன்பின்னான காலத்திலும் வாழ்ந்திருந்த ஈழநாட்டறிஞர்களும் தாம் உபயோகிக்குஞ் சொற்களையும் வாக்கியங்களையும் சிறுபிழையுமின்றி எழுதுவதில் விழிப்புடன் இருந்தனர். இவ்விஷயத்தில் அக்காலத்துத் தமிழக அறிஞர்களையிட ஈழத்தறிஞர்களே முற்பட்டிருந்தனர். தமிழோடு தமிழாய்க் கலந்துவிட்ட வடமொழிச் சொற்களை அவற்றின் சரியான உருவத்தோடும் பொருளோடும் அறிந்துகொள்வதற்காக அவர்களிற் பலர் வடமொழியிலும் குறைந்த அளவிலாவது பயிற்சி பெற்றிருந்தார்கள். நாகநாத பண்டிதர், சங்கர பண்டிதர், செந்திநாத ஐயர், சிவானந்தையர் முதலியோர் வடமொழியிற் பெரும்புலமை பெற்றுத் தமிழை வளம்படுத்தினர். சிலர் இவ்வளவில் அமையாது ஆங்கிலப் பயிற்சியும் பெற்றுத் திகழ்ந்தனர். இலெளகீக வாழ்வுக்கு ஆங்கில அறிவு பயன்பட்டதுபோன்று, சமயம், தத்துவம் ஆகிய ஆன்மீகத் துறைகளுக்கும் சோதிடம், வைத்தியம் முதலிய இலெளகீகத் துறைகளுக்கும் வடமொழியறிவு அவர்களுக்கு மிகப்பயன்பட்டது. அந்நாளிற் பல மொழியறிந்தவரை எல்லோரும் போற்றினர்.

நாவலர் தாம் எழுதுவதற் பிழை நேர்ந்து விடக்கூடாதென்று விழிப்பாயிருந்ததோடு தாம் பதிப்பிக்கும் நூல்களில் ஓர் அச்சப் பிழையும் வந்துவிடக்கூடாதென்றும் விழிப்புடனிருந்தார். பிறரைக் கண்டிக்கும்போது அவர்கள் வெளியிட்ட நூல்கள், பத்திரங்களிலுள்ள பலவகைப் பிழைகளையும் கூட எடுத்துக் காட்டிக் கண்டித்தார். இக்காலத்திலோ நாவலரின் சீட பரம்பரையில் வந்த ஓர் அறிஞரின் சமய நூல்களைப் பிழை திருத்தம் என்பது ஓர் அநுபந்தம் போல் அலங்கரிக்கிறது.

நாவலர் தமிழகத்தில் வெளிவந்த நூலொன்றில் தாம் கண்ட பலவகைப் பிழைகளையும் எடுத்துக்காட்டி அவற்றின் திருத்தங்களையும் 'போலியருட்பா மறுப்பு' என்னுங் கட்டுரையிற் கொடுத்திருக்கிறார். அப்பிழைகளிற் பலவும் அவை போன்ற வேறுபல பிழைகளும் நாவலர் வாழ்ந்த யாழ்ப்பாணத்தில் இன்று புதினப் பத்திரிகைகளிற் காணப்படுகின்றனவே, இவை திருந்துவது எப்போதோ?

நாவலர் காட்டிய பிழைகளும், திருத்தங்களும் இங்கு சுருக்கித் தரப்படுகின்றன.

பிழை	திருத்தம்	பிழை	திருத்தம்
சுழிமுனை	சுழுமுனை	பெத்த திசை	பெத்த தசை
சொற்பனம்	சொப்பனம்	உற்பீசம்	உற்பிச்சம்
கேழ்க்க	கேட்க	அத்தமானம்	அத்தமயனம்
பிராரத்துவம்	பிராரத்தம்	நூல்களறிவிக்கமாட்டாது	நூல்கறிவிக்கமாட்டா
மயேசுரன்	மகேசுரன்	போயவிடத்துவான்மா	போயவிடத்தான்மா
கசமார்க்கம்	சகமார்க்கம்		

நாவலர் சரித்திரமொன்றில் அதன் ஆசரியர் திரு.த. கைலாசபிள்ளை அவர்களும் ".....வடமொழிகளின் இயல்பறியாமையினாலும், முகர, எகரங்களின் பேதமறியாமையினாலும் சொற்களைப் பிழைப்படுத்தி வழங்கி வந்திருக்கின்றார்கள்.

ஏடுகள் எழுதுகிறவர்களும் மேன்மேலும் பிழைகளை உண்டாக்கி விட்டார்கள். இவைகளாலே தமிழ்ச் சொற்களினுடைய உண்மையான சொருபந் தெரியாமற் போயிற்று” என்று விளக்கமாயெழுதி, பிழையாக வழங்கும் சில சொற்களையும், அவற்றின் சரியான சொருபங்களையும் எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்றார். கற்பூரம், குங்கிலியம், பருதி, அருணம், சிகப்பு, உத்தராயணம், கத்திரித்தல் என்பன அவர் காட்டிய பிழையான சொற்றொடர்களுட் சிலவாகும். இவற்றின் சரியான சொருபம் முறையே கற்பூரம், குங்குலியம், பரிதி, அரிணம், சிவப்பு, உத்தராயணம், கத்திரித்தல் என்று காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப் புலவர், விளம்பரப் பத்திரங்களிற் காணப்பட்ட பிழைகளையும் தம் மாணவருக்குக் காட்டித் திருத்துவித்துப் பயிற்சியளிப்பது வழக்கமென்று அறிந்தோர் கூறுவர். தமிழகத்துப் பேரறிஞர் ஒருவர், வடமொழி அறிவின்மையாற் பலரெழுதுவது போல சிரார்த்தம் என்று பிழையாய் எழுதியபோது. சிர + அர்த்தம் = தலையின் பாதி என்று பொருள்படுதலால் அது பிழை என்றும், சிரத்தையோடு செய்யப்படுவது என்னும் பொருள்தரும் சிரார்த்தம் என்பதே சரியென்றும் எழுதித் திருத்தியவர் புலவர். திருத்தம் பெற்றவர் மகாமகோபாத்தியாயர் என்னும் பட்டம் பெற்றவர் என்பதும் கவனிக்கப்பட வேண்டியது. பிழைகாணும் ஆற்றல் காரணமாகக் குமாரசுவாமிப் புலவர் ‘தோஷஜ்ஞர்’ என்று சமகாலத்தவரால் மதிக்கப்பெற்றவர்.

நாவலரும் அவர்வழி வந்த நல்லறிஞரும் திருத்தி வளர்த்த தமிழ்மொழி அவர்கள் வாழ்ந்த யாழ்ப்பாணத்திலேயே இன்று சிதைக்கப்படுவது கொடுமையானது. முன்னாளில் யாழ்ப்பாணத்து ஆசிரியர்கள், கொழும்புப் பத்திரிகைகள் பிழையான தமிழைப் பரப்புகின்றனவென்று குறைகூறுவது வழக்கம். கொழும்புப் பத்திரிகைகள் சரியாய் எழுதுகையில் யாழ்ப்பாணப் பத்திரிகையொன்று பிடிவாதமாக எண்ணை என்றே எழுதிப் பிழைபரப்புகின்றது. இன்னொரு பத்திரிகை, ஆங்கிலத்தில் வேற்றுமையுருபுகளைப் பெயரோடு சேர்க்காமற் பிரித்தெழுதுவது போல இருந்து, உடன் என்னும் சொல்லுருபுகளைப் பிரித்தெழுதிப் புதுமரபு படைக்க முயல்கிறது. விரைவில் ஐ, ஆல், ஓடு, இன், இல் என்னும் உருபுகளும் பிப்த்து வைக்கப்படும் போலும்.

செலவீனம், அருகாமை, ஈமைக்கிரியை, சரிகை, கிரிகை, நினைவாஞ்சலி, சிகிட்சை, சுயேட்சை, நலன்புரிச்சங்கம், விஷேடம் என்பனவும் இன்னும் பல அங்கவீனச் சொற்களும் இங்குள்ள பத்திரிகைகளாற் பரப்பப்படுகின்றன. பொது மக்களுக்கும், மாணவர்க்கும் பிழையான முன்மாதிரிகாட்டி அவர்களைத் தவறிழைக்கச் செய்யும் இந்தப் பிழைகளைக் கண்டும் காணாதவர் போலிருக்கும் தமிழ்ப் பாதுகாவலர் சிலருக்குச் சமய சம்பந்தமான சொற்களிற் சிலர் ஐ, ஷ, ஸ என்னும் கிரந்த எழுத்துக்களைக் கலந்து எழுதுவதுதான் பெருந்தவறாகக் கண்ணிற் படுகின்றது, கண்டிக்கவந் தூண்டுகின்றது.

வடசொல்லையும், திசைச்சொல்லையும் தமிழுரைநடையிற் சேர்த்தெழுதுவது பற்றி நாவலர் எத்தகைய கருத்துடையவராயிருந்தார் என்று அறிவது மிகப்பயனுடையதாகும். அவர் பிறமொழிச் சொற்களையும் எடுத்தாண்டு எழுதியதற்கான காரணத்தை அறிவதும் பயனுள்ள செயலாகும்.

தீக்ஷிதர், பஞ்சாசுர செபம், இரண்டு லக்ஷம் ரூபா, வருஷந்தோறும், சிவதூஷணம், மத்தியஸ்தம், ஞானஸ்நானம், ஸ்ரீ சற்கிருநாத சுவாமிகள் என்னும் வடமொழிச் சொற்களும், கிறிஸ்து சமயம், வெஸ்லியன் மிஷன், புரொடெஸ்டாண்டு, கம்மிஷனர், நிப்போர்ட்டு, ரேகுச் சுங்கம், சுப்பிரீங்கோட்டு, ஜூரி டிஸ்திரிக் கோட்டுப் பிறக்கிராசி என்னும் பிறமொழிச் சொற்களும் பொதுமக்களின் வழக்கிலிருந்தமையால் இவற்றை உருத்திரிக்காமலே நல்லறிவுச்சுடர் கொளுத்துதல், யாழ்ப்பாணச் சமயநிலை என்னும் நூல்களில் எழுதியிருக்கிறார் நாவலர். தமிழிலக்கண நூல்கள் பலவற்றைப் பிழையறப் பரிசோதித்துப் பதிப்பித்த நாவலருக்கு வடசொற்களை 'வடவெழுத்தொர்இ' எழுத வேண்டுமென்ற விதி தெரியாதா? காலதர், சேர்ந்தாரைக் கொல்லி என்னும் பழைய சொற்களையும், பரிதிமாற் கலைஞன், வெண்ணெய்க் கண்ணன் என்னும் புதிய சொற்களையும் போன்று, தனித்தமிழில் ஏன் மொழிபெயர்த்தெழுத அவர் முயலவில்லை? அவர் தமது அறிவாற்றலைப் பிறருக்கு வெளிப்படுத்துவதற்காக எதையும் எழுதினாரல்லர். தமது எண்ணத்தை வெளியிடவே - நாடெங்கும் பரப்பவே - பேசினார், எழுதினார்.

நாவலர் வாழ்வு பொதுநலவாழ்வு. சிவபூசையும் சிவாலய வழிபாடுமாகிய இரு செயல்கள் தான் அவர் தமது ஆன்மீக நலங்கருதிச் செய்தவை. வாழ்நாள் முழுதும் அவர் செய்த மற்றச் செயல்களெல்லாம் பொதுமக்களின் நன்மைக்காகவே செய்யப்பட்டன. பொதுமக்களிற் பெரும்பாலோர் ஆரம்பக்கல்வி மாத்திரமே பெற்றவர்கள். அதுவும் அற்றவர்கள் பலர். அவர்களுக்காக எழுதிய அறிவிப்புகள், வேண்டுகோள்கள், கண்டனங்கள் ஆகியவை அவர்கள் விளங்கிக் கொள்ளக்கூடிய எளிமை வாய்ந்த நடையில் எழுதப்பட்டன. பொதுமக்கள் வழங்குகின்ற சொற்களிலுள்ள பிழைகளைத் திருத்திவிடுவது தான் செய்யத்தக்கதென்றும், மொழிபெயர்த்து உருமாற்றம் செய்து விட்டால் அவற்றை அவர்கள் விளங்கிக்கொள்ள மாட்டார்களென்றும் அவர் கருதினார். இது தமிழ்ச் சொல்லா பிறசொல்லா என்று பாராமல் இது சரியான சொல்லா பிழையான சொல்லா என்றும், இது எல்லோர்க்கும் விளங்குமா விளங்காதா என்றும் ஆராய்ந்து எழுதினாரென்பது நன்கு தெரிகிறது. அவர் வடமொழிச் சொற்களை மாத்திரமன்றிப் பிற திசைமொழிச் சொற்களையும் எடுத்தாண்டதற்கும், வழக்கிலுள்ள வடவெழுத்துக்களை உபயோகித்ததற்கும் இதுவே காரணமாகும்.

ஐ, ஷ, ஸ முதலிய கிரந்த எழுத்துக்கள் வட எழுத்துக்களென்று சொல்லப்பட்டாலும், உண்மையில் இவை வடநாட்டு எழுத்துக்களல்ல. திராவிட மொழியாளர்களான தென்னிந்திய கன்னடரும், தெலுங்கரும், மலையாளிகளும் தனித்தனியே வேறுபட்ட எழுத்துக்களை உபயோகிப்பவராயினும், உச்சரிப்பைப் பொறுத்த வரையில் ஐம்பதெழுத்தொலிகளைக் கொண்ட வடமொழி நெடுங்கணக்கையே கைக்கொள்ளுபவர்கள். இக்காரணத்தால் இவர்கள் வடமொழியை அதற்கூறிய நாகரீ எழுத்தைப் பயின்று எழுதும் சிரமமின்றித் தத்தம் தாய்மொழி எழுத்திலேயே எழுதிக்கொள்ளும் வசதியுடையவர்கள். முப்பது எழுத்துக்களால் வடமொழியைச் சரியாக எழுத முடியாமல் இடப்பட்ட தமிழர் தமது உபயோகத்திற்காகத் தமிழ்மொழித்துக்களின் உருவமைப்பில் ஆக்கிக் கொண்ட எழுத்துக்களே கிரந்த எழுத்துக்கள். பல்லவ மன்னரும், பின்வந்த மூவேந்தரும்

பிறரும் தங்கள் சாசனங்களை எழுத இந்தக் கிரந்த லிபியையும் உபயோகித்தனர். திருமுலரின் திருமந்திரப் பாக்களிலும் இவற்றுட் சில இடம்பெற்றிருக்கின்றன. பிற்காலத்தில் ஆறுமுகநாவலரும் சமகாலத்து அறிஞரும் தேவையானபோது இவ்வெழுத்துக்களைக் கையாண்டிருக்கிறார்கள்.

தமிழகத்தில் தமிழர்கள் தமக்காக ஆக்கிப் பயன்படுத்திய இவ்வெழுத்துக்களை அவற்றின் தேவை இன்றும் இருக்கும்போது, அவற்றை அன்னியமென்று ஏன் தள்ளவேண்டும்? தென்னிந்தியாவில் உத்தியோகப் போட்டியினால் எழுந்த சாதித்துவேஷம் பின்பு மொழித் துவேஷமாகி எழுத்திலும் பற்றிப்பிடித்தது. துவேஷந் தோன்றுவதற்கு அங்கு காரண கர்த்தர்களாயிருந்தோர் தாம் முன்பு செய்த தீவினையின் பயனை இப்போது அனுபவிக்கிறார்கள். இந்நாட்டு நிலைமை முற்றிலும் வேறுபட்டது. இங்கு அத்தகைய போட்டி இல்லை. ஆகவே பொறாமைக்கோ, துவேஷத்துக்கோ இங்கு இடமில்லை.

நாவலர் பெருமான் நடந்துகாட்டிய வழி நல்வழி. நமக்கு முன்மாதிரியான வழி. நம்பிக்கையுடன் அவ்வழியிற் சென்று இலக்கை எய்துவோம்.

- நாவலர் குரல் - குருபூசை மலர் 1986

மூலங்களும், மொழிபெயர்ப்புக்களும்.

ஒரு செய்யுள் அல்லது ஒரு நூல் அதுதோன்றிய மொழியில், தோன்றிய உருவில் இருக்கும் போது மூலம் என்றும், வேறொரு மொழியில் உருமாறி வந்தபின்பு அது மொழிபெயர்ப்பு என்றும் வழங்கப்படுகின்றது. தமிழ் மரபின்படி மூலத்தை முதல்நூல் என்றும் மொழிபெயர்ப்பை வழிநூல் என்றும் வழங்குவதுண்டு.

ஒரு மொழியிலுள்ள சிறந்த நூல் வேறொரு மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்படும் போது அதனால் முதநூலின் மொழியும் வழிநூலின் மொழியுமாகிய இரண்டும் பெரும்பயன் அடைகின்றன. எவ்வாறெனில், திருவள்ளுவர் தமது திருக்குறளைச் சுருங்கிய சொல்லில் விளக்க வைப்பதற்குக் கருவியாய் இருந்த மொழி என்ற காரணத்தால் தமிழுக்குத் தனிச்சிறப்பு ஒன்று உண்டல்லவா? திருக்குறளை மொழிபெயர்ப்பின் வழியாக அறிந்துகொண்ட பிறமொழியாளர், இந்த அரிய நூல் எழுதப்பட்ட தமிழ்மொழியைப்பற்றி தாம் அறிய விரும்புவது இயல்பேயாகும். இவ்வகையில் மொழிபெயர்ப்பின் வாயிலாக மூலமொழியும் பெருமையுறுகின்றது, பயனடைகின்றது. மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் நமது நூற் செல்வத்தைப் பெருக்குகின்றன. மூலமொழியை வருந்திப் பயிலும் பெருந்தொல்லையைத் தவிர்த்து விடுகின்றன. தாம் தோன்றிய சமுதாயத்தின் உயர்ந்த பண்பாடுகளை எடுத்தோதுகின்றன. சிறப்பாக, வருங்காலத்தில் தமது மொழிப்பண்ணையில் பயன்தரும் நூற்பயிர்கள் பல முளைத்தெழுதற்கு இவை ஏற்ற உரமாக அமைகின்றன. இவ்வகையிலே வழிநூலின் மொழி பயனடைகின்றது, வளம்பெறுகின்றது.

இவ்வாறு ஆக்கமளிக்கும் மொழிபெயர்ப்புத் துறையில் பலர் ஈடுபடாததற்குக் காரணம் என்ன? இதற்குச் சிறந்தமொழி பெயர்ப்பாளரான காலஞ்சென்ற கு.ப. ராஜகோபாலன் கூறியதாவது, “மொழிபெயர்ப்பே ஒரு வகையில் கடினமான இலக்கிய வேலை. அது முதல் நூல் எழுதுவதைக் காட்டிலும் அதிகமான தொல்லை கொடுப்பது. சீமையோட்டைப் பிரித்துவிட்டுக் கீற்று வைக்கும் வேலை போன்றது. ஒரு கட்டுக்கோப்பைக் கலைத்துவிட்டு மற்றொரு கட்டுக்கோப்பை ஏற்றுவதில் எப்போதுமே பூரண வெற்றி காண முடியாது. அடிக்கு அடி நிர்ப்பந்தம், எல்லைக் கோட்டைத் தாண்டினால் மொழிபெயர்ப்பல்ல, வியாக்கியானம் தாண்டாமல் வார்த்தைக்கு வார்த்தை போட்டாலோ கருத்து விளங்குவதில்லை. நடையும் சரளமாவதில்லை, இவைகளின் நடுவில் நீந்திக்கொண்டுபோய்க் கரையேறவேண்டும்.”

ஆகவே, மொழிபெயர்ப்புக்கெனச் சில சட்டதிட்டங்களை அமைத்துக் கொள்வதும் அவற்றை வகைப்படுத்துவதும், மொழிபெயர்ப்பாளருக்கும் அவர்களின் நூல்களை மதிப்பிடுவோருக்கும் பெரிதும் பயன்தரும். சிறந்த ஆங்கில அறிஞரான பெஞ்ஜமின் ஜோஜெட் என்பார் மொழிபெயர்ப்புக்குக் கூறும் இலக்கணங்களாவன,

(1) ஒரு மொழியின் சொல்லுக்குப் பதிலாக இன்னொரு மொழிச் சொல்லை மாற்றி வைத்து விட வேண்டுமென்பதோ, மூலநூலின் அமைப்பு, ஒழுங்குமுறை என்பவற்றை அப்படியே அமைக்க வேண்டுமென்பதோ ஒரு மொழிபெயர்ப்பின் இலக்காக இருக்கவேண்டியதில்லை.

(2) மூல நூலாசிரியன் கையாண்டுள்ள சொற்களிலும் பார்க்க அவற்றை அவன் எவ்வித கருத்தில் கையாண்டிருக்கிறான் என்பதிலேதான் கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டும்.

(3) மூலநூலின் நடை, அந்நடையிலமைந்த எளிமை, இனிமை, மிடுக்கு முதலிய எல்லாம் இயன்ற வரையில் மொழிபெயர்ப்பிலும் அமைய வேண்டும். இவை ஆங்கில அறிஞர் கூறிய இலக்கணங்கள், இவற்றோடு காந்தியடிகள் கூறிய சிறந்த சில கருத்துக்களையும் கவனிப்பது இன்றியமையாதது. காந்தியடிகள் கூறுவது,

(அ) மூலநூல் அதிலுள்ள எந்தெந்தச் சிறப்புக்களினால் புகழடைந்ததோ அச்சிறப்புக்கள் மொழிபெயர்ப்பிலும் அமையாவிட்டால் அம் மொழிபெயர்ப்பு கீழ்த் தரமானதாகவே கருதப்படும்.

(ஆ) முதலூலின் மொழிவழக்கு சொற்றொடர் என்பவற்றைச் சேர்க்க நேர்ந்தாலும், மூலச்சொல்லை விளக்கப் புதிய சொல் புனையவேண்டியிருந்தாலும் வாசகருக்குப் புதியதான உதாரணங்கள் கதைகள் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடுவதானாலும் அவற்றுக்கு வேண்டிய விளக்கங்கள் கொடுக்கப்படல் வேண்டும்.

(இ) மொழிபெயர்க்கும் போது பல்வேறு வகையில் பகுத்தறிவை உபயோகிக்க வேண்டிநேரும். சில நூல்களில் ஒரு சொல்லைத்தானும் விடாமல் மொழிபெயர்த்தல் இன்றியமையாததாகலாம். சிலவற்றிற்கு, சாரத்தைத் திரட்டிக் கொடுத்தலே போதுமானதாகும். சிலவற்றையோ தமது சமூகத்தினருக்கு விளங்கக்கூடிய வகையில் மாற்ற வேண்டியிருக்கும். சில நூல்களுக்கு நேரான மொழிபெயர்ப்புடன் சார்ச் சுருக்கமும் தேவைப்படலாம். வேறு சில நூல்கள் அவ்வம் மொழிகளில் பெருஞ் சிறப்புயைனவாயினும் நமது சமூக இயல்பிற்கு ஏலாதனவாயின் மொழிபெயர்ப்புக்குத் தேவையே இராதது போகலாம்.

இனி, மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் என்று கருதப்படுவன எல்லாவற்றையும் பின்வருமாறு மூன்றாக இனம் பிரித்து விடலாம். இதனால் அவற்றை மதிப்பிடுதல் இலகுவாகும்.

(1) முதலாவது, மரபுவழுவாத மொழிபெயர்ப்பு. இதில் மூலநூற் பொருள் சிறிதும் மாறாதமைந்திருக்கும். ஆனால் அதைச் சொல்லும் முறையிலும் நடையிலும் வேண்டிய மாற்றம் பெற்று நயம்மிருந்து காணப்படும். இலக்கியத்தின் பல துறைகளுக்கும் இவ்வகை மொழிபெயர்ப்பே ஏற்றதாகும். சிலவேளை மொழி பெயர்ப்பாளரின் திறமையினால் இம்மொழிபெயர்ப்பு மூலநூலையும் வென்று விடுவதுண்டு. முதலூலுக்கு ஏற்றவாறு செய்யுளாகவோ வசனமாகவோ இது அமையும்.

(2) இரண்டாவது, மூலத்துக்கு நேரான மொழி பெயர்ப்பு. இது மூலநூலை அடியொற்றிச் செல்வதால் மரபுவழி முதலியன தோன்றக்கூடும். நடையழகு முதலியன இல்லாது போகவும் கூடும். ஆயினும் மூலத்தின் உண்மைத் தன்மையை உள்ளபடி அறிவதற்கு இதவே சிறந்தவழி. தத்துவ நூல் போன்ற அறிவுத்துறை நூல்களுக்கு இவ்வகை மொழிபெயர்ப்பே நலமாகும். இது பெரும்பாலும் வசனமாகவே இருக்கும்.

(3) மூன்றாவது, சாதாரண மொழிபெயர்ப்பு. இது சாதாரண வாசகர்களைக் கருதி மொழிபெயர்க்கும் நூலில், சிறுகதை என்பவற்றிற்கு ஏற்றது. மொழி பெயர்ப்பாளரின்

திறமைக்குத் தக்கபடி மூலநூற் சிறப்பு, நடையழகு முலிய நயங்கள் ஒன்றோ பலவோ இதில் அமையும். சிலசமயம் ஒருவித நயமும் இன்றிப் பயனற்ற படைப்பாகப் போவதும் இவ்வகை மொழிபெயர்ப்பே.

இவற்றைவிட, 'தழுவல்' என்று வழங்கும் ஒருவகை மொழிபெயர்ப்பும் உண்டு இதில் மொழி பெயர்ப்பாளன் தான் விரும்பிய நூலின் மையப் பொருளை மாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு அதில் தனது நாட்டு மக்களின் மனப்பான்மைக்கும் அவர்களது மொழிக்கும் ஏற்றவாறு கூட்டியும், குறைத்தும், திரித்தும் பல மாற்றங்கள் செய்து புதிதாக ஒருநூலை ஆக்குகிறான். இவ்வித நூல் உயர்ந்ததாகப் போற்றப்பட்டாலும் இதன் வாயிலாக மூலநூலைக் காணுதல் முடியாது. ஆகவே, இதனை மொழிபெயர்ப்பு வகையில் சேர்க்காமல் வழிநூலின் வேறொரு பிரிவாகக் கொள்ளுதலே பொருத்தமாகும். தமிழிலுள்ள கம்பராமாயணம், வில்லிபாரதம் ஆகிய இருபெரும் இதிகாசங்களும் இந்தத் தழுவல் வகையைச் சேர்ந்தவையே.

இனி, வடமொழியிலும் பிறமொழிகளிலும் இருந்து தமிழுக்கு வந்த நூல்களையும், தமிழிலிருந்து பிறமொழிகளுக்குப் போன நூல்களையும் முன்கூறிய இலக்கண அளவை வைத்துக்கொண்டு மேலோட்டமாகப் பார்ப்போம்.

சென்ற இரண்டு நூற்றாண்டு காலமாக இந்துமதத்தின் வேத வேதாந்த நூல்கள், ஆங்கிலேயர், ஜெர்மனியர், பிரஞ்சுக்காரர் ஆகிய மேனாட்டு அறிஞர் பலரது உள்ளங்களைக் கவர்ந்து வந்திருக்கின்றன. அவர்களிற் பலர் தம் வாழ்நாள் எல்லாம் பாடுபட்டு ஆராய்ந்து அவற்றைத்தத்தம் மொழியில் பெயர்த்து வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் தமிழ் மக்களோ அவற்றைப் பயபக்தியுடன் போற்றி வழிபட்டார்களேயன்றி ஆராய்ந்து தமிழாக்குவதில் ஊக்கம் கொள்ளவில்லை. வேதங்கள் மறைகள் என்ற தம் பெயருக்கேற்றபடி சமீபகாலம் வரை தமிழருக்கு மறைந்த நூல்களாகவே இருந்து வந்தன. பல ஆண்டுகளின் முன் செய்யுள் வடிவில் எவரோ ஆக்கிய இருக்குவேத மொழிபெயர்ப்புப் பகுதிகள் இப்போது கிடையாதன ஆயின. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஜம்புநாதன் என்பார் செய்த மொழிபெயர்ப்பும் சிறப்படையவில்லை. ஆனாலும் முதன்முதல் செய்யப்பட்ட வேத மொழிபெயர்ப்பு என்ற பெருமைக்கு அது உரியதே.

உபநிடதங்களிற் சிலவற்றிற்கு நல்ல தமிழ் மொழி பெயர்ப்புக்கள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் இராஜாஜி எழுதிய "உபநிஷதப் பலகணி"யும் ஒன்று. பகவத்கீதைக்கு ஆங்கிலத்திற் போலவே தமிழ் மொழிபெயர்ப்புக்களுக்கும் கணக்கே இல்லை. செய்யுளாகப் பார்க்கப்பட்டவை பல. வசனமாக எழுதப்பட்டவையையோ பலப்பல. காலஞ்சென்ற இராகவையங்கார் தாழிசையாகப் பாடிய மொழிபெயர்ப்புத் தமிழ்நலம் கனிந்தது. பிரமசூத்திரத்தை, சங்கரபாடியத்திற்கமைய நடேச சாஸ்திரியாரும் நீலகண்ட பாடியத்திற்கமைய செந்திநாதையரும் மொழிபெயர்த்தனர். பிந்தியது உயர்ந்த மொழிபெயர்ப்பாக அமைந்திருக்கிறது. பெளஷ்கரம், மிருகேந்திரம் முதலிய இரண்டு மூன்று சைவாகமங்களும் வேறுபல வேதாந்த சித்தாந்த நூல்களும் தமிழாக்கம் பெற்றன. எல்லாம் சாதாரண மொழிபெயர்ப்புக்களே.

கிறிஸ்தவ வேதத்திற்கும், இஸ்லாமிய வேதத்திற்கும் தமிழாக்கங்கள் உள்ளன. நாவலர் செய்த பைபிள் மொழிபெயர்ப்பு அக்காலத்து அறிஞரால் பாராட்டப்பட்டது.

இன்று அது மறைந்துவிட்டது. சில ஆண்டுகளின் முன் வெளிவந்ததிலும் பார்க்க சென்ற ஆண்டில் வெளியான குர்ஆன் மொழி பெயர்ப்பே சிறந்ததென்று கூறுகிறார்கள்.

வடமொழி இதிகாசங்களான இராமாயணத்திற்கும், மகாபாரதத்திற்கும் நடேச சாஸ்த்திரியாராலும் இராமாநுஜாச்சாரியாராலும் எழுதப்பட்ட மொழிபெயர்ப்புக்கள் சிறப்பானவை. இரண்டும் வசனமே. இந்திமொழியிற் பிரசித்தி பெற்ற துளசி இராமாயணத்திற்கு அம்புஜம்மாள் எழுதிய வசன மொழிபெயர்ப்பு இரண்டு காண்டங்களுடன் நின்றுவிட்டது.

அதிவீரராமனுடைய நடைதமும் அரசகேசரியின் இரகுவமிசமும் நேரான மொழி பெயர்ப்புக்களல்ல. குமாரசாமிப்புலவர் பாடிய மேகதூதக் காரிகை முதலானவை பெரும்பாலும் ஒட்டியே செல்கின்றது. சமீபத்தில் சதாசிவையர் செய்த இருதுசங்கார காவியம் காளிதாசனது மூல நூலுக்கு நேரான அழகிய மொழிபெயர்ப்பாக விளங்குகின்றது.

ஆங்கிலத்திலே ஜோன் மில்ரன் பாடிய “பரடைஸ் லொஸ்ட்” சுப்பிரமணிய முதலியாராலும், ஜோன் பனியன் பாடிய “பில்கிறிம்ஸ் புரோகிரஸ்” கிருஷ்ணபிள்ளையாலும், எட்வின் ஆர்நால்ட் எழுதிய ‘லைற் ஒவ் ஏஷியா’ கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளையினாலும் அழகாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றுள் கிருஷ்ணபிள்ளையினுடைய நூல் இனிமை மிக்கது. தேசிக விநாயம்பிள்ளையினது நூல் எளிமை மிகுந்தது. பாரசீகக் கவி உமர்கையாம் பாடிய ‘ருபயாத்’ என்பதை ஆங்கிலத்திலிருந்து இருவர் தனித்தனி மொழிபெயர்த்தனர். இவர்களுள் சுப்பிரமணிய யோகியினுடைய மொழிபெயர்ப்பு மூலத்துக்கு நேரானது. தேசிக விநாயகம் பிள்ளையினுடையது தமிழ்ச்சுவை மிகுந்தது, இதற்கு முன்றாவது மொழிபெயர்ப்பும் ஒன்று உண்டு. கவியரசர் தாகூரின் பிரசித்தி பெற்ற கீதாஞ்சலிக்கு வசனத்திலும் செய்யுளிலும் ஒவ்வோர் மொழிபெயர்ப்பு உண்டு. சுவாமி விபுலானந்தர் செய்யுளாக மொழிபெயர்த்த சில ஆங்கிலக் கவிஞர்களின் பாடல்களும் தாகூர் கவிதைகளும் சிறந்த மொழிபெயர்ப்புக்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்ளத்தக்கவை. இவ்வகையில் அவரது ‘ஆங்கில வாணி’ இணையற்று விளங்குகிறது. ஆங்கிலக் கவிதைகள் சிலவற்றிற்குத் திருகூட சுந்தரனாரது வசன மொழிபெயர்ப்பும் ஒன்றுண்டு.

தமிழில் பழைய நாடக நூல் எதுவும் இல்லை. இக்குறையை மொழி பெயர்ப்பினாலாவது நிறைவாக்கப் பழந்தமிழர் கருதவில்லை. இந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் செய்யப்பட்ட சில ஆரிய ஆங்கில நாடகங்களின் மொழிபெயர்ப்புக்களும் காலத்திற்கெதிராக நிலைத்து நிற்க முடியாமல் மறைந்து விட்டன. பின்புதான் காளிதாசனுடைய சாகுந்தலமும், வேறும் மிருச்சகடிகம், முத்திராராக்ஷம், உத்தர ராமசரிதம், இரத்தினாவலி, வாசவதத்தம், பிரதிமா என்னும் நாடகங்களும் தமிழாக்கம் பெற்றன. சாகுந்தலத்திற்கு நான்கு நல்ல மொழிபெயர்ப்புக்கள் இருந்தபோதிலும் மறைமலையடிகளும், இராகவையங்காரும் செய்த மொழிபெயர்ப்புகள் ஒவ்வோர் வகையில் உயர்ந்து விளங்குகின்றன. பண்டிதமணி ஆக்கிய ‘மண்ணியற் சிறுதேர்’ பொதுமக்களுக்கெட்டாத உயர்ந்த நடையிலமைந்த நேர்மொழிபெயர்ப்பு. முத்ரா ராக்ஷம் என்னும் அரசியல் நாடகம் சிறந்த வசன மொழி பெயர்ப்பு ஒன்றையும் உயர்ந்த செய்யுள் மொழிபெயர்ப்பு ஒன்றையும் பெற்றிருக்கின்றது. இவ்வாறே

ஷேக்ஸ்பியரின் ரோமியோவும் ஜூலியட்டும், வாணிபுரத்து வணிகன், விரும்பியவிதமே என்பனவும் இப்பசனின் பொம்மை மனைவி, மோலியரின் லோபி செக்கோவின் செர்ரித்தோட்டம், ஒஸ்கார் வைல்டின் சலோம் என்னும் மேனாட்டு நாடகங்களும், இரவீந்திரநாதர், துவிஜேந்திரர் ஆகியோரின் வங்க நாடகங்கள் சிலவும் தமிழில் வந்திருக்கின்றன. இவையெல்லாம் சாதாரணமான வசன மொழிபெயர்ப்புக்களே.

சிறுகதை நவீனம் ஆகிய துறையிலேதான் பெருமைப்படத்தக்க அளவு மொழிபெயர்ப்பு வேலை நடந்திருக்கிறது. காரணம் இது வியாபார நோக்கோடு நடந்தமைதான். வடக்கே பங்கிம் சந்திரர், சரத் சந்திரர், இரவீந்திரர், பிரேம் சந்தர், காண்டேகர், முன்ஷி முதலியோரும், மேற்கே செக்கோவி, டால்ஸ்டாய், காரக்கி, டேர்ஜனீவ், மாப்சான், விக்டர் ஹ்யூகோ, ஸ்டீவின்சன் என்போரும் எழுதிய உயர்ந்த கதைகள் சாதாரண கதைகள் எல்லாம் விதவிதமான மொழிபெயர்ப்பில் காட்சியளிக்கின்றன. சிறுகதை நவீனம் ஆகிய இரு துறையிலும் புதுநூல்கள் பல எழுதப்பட்டமைக்கு இந்த மொழிபெயர்ப்புக்களும் ஒரு காரணமாகும்.

அரசியல் விழிப்புக் காரணமாக பிளேட்டோ, மாஜினி, கார்ல்மாக்கஸ், இங்கர்சால், மகாத்மா காந்தி, நேரு என்பவர்களின் அரசியல் நூல்களும் வாழ்க்கை வரலாறுகளும் நன்றாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வளவு மொழிபெயர்ப்புகள் தோன்றியிருக்கின்றனவே. ஆனாலும் நமக்கு அவசியமான ஒரு துறையில் நல்ல மொழிபெயர்ப்பு ஒன்றுதானும் தோன்றவில்லை. பலவகை விஞ்ஞானத் துறையிலும், பொருளாதாரம், மருத்துவம், பொறியியல் போன்றவற்றிலும் நல்ல மொழி பெயர்ப்புகள் ஒன்றுமேயில்லை. “பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ்மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும்” என்றார் பாரதியார். சாத்திரம் ஒழிந்த மற்றவற்றிலேயே ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் எழுத்தாளர்கள். இனியாவது அவர்கள் இவற்றில் ஈடுபடுவார்களாக.

தமிழ் நூல்களை வெளிநாட்டார் அறிய உதவும் மொழிபெயர்ப்புகள் மிகக் குறைவாகவேயிருக்கின்றன. திருக்குறள் ஒன்று தான் பலமொழிகளில் மொழிபெயர்ப்புடையது. நாலடியார், தொல்காப்பியம், திருவாசகம், சிலப்பதிகாரம், நளவெண்பா, பத்துப்பாட்டு, தாயுமானவர் பாடல்கள், திருமந்திரம், சித்தாந்த சாத்திர நூல்கள் சிலவுமே ஆங்கிலத்தில் அழகாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. கம்பராமாயணத்தின் சிலபகுதி வ. வே. சு. ஐயரால் வெகுகாலத்தின் முன் மொழிபெயர்க்கப்பட்டும் அண்மையிலேயே அச்சேறி வந்திருக்கிறது. பாரதி பாடல்கள் சிலவற்றிற்கும் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புகளுண்டு. பக்கத்திலுள்ள சிங்கள சகோதரருக்குத் திருக்குறளை அறிமுகப்படுத்தும் முயற்சி இப்போதுதான் ஆரம்பிக்கிறது.

“திறமான புலமையெனில் வெளிநாட்டார்
அதை வணக்கஞ் செய்தல் வேண்டும்”

.. வானொலிப்பேச்சு 1952.03.02

‘செல்வி’யில் ஒரு செல்வி!

சென்னையிலிருந்து வெளிவரும் “செந்தமிழ்ச் செல்வி” என்னுந் திங்கள் வெளியீட்டின் வைகாசி ஆனி இதழ்களில் இலங்கையைப் பற்றி நீண்ட கட்டுரையொன்று வெளிவந்திருக்கிறது. யாழ்ப்பாணத் தமிழைப் பற்றியும், தமிழறிஞர்களைப் பற்றியும் பழிப்புரையும், யாண்டியுமக எழுதப்பட்ட அக்கட்டுரை இலங்கைத் தமிழரின் மனத்தைப் புண்படுத்துவதாயும், தாய்நாட்டவர்க்கும் சேய்நாட்டவர்க்குமிடையே பிரிவுணர்ச்சியை வளர்ப்பதாயும் காரணமாக அமைந்திருக்கிறது. ஆயினும், ஈழநாட்டறிஞர்களின் பார்வைக்கு அக்கட்டுரை எட்டாமையினாற் போலும் இன்றுவரை அதற்கு மறுப்புரையெதுவும் வெளிவரவில்லை. நினைவுமலர் வெளியிட்டு நாவலர் புகழ்பரப்பிய ஈழுத்தறிஞர் வித்துவான் இரத்தினமவர்கள், குறித்த ‘செந்தமிழ்ச் செல்வி’ இதழாசிரியர் குழுவில் ஓயுருவராயிருந்தும், நாவலர் பெருமானை இழித்துரைத்த கட்டுரையை மறுத்தெழுதாது மௌனம் சாதிப்பது பெரும் வியப்பே.

தமது கட்டுரைக்கு ‘இலங்கை சுற்றினேன்’ என்று தலைப்பிட்டு, தம்பெயரை ‘செல்வி C தேவி M.Sc’ என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார் கட்டுரையாளர். ‘தனித்தமிழ்தான் நற்றமிழ்’ என்று அளவுகோலால் அளந்து பார்த்து, இலங்கைத்தமிழ் தனித்தமிழல்ல ஆகையால் அது சிறந்த தமிழல்ல என்று முடிபட்டடியவரின் பெயருக்கு முன்னும் பின்னும் ஆங்கில எழுத்துக்கள் அரண் செய்து நிற்பதையும் அதைத் தனித்தமிழ்தீழ் தயங்காது வெளியிட்டிருப்பதையும் குறித்து ‘ஆனந்தன்’ வாசகர்கள் வியப்படைய வேண்டியதில்லை. ஏனெனில் தனித்தமிழாளர் பலர் வடமொழியையும் ஏனைய வடநாட்டு மொழிகளையுந்தான் அந்நிய மொழிகளென்று தள்ளுவர். ஆங்கிலமொழிச் சொற்களையும் எழுத்துக்களையும் அந்நியமென்று தள்ளாமற் பொன்னேபோற் போற்றுவார்கள்.

தேவி என்பது வடமொழியாயிற்றே, அது ஏன் மாற்றப்படவில்லையோ என்ற ஐயப்பாடும் வாசகர்க்கு வேண்டியதில்லை. ஏனெனில், பழந்தமிழில் வழங்காத சென்ற சில ஆண்டுகளில் தமிழில் புகுத்தப்பட்ட பன்னூற்றுக்கணக்கான வடசொற்களையெல்லாம் இவை தனித்தமிழ்ச் சொற்களே என்று தீர்ப்பளித்து நூலெழுதிய மொழியறிஞர் பலர் துணையிருக்கையில் தேவி என்பதும் தனித்தமிழ்தான் என்று கூறித் தப்பித்துக்கொள்ள இயலாதா?

‘வகுத்தான் வகுத்தவகையால், கொடுமலையாளக் குடியிருப்புடையோர்’ என்று தம்மை அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளும் கட்டுரையாளர் தேவியார், தாம் முன்பு ஈழத் தமிழைப்பற்றி உயர்ந்த நல்லெண்ணங் கொண்டிருந்ததாயும், பின்பு தமிழறிஞரொருவர் எழுதிய நூலைப் படித்தபோது தம்மெண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டதாயும் கூறுகிறார். அந்த அறிஞர் தம் நூலுள் கூறியிருப்பது பின்வருமாறு,

“இந்த வேறுபாட்டினைக் கண்ட தமிழ் மக்கள் யாழ்ப்பாணத் தமிழை இலக்கணத்தமிழ் என்றும் தூயதமிழ் என்றும் புகழத் தொடங்கி விட்டார்கள். விளங்காதமொழியை உயர்ந்த மொழி என்பதும், எளிதில் விளங்காத பேச்சை அருமையான பேச்சு என்பதும், விளங்காத உரை நடையைச் சிறந்த தமிழ்நடை என்பதும்..... நமக்கு வழக்கந்தானே!”

தேவியார் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்தார். நாவலர் பெருமானெழுதிய சில நூல்களைப் படித்துப் பார்த்தார். அந்த நூல்களின் பெயர்கள், அவற்றிலுள்ள உபோற்காதம் சூசனம் என்ற தலைப்புகள், சங்கீதம், பத்தினி, பிரார்த்தனை, உபதேசம், விசேஷம், அபிஷேகம் என்னும் சொற்கள் ஆகிய எல்லாம் சேர்ந்து அவரது தனித் தமிழுள்ளத்தை வெருட்டிவிட்டன. இதனால் இவ்விதமான தமிழையெழுதிய நாவலர் பெருமானைப் பற்றித் தாம்கொண்ட முடிபுகளைக் காரசாரமாக வெளியிடுகிறார். திருவிளையாடற் புராணம் பாடிய பரஞ்சோதியார் கூடக்கண்டால் வருந்தக்கூடிய அளவுக்குத் திருவிளையாடற் புராண வசனத்தில் வடமொழிச் சொற்களை அள்ளியிறைத்தருக்கிறாராம் நாவலர் பெருமான்.

இன்னும் கட்டுரையாளர் கூறுவதைக் கேளுங்கள்,

“இலக்கணமும், இலக்கியமும் வரம்பு கண்டவர் எனச் சிலரால் புகழ்ப்பெற்ற அப்பெரியாரிடம் தனித்தமிழ்ப்பற்று நிலவாமை எண்ணி மருண்டேன்,”

மேலும் தேவியார் சொல்வது,

“நாவலரின் வரைவுகளைப் புரிந்து கோடற்கு வடமொழியறிவும் இன்றியமையாதது எனின், அன்னார்பணி தமிழ்ப் பணியன்றன்றோ?..... அப்பெரியாரின் மொழிப்பற்று தமிழ்ப் பற்றுமன்று”

நாவலர் தமிழ்ப் பற்றற்றவர் என்று தீர்ப்பளித்ததோடு நில்லாது, கட்டுரையாளர் மேலும் ஒருபடி சென்று நாவலர் தமிழ்ப் புலவரல்லர் என்றும் தீர்ப்புக்கூறுவதோடு தம் கூற்றுக்கு மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையையும் சாட்சிக்கு இழுக்கின்றார்.

‘நாவலர் ஆதல் வேறு தமிழ்ப்புலவராதல் வேறு’ மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை நாவலரை ‘சைவம் வளர்க்கும் எழிலி போல்வான்’ என்றழைத்தவர். ‘தமிழ் வளர்க்கும் எழிலி’ என்று வரையவில்லையாம். ‘நாவலரது தமிழ்ப் பற்றின் தன்மையை எண்ணியேபோலும் அவ்வாறு வரையாது விடுத்தார்’ என்கிறார் தேவியார்.

இதனைப் பார்க்கும் போது மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை தனித் தமிழ்ப் புலவரென்று எண்ணத் தோன்றுமன்றோ! உண்மை அதற்கு நேர்மாறு. குசேலோபாக்கியானம் சான்று கூறும்.

நாவலர் தமது நூலொன்றுக்கு ‘சைவ தூஷண பரிகாரம்’ என்று வடமொழிப் பெயர் வைத்துவிட்டாராம். இதைப் பார்த்தபோது, தனித் தமிழியக்கத்தின் தந்தையாகிய மறைமலையடிகளார் எழுதிய சில நூல்களின் பெயர்கள் நினைவில் வந்தன. ஒன்று ‘மரணத்தின் பின் மனிதர் நிலை’ இது பாதி வடமொழி. இன்னொன்று ‘சைவசித்தாந்த ஞானபோதம்’ இது முழு வடமொழிப்பெயர்.

‘தமிழ் மொழியின் வரலாறு’ என்னும் நூலில் அதனாசிரியர் சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் நாவலர் பெருமானை அவருடைய வசன நடைச் சிற்பிபற்காகப் பாராட்டியிருக்கிறாரன்றோ? அவர் கூற்றுக்கு ஓர் திருத்தம் கூறவிரும்பிய கட்டுரையாளர் தேவியார், தலை கடை புரியாத ஒரு சொற்றொடர் வரைகிறார்.

வசன நடை கைவந்த வள்ளலார் பரிதிமாற் கலைஞன் என்பதிலும் உரைநடை வரைந்த உயரியர் என்னல் சிறப்புடைத்து.

இத்தொடர், கட்டுரையாளர் மட்டுமன்றி அச்சிட்டு வெளியிட்ட இதழாசிரியர்க்கும் இழுக்குத் தருவதாகும்.

தேவியாரின் கருத்துப்படி ஈழநாட்டில் உயர்தரமான பத்திரிகைகள் ஒன்றுதானுமில்லை. 'ஈழகேசரி'ப் பத்திரிகையின் பெயரிலேயே பாதி வடசொல்லாயிருக்கிறதாம். மேலும், 'ஸ்தாபகர்' என்று எழுதியிருப்பதை 'நிறுவியவர்' என்று எழுதலாகாதா என்றும் கேட்கிறார். அவரது கேள்வி பயனளித்திருக்கிறது. குறித்த பத்திரிகையாளர், ஸ்தாபகர் என்பதை நிறுவியவர் என்றுமாற்றி விட்டார்கள். பத்திரிகைப் பெயரையும் மாற்றமாட்டார்களென்று நம்புகிறோம்.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்ந்திருந்த நாவலரிடம் குறைகண்டால் போதுமா? இப்போது வாழ்ந்துவரும் ஈழநாட்டுப் புலவர் ஒருவரிடமாவது குற்றங்காண வேண்டுமன்றோ? அப்போதுதானே கருதிய கருமம் நிறைவாகும். ஆகவே 'குசேலர் சரிதம்' என்னும் சிறுநூலை எடுத்துக்கொண்டார் அக்கட்டுரையாளர். அதனாசிரியர் பல இலக்கிய இலக்கண நூல்களுக்கு உரை வகுத்த மகாவித்துவான் சி. கணேசையரவர்கள் ஆவார். அன்னார் தம் நூலில் 'சிதமணிப் பூணேபுண்' என்ற தொடரில் வரும் சிதம் என்னும் சொல்லுக்கு வெண்மணி என்று பொருளெழுதியிருப்பதாகவும் அச்சொல்லுக்கு வறுமையென்றும் ஒரு பொருள் அகராதியிலிருக்கின்றதே என்றும் கூறிவிட்டு,

வறுமையால் வாடிய மகார் வெண்மணியணிந்தார் என்றலிலும் வறுமை பூண்டார் என்றார் சிறப்புடைத்தாகாதா? என்று கேட்கின்றார். இவர் கூறும் பொருள் சிறப்புடையதானால் பின்வரும் வாக்கியங்களில் அமைந்த அந்தச்சிறப்பைப் படித்துச் சுவைப்பாராக. (அ) பசியால் வாடிய மக்கள் பசிகொண்டார்கள். (ஆ) கோபத்தால் குமுறிய மக்கள் கோபங் கொண்டார்கள். (இ) செல்வத்திற் சிறந்த மக்கள் செல்வந்தரானார்கள்.

* * * * *

தேவியார் புஸலாவை என்ற (சிங்கள) ஊருக்குப் போனபோது அங்குள்ள பிரயாணிகள் விடுதியில் (Rest House) 'இழைப்பாறும் இல்லம்' என்று எழுதியிருந்ததாம். இழை (நூல்) நெருடுகிறார்களோ என்று ஐயுற்று உள்நுழைந்து பார்த்தபோது அங்கு இழைவல்லுனர் யாருமில்லையாம். இளைப்பாறும் வாய்ப்புத்தான் இருந்தாம். சிங்கள ஊரில்போய் "ழகரத்தின் சிறப்பு எங்கு போயது?" என்று வினாவும் தேவியாரை ஆயிரமாயிரமாண்டுகளாகத் தமிழ் நிலைபெற்று வளரும் தமிழ்நாட்டிலே ரகர, நகர வேறுபாடு எங்கு போயது என்று நாம் வினாவுவோம். பெரும்பாலான தமிழ்நாட்டுப் பத்திரிகை, புத்தகங்களை எடுத்துப் பார்த்தால் அவற்றில் நிறையப் பொருப்புணர்ச்சி இருக்கும். மாசும் மருவும் எங்கெங்கும் காணப்படும். அறிவாளரும் கூரைச்சேலையும் அளவின்றி இருக்கும். 'பெண்ணொன்றால் பேயும் இறங்கி'க்கொண்டிருக்கும்!

* * * * *

தேவியார் தமது கட்டுரையில் 'மகாவித்வான்' என்றும் குறித்த செல்வி இதழ்களில் ஆசிரியர் குறிப்பில் 'ராசகோபாலாச்சாரியார், 'பக்தி' என்றும் மரபு வழுவாயெழுதியிருப்பதையும், ஆசிரியர் குறிப்பில் பக்தி, அவமதிப்பு, கலகம் என்று

வடசொற்கள் வழங்கியிருப்பதையும் இங்குள்ள 'ஈழகேசரி' போன்ற இதழ்கள் இவற்றை இராசகோபாலாச்சாரியார், மகாவித்துவான் என்றே எழுதுகின்றன என்பதையும் தேவியாருக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றோம்.

கட்டுரையாளர் நல்லெண்ணத்தோடு ஈழ நாட்டைப் பார்க்க வந்திருந்தால் இங்கு பிறமொழி கலப்பு மிகவும் குறைந்து வழங்குதல் கண்டு மகிழ்ந்திருப்பார். எழுத்தாளரும் பத்திரிகைகளும் பெரும்பாலும் மரபுவழுவாத தமிழைக் கையாளுவதைக் கண்டு வியந்திருப்பார். சின்னஞ்சிறிய ஈழநாடு தமிழிலக்கியத்தை வளம்படுத்தியிருக்கும் திறன்கண்டு திகைத்திருப்பார். தமிழ் கற்றவர் தொகையும், தமிழ்ப் பட்டம் பெற்றவர் தொகையும் அறிந்து வாய்மூடியிருப்பார். ஏறக்குறைய ஆறு திங்கள் இந்நாட்டில் தங்கியிருந்தும் இவை அவர்க்குப் புலப்படவில்லையெனில், அவர் கண்ணும் மனமும் அறிவும் சரியான நிலையில்லை என்பதைத் தவிர நாம் வேறென்ன கருதுவது?

* * * * *

தேவியார் எடுத்துக் காட்டியவாறு சில தமிழ்ச் சொற்களைத் தவறாக ஈழநாட்டவர் வழங்குதல் குறையை நாம் மறுக்கவில்லை. ஈழநாட்டாரிடமுள்ள பெருங்குறை வேறு ஒன்று உளது. வெளியிலிருந்து இங்குவரும் பேச்சாளர் எழுத்தாளர்களையும் பத்திரிகைகள், புத்தகங்களையும் தகுதி பாராமல் ஏற்றுப் போற்றுவதும் நம் நாட்டறிஞர்களையும் எழுத்துக்களையும் பாராட்டாமையும் தான் அப்பெருங்குறை. இது தீரும்நாள் எந்நாளோ?

'ஆனந்தன்' மாத இதழ் - 1953 செப்டெம்பர்

வசன கவிதை

பிஞ்சுமாகாது பழமுமாகாது 'செங்காய்' என்று சொல்வார்களே, அந்த நிலைதான் 'வசன கவிதை'க்குமுரியது. யாப்பிலக்கண வரம்பை மீறியதாய் - ஆனால், கவித்துவம் பெற்றதாக உள்ள சிறந்த வசனங்களையே 'வசன கவிதை' எனப் பெயரிட்டு அழைக்கிறோம்.

பாரதியாரின் பாஞ்சாலி சபதம், கண்ணன் பாட்டு முதலியவற்றிலுள்ள பாடல்களையே பார்த்து இவையெல்லாம் பாவா? பாவினமா? இவற்றுக்கென்ன பெயர்? எந்த யாப்பிலக்கணத்தின்படி பாடப்பட்டவை? - என்று நொட்டை சொல்லும் பழைய மரபினர் எவ்வித இலக்கணமும் அமையாத இந்த 'வசன கவிதைக்கு'க்கு இடம் கொடுப்பார்களா? அவர்கள் இதை எதிர்க்கிறார்கள்.

'நல்லது! அந்தப் பண்டிதசிகாமணிகள் வெறும் 'புளிமாங்காயையும்' கருவிளாங்காயையும் கருவிள நறுநிழலில் இருந்து சுவைத்துக் கொண்டிருக்கட்டும்"- என்று அவர்கள் எதிர்ப்பு அசட்டை செய்யப்பட்டு 'வசனக்கவிதை'க்குரிய ஆக்க வேலைகளும் நடந்து கொண்டிருப்பதை இன்று நாம் காண்கின்றோம்.

இப்புதிய முயற்சியின் பயனாயெழுந்த, சுவைநிறைந்த சில 'வசன கவிதை'களை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். ஆனால் பண்டிதரானைப் பழிப்பதையே இலக்காக கொண்ட சில தண்டடி மிண்டர் செய்யும் சொற்பிரபஞ்ச அடுக்களை 'வசனக்கவிதை' என்று ஒப்புக்கொள்வதில்லை.

நடை சிறிது இறுக்கமாக இருப்பினும், 'வசனக்கவிதை' வடிவமென்று சொல்லத்தகும் சில பகுதிகள் - 'வசனக்கவிதையைப்பற்றிய பேச்செழுவதற்கு - முன்னரும் இருந்தன எனக்காட்டுவது இற்கு பொருத்தமாகும்.

1. "ஆசையார்த் தலைக்கும் நெஞ்சத்து அரசினங்குமரன்
துஞ்சிலன், பள்ளி கொள்ளாது,
துள்ளியெழுந்து மெல்ல நடந்து,
கள்ளமறியா, உள்ள நெறியாள்
கவலை கதுவாத் தூய சேக்கையில்,
கண்வளரும் அறைவந் துற்றன்.
- 2 அச்சமும் விதுப்புந் தூண்டி,
அவலமுந் துணிவு மூட்ட
அலமரும் வஞ்ச நெஞ்சன்
அறைக்கத வகற்றிப் புக்கான்.
- 3 நள்ளிருளில், கண்வளரும்
தன்னருகே தனிவந்துற்ற
அவன் தறுகண்மை தனக்கஞ்சி,
மெய் விதிர்ந்து மறுகலானாள்.
- 4 புரைவீரப் டொய் நண்பன்,

தன்னிருள் நெஞ்ச நிறைகாம அழலுழல்வான்
முறையற்ற துறை சொல்ல,
குறையர் நீறையுடையாள் முனிவுற்றனர்.

இத்தொடர், உரைநடையிற் சொல்வதாயினும், கவிதைப்பண்பு நிறைந்ததாகவே காணப்படுகிறது. 'வசனகவிதை' என்ற பெயரில் இல்லாவிடினும் அதன் உருவமிருத்தல் கண்டின்புறத்தக்கது. உயிர் வாழும் தமிழறிஞர், சோமசுந்தர பாரதியாரின் கட்டுரை யொன்றில் இது மிளிக்கின்றது.

சந்தனமும் சண்பகமும் தேமாவும் தீம்பாலாவும் ஆசினியும் அசோகமும்
கோங்கமும் வேங்கையும் குரவும் விரிந்து நாகமும் திலகமும் நறவமும் மாந்தியும்
மரவமும் மல்லிகையும் மௌவலொடு மணங்கமழ்ந்து பாதிரியும் பராரைஞாழலும்
பைங்கொன்றையொடு பிணியவிழ்ந்து பொரிப்புன்கும் புன்னாகமும் முருக்கொடு

முகைசிறந்து

வண்டறைந்து தேனார்ந்து வரிக்குயில்கள் வரிபாடத் தண்டென்றல் இடைவிராய்த்
தனியவரை முனிவுசெய்யும்
பொழிலது நடுவண் மாணிக்க செய்குன்றின் மேல் விசம்புதுடைத்துப் பசும் பொன்
பூத்து

வண்டுதுவைப்பத் தண்டேன் துளிப்பதோர் வெறியுறுநறுமலர் வேங்கை கண்டாள்”

களவியலுரை யாசிரியர், இதனை வெறுமனே சொல்லடுக்குச் செய்திருக்கிறார் என்று கொள்வது ஆகாது. பொருள் பொலிவும் ஓசை நயமும் செறிந்த தமது இனிய சொற் சாதாரியத்தினாலேயே படிப்பவர் மனதைப் பரவசப் படுத்தி, இயற்கையாயமைந்த ஒரு சோலையின் உருவத்தை அங்கு தீட்டிவிடுகிறார் ஆசிரியர். விந்தையிதே!

கட்டுரைத் தன்மை செறிந்ததாயினும் கவிதை வனப்பும் நிறைந்ததாகவே இத்தொடர் பரிமளிக்கின்றது. ஆதலின் இதுவும் 'வசனகவிதை'க்குப் புறம்பானது. "குருவியோப்பியும் கிளிகடிந்தும் குன்றத்துச் சென்றுவைகி அருவியாடியும் சுனைகுடைந்தும் அலர்வுற்று வருவேமுன் மலைவேங்கை நறுநிழலின் வள்ளிபோல்வீர் மனநடுங்க முலையிழந்து வந்துநின்றீர் யாவிரோவென முனியாதே மணமதுரையோ டரசுகேடுற வல்வினைவந் துருத்தகாலை கணவனையங் கிழந்து போந்த கடுவினையேன் யானென்றாள்”

சிலப்பதிகாரக் குன்றக்குரவையில் வரும் உரைப்பாட்டு மடை இது "உரைப்பாட்டு மடை" என்பதற்கு 'உரைப்பாட்டை நடுவே மடுத்தல்' என அடியார்க்கு நல்லார் பொருள் கூறுகிறார். அரும்பத வுரையரசிரியரும் அதனை 'உரைச்செய்யுளை இடையிலே மடுத்தல்' என்பர். (வேட்டிவ வரி 74ம் அடியின் பின்வரும் "உரைப்பாட்டைப்" பார்க்க)

இன்னும் இவ்வாறே ஆய்ச்சியர் குரவை ஊழ்த்துக் காதை முதலியவற்றிலும் இவ்வரைப்பாட்டு இடம்பெறுகின்றது. இவ்விதம் வரும் "உரைப்பாட்டு எல்லாம் 'வசனகவிதை' உணர்ச்சியையே உண்டாக்குவன. உரை, கட்டுரை என்பன

வசனத்தையும் பாட்டு - செய்யுள் என்பன கவிதையையும் குறிப்பிடுவதால் உரைப்பாட்டு - கட்டுரைச் செய்யுளென்று சிலப்பதிகாரத்தில் கூறப்படுவன வெல்லாம் 'வசனகவிதை'யே என்று தெளிய இடமுண்டு.

சிலப்பதிகாரப் பதிகத்தில் "உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்" எனவரும் பகுதிக்கு 'உரையிடை இட்டனவும் பாட்டுடையனவுமாகி செய்யுளை' என்று கருத்துரைக்கும் அடியார்க்கு நல்லார், பின்னரும் "உரைபெறு கட்டுரை" - இவை முற்கூறிய "கட்டுரைச் செய்யுள்" எனக் குறித்திருப்பதும் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

1-10-43ல் வெளியான கலாமோகினி இதழில் "வசனகவிதை பற்றிக் 'கலைவாணன்' எழுதிய கட்டுரையின் எதிரொலி இது.

"வசன கவிதை தமிழுக்குப் புதிது" எனும் கொள்கையை மறுத்து அது முன்னரும் - வெவ்வேறு பெயர் வடிவில் - இலைமறை காய்ப்போல - வழங்கியதெனக் காட்டுவதே எமது நோக்கம்.

"ஈழகேசரி"

(மறுபிரசுரம்) "கலாமோகினி" 1943 டிசம்பர் 15

வடமொழியும் வள்ளத்தோளும்

(மகாகவி வள்ளத்தோள் மலையாள மொழியில் இன்று புகழ் பெற்ற கவிஞராக விளங்குபவர். சமஸ்கிருத பாஷையைப்பற்றி அவர் கூறிய அரிய கருத்துக்கள், மலையாளிகளால் மட்டுமல்ல, தமிழராலும் கவனிக்கப்பட வேண்டியவை.)

கீழ்நாட்டு மொழிகளெல்லாம் ஏற்றம் பெற்றிருக்கும் காலம் எதிரே வந்துகொண்டிருக்கிறது. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், பழம் பெரும் மொழிகளான தமிழ், சமஸ்கிருதம், பாளி முதலியவற்றை மாணவர் விரிவாகக் கற்பதற்கு வேண்டிய சாதனங்களை ஏற்படுத்த முன்வந்திருக்கிறது. அதனைக்கண்டு இந்நாட்டிலுள்ள ஆங்கிலக் கல்லூரிகளிற சில இலத்தீன் மொழியைக் கைவிட்டு அதற்குப்பதிலாக சமஸ்கிருதத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன. மிஷனரிமாரே தங்கள் கல்லூரிகள் சிலவற்றில் சமஸ்கிருதங் கற்பிக்கத் தீர்மானித்திருப்பது பாராட்டப்படவேண்டியது. எழுத்தாளர் சிலர் சமஸ்கிருதத்தின் இன்றியமையாமை பற்றிப் பத்திரிகைகளில் எழுதுகிறார்கள். தமிழ்ப்பண்புத்திரர்கள் பலர் சமஸ்கிருதம் பயிலத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள்.

ஆயினும் 'தூய்மை தூய்மை' என்ற கதறல் இன்னும் ஓய்ந்துவிடவில்லை. அது அடியோடு ஓய்ந்து போதலும் கூடாது. மொழித் தூய்மைக்காக வாதாடும் கூட்டத்தார் அலட்சியம் பண்ணப்படக் கூடிய அளவு சிறு தொகையினர் அல்ல. அவர்களுடைய கொள்கைகளும் முற்றாக ஒதுக்கப்பட வேண்டியதில்லை. சென்ற காலத்தில் அவர்கள் நடத்திய போராட்டம் நிகழ்ந்திராவிட்டால் இன்று தமிழ்மொழி எந்நிலையிருக்குமோ! இன்றைய மலையாள மொழியின் நிலைதான் என்ன? மலையாளச் சொற்களை எடுத்து ஆராய்ந்தால் சில உருபுகளும் விகுதிகளும் தவிர மலையாளம் என்று ஒன்று இல்லையோ என்று ஐயப்பட நேரும். சரி பாதிக்கு மேற்பட்ட வடமொழிச் சொற்களையும் பல தமிழ் ஆங்கிலச் சொற்களையும் நீக்கிவிட்டுப் பார்த்தால் அம்மொழிக்கேயுரியதென்று கருதக்கூடிய சொற்கள் மிகச் சிலவே. அவற்றிலும் பல சிதைவுற்ற தமிழ்ச் சொற்களும் வடசொற்களுமே.

இவ்வித நிலைமைதான் தமிழுக்கு நோந்திருக்கும், அத் தூய்தமிழ்ப் போராட்டம் இருந்திராவிட்டால்! ஆனால் இதற்காகப் பிறமொழிகளைப் பகைத்தலும் பழித்தலும் வேண்டுவதில்லை. அதற்குப்பதிலாக அம்மொழிகளைக் கற்றுத் தாய் மொழிக்கு ஆக்கம் செய்வதே வேண்டப்படுவது.

இதுபற்றி மலையாளப் புலவரான மகாகவி வள்ளத்தோள் கூறியிருக்கும் உயரிய கருத்துக்கள் சில கீழே மொழிபெயர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன. சில மாதங்களின் முன்பு கூடிய சாகித்ய சமரஜத்தின் ஆண்டு விழாவில் தலைமை தாங்கி அக்கவிஞர் பேசிய முடிவுரைப் பேச்சின் சில பகுதிகளே இவை.

“சமஸ்கிருதம் உயிர் முச்சுற்ற - இறந்தொழிந்த - ஒரு மொழி என்று இக்காலத்து ஒருசிலர் பேசுகிறார்கள். மரணத்தின் குறியறியாத மருத்துவர்களுடைய அபிப்பிராயமே அது. சமஸ்கிருத மொழியென்னும் அன்னை உயிரும் ஒளியும் ஒருங்கியைந்து வாழுகின்றன. தாய்மொழியை அழகுபடுத்த விரும்பும் உங்களுக்கு அவ் அன்னையின் அடியினை பரவுதல் தவிரக் கதிவேறில்லை.

“அமெரிக்காவிலுள்ள கொலம்பியாப் பல்கலைக் கழகத்துப் பேராசிரியரும் பேரறிஞருமாகிய டாக்டர் வில்டியூ டான்ஸ் என்பவர் அங்குள்ள அறிஞர் சபையொன்றில் பேசும்போது பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

“ஐரோப்பிய மொழிகளெல்லாவற்றுக்கும் தாய்மொழியான சம்ஸ்கிருதத்தின் இல்லடமாகும் இந்தியா” இவ்வாறு பிறநாட்டுப்பேரறிஞர் பலர் சம்ஸ்கிருதத்தைக் குறித்துக் கூறிய கருத்துக்களை இங்கு எடுத்துரைப்பதாயின் அதற்கு எல்லை இல்லையாகும். ஆகையால் என்னிலும் இளையவர்க்கு நான் உருக்கமாகக் கூறுவது என்னவெனில் எல்லோரும் இயன்றவரை சம்ஸ்கிருதம் பயிலுங்கள் என்பதுதான். உலகத்தில் எவ்விடத்தும் யார்க்கும் அது அன்னிய மொழியல்ல.

“ஆழ்ந்தகன்ற கங்கைப் பேராரும் அழகிய சம்ஸ்கிருத மொழியும் இல்லையெனில் இந்தியா இந்தியாவல்ல.

“திருவிதாங்கூரில் தொண்ணூற்றின் மேற்பட்ட சம்ஸ்கிருத பாடசாலைகளைக் கண்டு கண்டன. அவற்றில் பன்னிராயிரம் மாணவர் கல்வி கற்கிறார்கள். “சாஸ்திரி” “மகோபாத்தியாயர்” என்னும் பரிட்சைகளில் தேர்ச்சிபெற்று அங்கிருந்து ஆண்டுதோறும் ஐந்நூறுபேர் வீதம் வெளிவருகிறார்கள்.

இவ்வளவாக பரிட்சையில் வெற்றிபெறுவதனால் அம்மாணவர்கள் தமது வாழ்க்கையில் பெறப்போகும் பயன்தான் என்ன என்ற வினாவுக்கு இங்கு நான் விடையளிக்கப் போவதில்லை. பண்டைநாளிலே இந்நாட்டிற் கல்விப்பயிற்சி வயிறு வளர்ப்பதற்காக வேண்டியிருந்ததில்லை. அறிவு வளர்சி ஒன்றே கருதிக் கல்வி கற்கப்பட்டது.

“இன்று வடமொழியில் விலையுயர்ந்த நாலிலட்சம் (400,000) நூல்கள் உண்டென்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. அதுவும் காவிய - நாடக - அலங்கார நூல்களின் எண்ணிக்கைதான் இவ்வளவு!!

“எவ்வளவுதான் சுவைத்தாலும் தெவிட்டாத தேனமிழ்து ஒன்று இந்த வடமொழி இலக்கியங்களில் அடங்கிக் கிடக்கிறது.

“ஆங்கிலக் கல்விக் கழகங்களுக்குக் கிடைக்கும் நன்கொடைப் பணத்தில் (Grant) நான்கிலொரு பாகந்தானும் சம்ஸ்கிருத பாடசாலைகளுக்கு கிடைப்பதில்லை. அதற்காகிய காரணம் அரசியலதிகாரிகள் எவ்விடத்தும் எப்போதும் அன்னிய மொழி மூலமே தம் தொழில்வகை புரிதலேயாகும்.

“சாஸ்திரி” என்றும் ‘மகோபாத்தியாயர்’ என்றும் பட்டம் பெற்று வெளிவரும் இளைஞர் மீது நீக்குதற்கரிய பொறுப்பொன்றுண்டு ‘கைலாசம் சேரவன்றோ பிரதோஷம் நோற்கிறது? உங்கள் தாய்மொழியை வளம்படுத்த வேண்டிய நீங்கள் சம்ஸ்கிருதம் படித்தல் வேண்டும். முன்னமே பல சம்ஸ்கிருத நூல்கள் நம்மொழியில் வந்துள்ளன. இவ்வளவில் நாம் அமைந்துவிடுதல் கூடாது. தலைசிறந்த பல நூல்கள் இன்னும் அம்மொழியில் இருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் ஏற்றவாறு மொழிபெயர்த்து நம்மொழியை வளம்படுத்த வேண்டும்.

“ஆங்கிலேயன் ஒருவன் சிறந்த ஒரு நூலைக் காண்பாணாயின் உடனே அதனை தன்மொழியில் தானே முயன்று மொழி பெயர்த்து விடுவான். அவனுக்கு உதவியளிக்க அங்கு அறிஞர் சபையும் பலவுண்டு.

புகழ்வாய்ந்த அறிஞராகிய எமேல்சன் ஒருமுறை “எல்லா நதிகளும் ஒன்றுகூடிய ஒரு பெருங்கடலாதல் வேண்டும் என்மொழி” என்று வேண்டிக்கொண்டார். அவரது வேண்டுகோள் முற்றிலும் பலித்துவிட்டது. இன்று ஆங்கிலமொழியிலுள்ள நூல்களில் முக்காற் பங்கு நூல்கள் பிறமொழிகளிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப் பட்டவையே. அவர்களுடைய இந்த அரிய முயற்சியையே நாம் முதலிற் பின்பற்ற வேண்டும். இது நிறைவேறிய பின்பு வேண்டுமாயின் அவர்களுடைய நடையுடைகளை பின்பற்றுவதுபற்றி ஆலோசிக்கலாம்.

“அரசாங்க ஊழியத்தை விட்டுத் தாய்மொழி வளர்ச்சியும் தம்நாட்டுத் தொண்டுமே நமது மாணவரின் உயரியநோக்கங்களாயிருத்தல் வேண்டும்.

- ஈழகேசரி- 1944

பண்டிதரும் - பண்டிதமணியும்

தமது எண்பத்தாறாவது ஆண்டு நிறைவைக் கொண்டாடிய இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களை சமஸ்கிருதபண்டிதரும், “மறுமலர்ச்சி” பத்திரிகையின் ஆரம்ப கர்த்தாக்களுள் ஒருவரும், தமிழறிஞருமான பிரம்மஸ்ரீ ச. பஞ்சாட்சர சர்மா அவர்கள் 30-6-84 அன்று பண்டிதமணியின் இல்லத்தில் கண்டு உரையாடினார். அப்போது அருகிலிருந்த அவர் மகன் கோப்பாய் சிவத்தின் காதுகளில் விழுந்த ஒரு உரையாடல் இது;

ஆறுமுகநாவலரவர்களுக்கு ஒரு சமயம் ஒரு சந்தேகம் தோன்றியது. (அவர் மாணவராயிருந்த காலத்தில்) ‘அம்மிக்குழவி’ என்ற வார்த்தையில் ‘ழ’ வருமா அல்லது ‘ள’ வருமா என்பதே அவரது சந்தேகம். அவர் உடனே இலக்கண அறிஞர்களும் பெரியோர்களுமான விசாகப் பெருமானையர், சரவணப் பெருமானையர் இருவரும் இருந்த இடத்தை நாடிச் சென்றார். அவர்களிடம் தமது சந்தேகத்தை நேரில் கேட்க நாவலருக்கு வெட்கம். எனவே, பல விஷயங்களையும் அவர்களோடு பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டுக் கதையோடு கதை அம்மிக்குழவி பற்றிக் கதைவரச் செய்துவிட்டார். அவர்கள் அந்தச் சொல்லை உச்சரிக்கும் முறையிலிருந்தே ‘ழ’ கரம்தான் வரவேண்டும் என்பதை அறிந்து கொண்டு திரும்பிவிட்டார் நாவலர்.

பண்டிதமணி அவர்கள் இச்சம்பவத்தை எடுத்துச் சொன்னது எதற்காகவென்றால், நம்மவர்கள் வாயில் “ழ”கரம் “ள”கரம் இரண்டுக்குமிடையில் வேறுபாடு காண்பது முடியாமலிருக்கிறது. தமிழ்நாட்டு அறிஞர்கள் அதனைச் சரியாக உச்சரிக்கின்றனர் என்பதைக் கூறும் அதே வேளையில் மாணவனாக இருந்த நாவலர் பெருமானின் சமயோசிதமான நடத்தையைக் காட்டுவதற்காகவுந்தான்.

ஈழநாட்டில் தமிழ்க் கவிதையின் வளர்ச்சி

இரண்டாயிரமாண்டுகளிற்கு மேலாகத் தமிழ் நாட்டோடு ஈழநாட்டிற்கு நெருங்கிய தொடர்பு இருந்து வருகிறது. இருநாட்டுக் கலை இலக்கிய சமயங்களின் வளர்ச்சியும் ஏறக்குறைய ஒருமாதிரியே அமைந்திருக்கின்றது. மதுரைக் கடைச் சங்கப் புலவரான ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் என்பவர் இந்த நாட்டவரே என்று அவர் பெயர் காட்டுகின்றது. அவர் பாடியனவாக நற்றிணை முதலிய தொகை நூல்களுட் காணப்படும் ஏழுபாடல்களே இந்நாட்டுக் கவிதைகளுள் காலத்தால் முற்பட்டனவாகும். கடைச்சங்க காலத்தின் பின் ஐந்தாறு நூற்றாண்டுகள் ஈழத்தமிழகத்தின் சரித்திரத்தில் இருள் மண்டிய காலமாகும். எட்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து நாட்டு வரலாற்றில் சற்றே ஒளி விளங்கிய போதிலும் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கிடையே பாடப்பட்ட தமிழ்க் கவிதை எதுவும் கிடைக்கவில்லை.

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் இந்நாட்டிலே நிகழ்ந்த பெரும் பஞ்சத்தின்போது சோழநாட்டுச் சடையப்ப வள்ளல் கப்பல்களில் நெல் அனுப்பிப் பஞ்சந் தீர்த்த வள்ளன்மையைப் பாராட்டிப் பரராசசேகர மன்னன் பின்வருஞ் சீட்டுக் கவியைப் பாடியனுப்பினன் என்று சரித்திரம் கூறுகின்றது.

இரவு நண்பக லாகிலென்? பகல் இருளறா இரவாகிலென்?

இரவி எண்டிசை மாறிலென்? கடல் ஏழும் ஏறிலென்? வற்றிலென்
மரபுதங்கிய முறைமை பேணிய மன்னர் போகிலென்? ஆகிலென்?

வளமைஇன்புறு சோழமண்டல வாழ்க்கை காரணமாகவே
கருது செம்பொனின் அம்பலத்திலோர் கடவுள் நின்று நடிக்குமே
காவிரித் திரு நதியிலேயொரு கருணை மாமுகில் துயிலுவே
தருவுயர்ந்திடு புதுவையம்பதி தங்கு மன்னிய சேகரன்
சங்கரன் திரு சடையனென்றொரு தரும தேவதை வாழவே.

இச்செய்யுள் ஏறக்குறைய இதேகாலத்தில் தமிழ்நாட்டில் வழங்கிய செய்யுள் நடைவையே ஒத்திருக்கின்றது. இதனைப் பாடிய பரராஜசேகரனே பின்பு அந்தகக் கவிவீராகவ முதலியாரைக் கொண்டு “ஆருருலா” என்னும் பிரபந்தத்தைப் பாடுவித்து “நங்கவி வீரராகவன் பாடிய நற்கவியே கவி, அவனல்லாதபேர் கவி கற்கவியே” என்று பரராட்டினான்.

பின்பு பதினான்காம் நூற்றாண்டில் இங்கு ஒரு தமிழ்ச் சங்கமும், நூல்நிலையமும் நிறுவப்பட்டன. இயற்றமிழிலக்கியங்கள் பல தோன்றியிருக்கலாம். ஆயினும் இன்று கிடைப்பது ஒரு கல்வெட்டுப்பாடல் மாத்திரமே. குருநாகற் பகுதியில் கண்டெடுத்துத் தொல்பொருட்சாலையில் பேணி வைத்திருக்கும் இக்கல்வெட்டு செகராசசேகர மன்னன் அந்நாளைச் சிங்கள மன்னனைப் பேரறிற் புறங்கண்ட வீரச் செய்தியைச் சுவைபடக் கூறுகின்றது.

கங்கணம் வேற் கண்ணிணையறற் காட்டினார் காமர்ஷனைப்
பங்கயக் கைமல் திலதம் பாரித்தனர் - பொங்கொலி நீர்ச்
சிங்கை நகராரியனைச் சேராவநுரேசர்
தங்கள் மட மாதர் தாம்.

என்பது அப்பாடல். தோற்ற பகையரசரின் மனைவியர் கையில் முகம் புதைத்துக் கண்ணீர் விட்டமுதனர் என்பதை அவ்வாறு கூறாமல், அப்பெண்கள் கையிலணியவேண்டிய காப்பைக் கண்ணிலும், நெற்றியிலணியும் பொட்டினை கையிலும் அணிந்தனர் என்றும் சொல்வது போல் சமற்காரமாகக் கூறுகிறது இக்கவிதை. இக்காலத்தேதான் செகராசசேகரம், செகராசசேகரமாலை என்னும் வைத்திய, சோதிட நூல்களும் தட்சிண கைலாய புராணமும் இயற்றப்பட்டன.

பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியை ஈழத்தமிழ் நாட்டின் பொற்காலம் என்று கூறலாம். அரசகேசரி என்னுங் கவியரசர் 'ரகுவம்சம்' என்னும் பார காவியத்தைப் பாடியரங்கேற்றினார். இரண்டாயிரத்தின் மேற்பட்ட செய்யுள்களைக் கொண்ட இந்நூல் வடமொழிக் கவியரசர் காளிதாசர் நூலின் வழிநூலாகும். மூல நூலிலுள்ள புகழ்பெற்ற உவமைகளையும், கதைப்போக்கினையும் வழுவாது தழுவிக்கொண்ட இக்காப்பியம், நூலின் அமைப்பு முறையிலே ஆற்றுப்படலம், நாட்டுப்படலம், நகரப்படலம் என்றிவ்வாறு தமிழ்க் காப்பிய மரபையே ஒட்டிச் செல்கிறது. கடவுள் வாழ்த்திலும், அவையடக்கத்திலும், வருணனைப் பகுதிகளிலும் இந்நூல் கம்பராமாயணத்தையே பின்பற்றுவது நன்கு தெரிகின்றது. ஆயினும் செய்யுள் நடையில் இரண்டும் மாறுபடுகின்றன. கம்பர் கவிதையிலே எங்குங் காணப்படுகின்ற கருத்துத் தெளிவு அரசகேசரியின் கவிதையிற் பலவிடத்தும் குறைந்துதானிருக்கின்றது. காவிய ரீதியில் அரசகேசரியார் கௌடமார்க்கத்தைக் கைக்கொண்டிருப்பதும், இக்காவியத்தின் பாகம் நாரிகேள பாகமாய் இருப்பதுமே இதற்குக் காரணமாகும். இக்காலத்திலேயே பராசசேகரனுலா என்ற பிரபந்தமும் தோன்றியது.

இதன்பின் பல்லாண்டுகளாகப் போர்த்துக்கீசர் ஆட்சியில் நாட்டில் அமைதி நிலவாமையாற் போலும் சிறந்த கவிதைகள் அதிகம் தோன்றவில்லை. எனினும் கதிரமலைப் பள்ளும், கையிலாய மாலையும் இக்காலத்தனவென்றே கருதப்படுகின்றன. இவற்றுள் கயிலாயமாலை எளிய நடையிலமைந்த வரலாற்று நூல். வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலித்துறை, விருத்தம் என்ற வழக்கமான வடிவங்களை விட்டுவிட்டு இந்நூல் கலிவெண்பாவில் இயற்றப்பட்டிருப்பது ஒரு மாற்றமாகும்.

செண்பக மாப்பாணனையும் சேர்ந்த குலத்தில் வந்த
தண்குவளைத் தார்சந்தர் சேகரனாம் - பண்புடைய
மாப்பாண பூபனையும் மாசில்புகழ்க் காயநகர்ப்
பூப்பாண னென்னவந்த பொன்வசியன்.

என்ற இவ்வடிகள் கயிலாயமாலையிலுள்ளன.

கத்தோலிக்க மதம் பரவத் தொடங்கியிருந்த இக் காலத்தில் ஞானப்பள்ளு முதலிய நூல்களும் அச்சமயம் சார்பாகத் தோன்றின. பள்ளுப் பிரபந்தங்களுள் இதுவே முந்திய காலத்ததென்று கூறப்படுகிறது. ஞானானந்த புராணம், திருவாக்குப் புராணம், திருச்செல்வராசர் காப்பியம் என்னும் கிறிஸ்தவ காப்பியங்களும் பிற்காலத்தில் பாடப்பட்டன.

பின்னர் ஒல்லாந்தர் ஆட்சியிலும் அதன் பின்பும் கவிதாசக்தி மீண்டும் கால் கொள்ளத் தொடங்கியது. சின்னத்தம்பிப் புலவர், சேனாதிராச முதலியார்,

முத்துக்குமார் கவிராயர் முதலிய பல காளமேகங்கள் வரையாது கவிமழை பொழிந்தன. இடைக்கால இலக்கியத் துறைகளான அந்தாதி, தூது, சதகம், உலா, பள்ளு, கோவை, குறம் என்னும் பிரபந்த வகைகள் அனைத்திலும் தம் ஆற்றலைப் புலப்படுத்தினர் ஈழநாட்டுப் புலவர்கள்.

மறைசையந்தாதி, நல்லையந்தாதி, கல்வளையந்தாதி, புலியூரந்தாதி என்பன ஈழநாட்டு அந்தாதிகளுள் சிறப்பானவை. சாதாரண அந்தாதிகளை விடத் திருச்சிற்றம்பல யமக அந்தாதி நயினை நிரோட்ட யமக அந்தாதி என்னும் கடினமான அந்தாதிகளும் இயற்றப்பட்டன. ஏனைய வகைக்கு ஒவ்வொரு பெயர் இங்கு கூறுதல் பொருத்தமாகும். நகுலமலைக் குறவஞ்சி, நெல்லைவேலவருலா, அழகர்சாமிமடல், பறாணைப் பள்ளு, ஈழமண்டல சதகம், புலவராற்றுப்படை, மறைசைக் கலம்பகம், கரவைவேலன் கோவை, பஞ்சவர்ணத்தூது என்பன அவற்றுட் சில. சென்ற இரண்டு நூற்றாண்டிலும் சிறிது முன் பின்னாகவும் இந்நாட்டில் இயற்றப்பட்ட பிரபந்த வகைகளின் எண்ணிக்கை ஏனையவகை நூல்களிலும் மிக அதிகமாகவே காணப்படுகிறது.

பெரும்பாலும் பிரபந்த வகைகளிலே இடம்பெறும் நிரோட்டயமங்களும் சிலேடை, மடக்கு முதலிய சொல்லணிகளும் சிறந்த கவிதைகளுக்கு இன்றியமையாதன அல்ல. கவிதையிலிருக்க வேண்டிய எளிமை, தெளிவு, இனிமை முதலிய குணங்களை இவை குறைத்து விடுவதும் உண்டு. அப்படியிருந்தும் அக்காலக் கவிஞர்கள் இவற்றைப் பெரிதும் விரும்பிக் கையாண்டதற்குக் காரணம் இருக்கவே வேண்டும். கவிஞர் தமது கவித்துவ சகத்தியை மாத்திரமன்றித் தமது புலமையையும் ஒருங்கே புலப்படுத்த இவை இடமளித்தன. மேலும் நுண்ணிய கவிச்சுவையுணரும் ஆற்றலற்றவரையும் இவை தமது புறவழகால் மங்க்கி மதிக்கச் செய்தன. இதனாலேதான் அந்நாட் புலவர் இத்தகைய செய்யுட்களை இயற்ற நேர்ந்திருக்கலாம். எப்படி இருப்பினும் கவிதையின் உருவ வளர்ச்சி வரலாற்றிலே பிரபந்த வகைகளுக்குச் சிறப்பான இடமுண்டு. ஏனெனில் பல்வகைத் தாழிசைகள் துறைகள், விதவிதமான சந்த விருத்தங்கள் என்னும் புதிய உருவங்களாலும் புதிய பல பொருள்களாலும் இவை கவிதையை வளம்படுத்தின.

முன்சொன்ன கவி காளமேகங்களுள் சின்னத்தம்பிப் புலவர் பாடியவை எளிய நடையும் இனிய பொருளும் பொருந்தியவை. “காலமே சென்று பாலுங் கறந்து” என்றும், “கருமயிலாடக் குயிலினம் வாட” என்றும் தொடங்கும் பள்ளுப் பாடல்கள் மிகவும் பிரசித்தமானவை. சேனாதிராயர் பாடிய “திருவாரூர் நல்லைநகர் செவ்வேற் பெருமானார்” என்னும் முதலுடைய அம்மாணைப் பாட்டின் சுவையானது இப்பாடலைக் கொண்ட நல்லைக் குறவஞ்சி நூல் முழுவதும் கிடைக்கவில்லையே என்று இரங்கச் செய்கிறது. முத்துக்குமார் கவிராயரின் தனிப்பாக்களுக்குள்ளே பிரகேளிகைப் பாக்கள் ஈழத்தமிழிலக்கியத்திற்கு முற்றும் புதுமையானவை.

“மல்லாக மாதகலான் மருகன் சுன்னாகத்தான் மகன் பாவாணர் சொல்லாச்சீர்வினையான் துன்னாலையானத்தான் சுரும்பரோதிச் சில்லாலை யிருள்வென்ற குறக்கொடி காமத்தானைச் சிகண்டிமாவூர் வல்லாளை மாவிட்ட புர நகரத்திடைப் பவனி வரக்கண்டேனே.”

என்ற இப்பாவிலே முருகப் பெருமானுடைய சிறப்புக்களை யாழ்ப்பாணத்து ஊர்ப் பெயர்களிடையே மறைத்துக் கூறியிருக்கிறார் கவியரசர்.

இவற்றின் பின் சபாபதி நாவலர், சிவசம்புப் புலவர், குமாரசாமிப் புலவர் ஆகிய மூவர் பாக்களும் முக்கியமானவை. நாவலரும் புலவரும் அக்கால வழக்கிற்கு ஏற்கத் திரிபுகள் யமகங்கள் அமைந்த அந்தாதி முதலிய பிரபந்தங்கள் பல பாடினர். சபாபதி நாவலர் தமது உரைநடை நூல்களிற் போலவே சிதம்பர சபாநாத புராணம் என்னும் செய்யுள் நூலிலும் சிவஞான முனிவரின் நடையையே பின்பற்றியிருக்கிறார். குமாரசவாமிப் புலவரது கவியுள்ளம் இந்த வழக்கமான துறையிலே படியாமல் புதிய துறைகளில் சென்றது. இதன்பலனாக காளிதாசன் பாடிய மேகதூதம் போன்றவற்றின் கவிச்சுவையைத் தமிழ் மக்கள் எளிதாக நுகர முடிந்தது. இவ்வாறே சமீபகாலத்தில் விபுலானந்த அடிகள் இயற்றிய ஆங்கிலவாணி என்னும் கவிக்கொத்து ஆங்கில இலக்கியப் பாற்கடலிலிருந்து சுவையான சில துளிகளைத் தமிழறிஞர்க்கு மொண்டு கொடுத்தது. நவந்த கிருஷ்ண பாரதியார் இயற்றிய ‘உலகியல் விளக்கப்’ பாக்கள் எல்லா வகையிலும் சங்கப் பாக்களையே ஒத்தவை.

இதுவரையுங் கூறியு பாடல்களிற் பல கற்றோர்க்கேயன்றி மற்றையோர்க்குப் பெரும்பாலும் பொருள் புலப்படாதவை. நடையிலும் பொருளிலும் இவை பழமையையே பின்பற்றுவன. சமீப காலத்தில் மேலைநாட்டு இலக்கியப் பயிற்சி காரணமாகக் கவிதையின் நோக்கம், பொருள், நடை என்பன பற்றிப் புத்தம் புதிய எண்ணங்கள் தோன்றத் தொடங்கின. அச்சியந்திரங்களும், பத்திரிகைகளும் இவற்றிற்கு ஆதரவளித்தன. “கருத்திலே புதுமை நடையிலே எளிமை” என்பது இக்கால இலக்கியக் கொள்கைகளுள் ஒன்று. இலக்கியம் அரசருக்கும், செலவருக்கும் மட்டும் உரியதன்று. நாட்டுமக்கள் எல்லோர்க்கும் அதில் உரிமை உண்டு என்பது இன்னொன்று. இத்தகைய கருத்துக்களை இந்நாட்டில் முதல்முதல் வரவேற்ற முதுபுலவர் நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவரே. தமிழ் நாட்டிற் பாரதி பிறந்து புதுமைக்கவி புனைவதற்கு முன் சென்ற நூற்றாண்டில் வில்லியப்பிள்ளை என்பவர் “பஞ்ச லட்சணம்” என்னும் நூலின் மூலம் புதுமையைப் புகுத்தியது போல இந்நாட்டிலும் அதே காலத்தில் சுப்பையாப் புலவர் என்பவர் “கனகி புராணம்” என்ற நூலால் புதுமையைப் புகுத்தியிருந்தார். ஆயினும் பழைய மரபிலே பல்லாயிரம் பாடல்கள் பாடியதோடமையாமல் இலங்கைவளம், கத்தரிவெருளி, ஏறாத மேட்டுக்கிரண்டுதுலை, இலவுகாத்த கிளி, தாரமாய்த் தாயானாள் என்றிவ்வாறு பொருளிலும் நடையிலும் முற்றிலும் புதுமையான கவிதைகளைத் துணிந்து புனைந்த பெருமை சோமசுந்தரப் புலவருக்கே உண்டு. இக்காலத்திலேதான் சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் கவிதைகளும் இந்நாட்டில் பரவத் தொடங்கின. இவ்வாறாக ஈழநாட்டுக் கவிதையாறானது புதுவழியிற் பெருகத் தொடங்கியது. இப்பெருக்கிலே மூழ்கித் திளைத்து மகிழ்ந்தவர்கள் புலவர் பெரியதம்பி, பண்டிதர் நல்லதம்பி, ஆசிரியர் பீதாம்பரனார், கலாநிதி கணபதிப்பிள்ளை, நவாலியூர் நடராஜன் முதலிய பலராவார். இவர்களியற்றிய பகவத்கீதை வெண்பாவும், மரதனோட்டப் பாக்களும், பாலர் கீதங்களும், காதலியாற்றுப் படையும், மருதக் கலம்பகமும் இயற்றமிழை வளம்படுத்தின.

இன்றைய இளங்கவிஞருள் இன்னொரு பிரிவினரான மஹாகவி ருத்திரமூர்த்தி, நாவற்குழியூர் நடராஜன், ‘சாரதா’ சரவணமுத்து, பண்டிதர் சச்சிதானந்தன், வித்துவான்

வேந்தனார் என்போர் பாடிய பாடல்கள் இக்காலக் கவிமரபை எடுத்துக் காட்டும் இலக்கியங்கள், மஹாகவியின் கவிதையிலே பாரதிதாசனுடைய கவிதை நடையைக் காணலாம். ஆயினும் மற்றெல்லாவற்றாலும் இது தனித்தன்மை வாய்ந்து விளங்குகிறது. “எனக்கு அது முடியாது” என்று புரட்சிக் கருத்துடனே கவிதா விவாதம் புரிந்த நாவற்குழியூராரின் கவிதை தென்றலும் நிலவும், குளிர்பூஞ்சோலையும் கலந்தாற் போன்ற கனிந்த நடை பொருந்தியது. இனிய காதற் கவிதைகளும் வீர சரிதங்களும் பாடிய சரவணமுத்துவின் கவியுள்ளம் உமர்கய்யாம் போன்று தத்துவ சிந்தனைகளை வெளியிடுகிறது. ‘சுவர்க்கபூமி’, ‘தியாகசித்தி’ இரண்டும் இவர் பாடிய சிறு காவியங்கள். சச்சிதானந்தனுடைய கவிதையிலே சாந்தம் நிறைந்திருக்கும். ஆனந்தத்தேன் சொட்டும். வேந்தனாரின் கவிதையிலோ உரிமைக்குரல் முரசுபோல் ஒலிக்கும்.

இவர்களைவிட இன்னும் பல இளைஞர்களின் உள்ளத்துப் பொங்கியெழும் கவிதையூற்று, இலக்கண வரம்புகளுக்கு அடங்கியும் அடங்காமலும் பெருகிப் பாய்ந்து கொண்டிருப்பதை இக்காலப் பத்திரிகைகள் புலப்படுத்துகின்றன.

இவ்வாறாக மிகப்பழைய காலத்தில் பொதுமக்கள் சொத்தாயிருந்த கவிதையானது, நாளடைவில் பண்டிதர்களின் ஏகபோக உடமையாகி இன்று மீண்டும் பொது மக்களுக்கு உரிமையுடைய பொருளாக மாறி வருகின்றது. இந்த மாற்றத்தைப் பொது மக்களும் உணர்ந்து கொண்டு இதனை வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்வார்களாக.

- இலங்கை வானொலிப் பேச்சு - 19.08.1956

இலக்கியக் கழகமும், தமிழ் வளர்ச்சியும்.

இலங்கை மக்களின் கலை, இலக்கியம், சமயம் என்பவற்றின் வளர்ச்சியை நோக்கமாகக் கொண்டு கலாசார மந்திரியினால் ஆலோசனைச் சபைகள் என்பன தனித்தனி நிறுவப்பட்டன. இவற்றுள் கலைக்கழகத்தின் சிங்களப்பிரிவு, சிங்களக் கலைஞர்களுக்கும் சங்கங்களுக்கும் ஆதரவளித்தும், நாடகங்களை அரங்கேற்றிவித்தும் நன்கு பணிசெய்வதாகத் தெரிகிறது. தமிழ்ப்பிரிவும் தமிழ்நாடகப் போட்டியொன்றை நிறுவியும், திறந்த வெளியரங்குகள் அமைக்கத் திட்டமிட்டும் இயங்குகிறது. சமய ஆலோசனைச் சபைகளும் தத்தம் சமய வளர்ச்சிக்கான பல துறைப்பணிகளில் ஈடுபட்டிருக்கின்றன. இலக்கியக் கழகத்தின் தமிழ்ப்பிரிவு மாத்திரம், தான் செய்யப்போவதாக வெளியிட்ட வேலைத் திட்டத்தில் சொற்பொழிவுத் தொடரென்றை நாடாத்திய அளவோடு அமைந்துவிட்டது. அரிய தமிழ்நூல்களை வெளியிடுதல், தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு ஆதரவளித்தல் என்ற பிறப்பணிகளில் கழகம் ஈடுபடாது ஓய்ந்திருப்பதற்குக் காரணம் கலாசார இலாகாவின் குறுக்கீடோ, தமிழ்ப்பிரிவுத் தலைவர்களின் ஊக்கமின்மையோ, பிறவோ தெரியவில்லை. எதுவாயினும் ஆகுக. இந்நிலைமை இலக்கிய ரசிகர்களுக்குப் பெரிதும் ஏமாற்றமளிப்பதாகும். இவ்வேளையில், பாரதநாட்டு இலக்கியக் கழகத்தின் தமிழ்ப்பிரிவு வெளியிட்டுள்ள புதிய வேலைத் திட்டமானது, இந்நாட்டுத் தமிழன்பர்களின் சோர்வுள்ள உள்ளங்களைக் குதிகொள்ளச் செய்கிறது.

சாகித்திய அகடெமி என வழங்கும் இந்திய தேசிய இலக்கியக் கழகமானது, இந்திய இலக்கியங்களை வளம்படுத்தவும், இலக்கியத் தரத்தை தக்கவாறு உயர்த்தவும் இந்திய மொழிகளில் நடைபெறும் இலக்கிய முயற்சிகளை இணைத்து வளர்க்கவும், இவை வாயிலாக நாட்டின் பண்பாட்டைப் பேணி வளர்க்கவுங்கருதி, இந்திய அரசினரால் நான்கு ஆண்டுகளின் முன் நிறுவப்பட்ட ஒரு சுதந்திர தாபனமாகும். தலைசிறந்த எழுத்தாளரான இந்தியப் பிரதமரே இதன் தலைவராவர்.

இக்கழகத்தின் வேலைத் திட்டத்தில் அமைந்துள்ள சிறந்த அம்சங்களில் ஒன்று பண்டைப் பேரிலக்கியங்களையும் இக்காலத்து உயர்தர நூல்களையும் இந்திய மொழிகள் ஒன்றிலிருந்து இன்னொன்றுக்கும் பிறநாட்டு மொழிகளிலிருந்து இந்திய மொழிகளுக்கும், இவ்வாறே இந்திய மொழிகளிலிருந்து பிறநாட்டு மொழிகளுக்கும் மொழிபெயர்த்து வெளியிடுவதாகும்.

இம் மொழிபெயர்ப்பு வேலையைவிட சமஸ்கிருதம் உட்படப் பதினைந்து இந்திய மொழிகளிலுமுள்ள இலக்கியங்களுக்கு ஒரு நூற்பெயரகராதி, இந்திய எழுத்தாளர்களைப் பற்றிய ஒரு அறிமுகநூல் (Who is who), ஒவ்வொரு மொழியிலும் தனித் தனி இலக்கிய வரலாற்று நூல்கள், பழங்காலத்தனவும் இக்காலத்தனவுமான சிறந்த செய்யுட் கோவைகள், சிறுகதை மஞ்சரிகள், கட்டுரைத் திரட்டுகள், ஓரங்க நாடகங்கள், பண்டையிலக்கியப் பகுதிகள் என்பவற்றைத் தெரிந்து தொகுத்து வெளியிடுவதும் ஆண்டு தோறும் இலக்கியப் பரிசில்கள் வழங்குவதும் இலக்கியக் கழகம் மேற்கொண்டுள்ள ஆக்க வேலைகளாகும்.

இலக்கியக் கழகத்தின் தமிழ் வேலைத் திட்டம், டாக்டர் ரா.பி. சேதுப்பிள்ளையினால் தொகுக்கப்பட்ட 'பாரதி பாடல் தொகுப்பு' என்ற நூல் வெளியீட்டோடு தொடங்கியது. இதையடுத்துக் கல்கி எழுதிய 'பார்த்திபன் கனவு', டாக்டர் உ.வே. சுவாமிநாதையர் எழுதிய 'என்சரித்திரம்' என்பவற்றின் சுருக்கப் பதிப்புகள் வெளிவந்தன. கழகத்திற்காக இவற்றை முறையே மீ.ப. சோமசுந்தரமும் கி.வா. ஜகந்நாதமும் கருக்கிக் கொடுத்தனர். தர்மானந்த கோசாம்பி என்பார் எழுதிய 'பகவான் புத்தர்' என்ற நூலும் கா.ஸ்ரீ. ஸ்ரீ யினால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுச் சென்ற ஆண்டில் வெளியிடப்பட்டது. இவ்வெளியீடுகள் கழகத்தின் நீண்ட நிகழ்ச்சி நிரலிலுள்ள முன்னணி வேலைகளே. நிகழ்ச்சிநிரல் முழுவதும் நிறைவேறும்போது, தமிழ்மொழி, ஒப்புயர்வற்ற இலக்கிய வளம்பெறும்:

இந்திய மொழிகளின் இலக்கியங்களில் இருந்து தமிழல் மொழி பெயர்க்கப்படுவனவற்றுள் கபீர்தாசரின் பாடல்களும், கவிதாசூரின் கவிதைகளும் முக்கியமானவை. கபீரின் பக்திப் பாடல்களை டி. சேஷாத்திரியும் தாசூரின் தெரிந்தெடுத்த நூற்றொரு கவிதைகளை வங்க மூலத்திலிருந்து த.நா. குமாரசுவாமியும் மொழி பெயர்க்கின்றார்கள். பின்வரும் நூல்களை மொழி பெயர்க்கவும் ஏற்பாடுகள் செய்யப்படுகின்றன.

1. ஆரண்யக. (பி.பந்தோபாத்யாயரின் வங்க நாவல்)
2. ஆரோக்ய நிகேதனம் (தாரா சங்கர்பாணர்ஜியின் வங்க நாவல்)
3. பன் லக்ஷ்நத் கோன் கேதோ. (எச். என். ஆப்தேயின் மராத்தி நாவல்)
4. ரந்திதங்கழி. (தகழி சிவங்கரம்பிள்ளையின் மலையாள நாவல்)
5. ருத்ரமாதேவி. (நரசிம்மசாஸ்திரியின் தெலுங்கு நாவல்)
6. சத்தலா. (கே.வி. ஜயரின் கன்னட நாவல்)

இவற்றை விட கவியரசர் தாசூரின் நூற்றாண்டு நினைவாக 1961 ம் ஆண்டில் அவருடைய கட்டுரைகள், கதைகள், நாடகங்களைத் தமிழில் வெளியிடவும் திட்டமிடப்படுகிறது.

இனி, வெளிநாட்டு இலக்கியங்களில் ஷேக்ஸ்பியருடைய 'மத்பெத்', 'கிங்லீயர்' 'ஓதெல்லோ' என்னும் மூன்று நாடகங்களும் முறையே டாக்டர் கே.ஆர்.எஸ். ஐயங்கார், பி. துரைக்கண்ணு முதலியார், டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன் செட்டியார் என்பவர்களாலும், மில்லனது 'அரியோபஜிட்டிகா' என்னும் நூல் பி.எம். சோமசுந்தரம்பிள்ளையினாலும், 'ஜெஞ்ஜியின் கதை' என்னும் ஜப்பானிய இலக்கியம் கா. அப்புத்துரைப்பிள்ளையினாலும், இப்ஸன் எழுதிய 'கோஸ்றஸ்', 'வைல்ட்டக்', 'வைக்கிங்ஸ் ஒவ் ஹெல்ஜெலண்ட்' என்னும் மூன்று நாடகங்களும் டாக்டர் எம்.ஏ. துரைங்க சுவாமியாலும், 'அனலெக்ட்ஸ் ஒவ்கொன்பூசியஸ்' என்பது திரிகூட சுந்தரனாராலும், 'பெலப்பொனிசியப் போர் வரலாறு' என்பது என். நடராஜனாலும் மொழி பெயர்க்கப்படுகின்றன.

கழகத்தின் சுயமான ஆக்க நூல்கள் இரண்டு விரைவில் வெளிவர இருக்கின்றன. ஒன்று டாக்டர் சிதம்பரநாதன் செட்டியார் தொகுத்த 'சிறுகதைக் களஞ்சியம்' மற்றையது டாக்டர் சேதுப்பிள்ளை தொகுத்த 'தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம்'.

முன்குறிப்பிட்ட இந்திய இலக்கிய நூற்பெயரகராதியின் தமிழ்ப்பகுதி (1901 - 1953) பேராசிரியர் வெ.ப. கருஇராமநாதன் செட்டியாரால் தொகுக்கப்பட்டு விட்டது. (இதில் ஈழநாட்டுத் தமிழ்நூற் பெயர்களும் இடம்பெற்றிருப்பதாகத் தெரிகிறது) பேராசிரியரவர்கள் கழகத்திற்காக முந்நூறு பக்கங் கொண்ட தமிழிலக்கிய வரலாறு ஒன்றை எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இது முதலில் தமிழில் வெளிவந்தபின் ஏனைய இந்திய மொழிகளிலும், ஆங்கிலத்திலும் மொழி பெயர்க்கப்படும்.

இலக்கியத் தொகுப்பு வரிசையில் பின்வரும் பேரிலக்கியங்களில் தெரிந்தெடுத்த பகுதிகள் பிரசுரத்திற்கு ஆயத்தம் செய்யப்படுகின்றன.

1. கம்பராமாயணத்தின் சிறந்த பகுதிகள்.
2. பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, சிலப்பதிகாரம், தேவாரம், திவ்வியப் பிரபந்தம், பெரியபுராணம் என்பவற்றின் சிறந்த பகுதிகள். (தொகுப்பவர் கி. வா. ஜகந்நாதன்)
3. வில்லிபாரதம், திருவிளையாடற் புராணம், அரிச்சந்திர புராணம், மனோன்மணியம் என்பவற்றில் சிறந்த பகுதிகள். (தொகுப்பவர் இராமநாதன் செட்டியார்)

இவையும் முதலில் தமிழிலும் பின்பு, பிறமொழிகளிலும் வெளியிடப்படும்.

ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு முதலிய மேனாட்டு மொழிகளில் மொழிபெயர்ப்பதற்கென்று பின்பும் தமிழ் நூல்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

1. சிலப்பதிகாரம்.
2. திருக்குறள்.
3. கம்பராமாயணம்
4. பாரதி பாடல்கள்.

இக்காலக் கவிஞர்களின் கவிதைகளைப் பிரபலப்படுத்துவதற்காகப் 'பாரதிய கவிதா' என்ற பெயரில் கவிதைத் தொகுதியொன்று ஆண்டு தோறும் வெளியிடப்படுகிறது. இவ் வெளியீட்டில் இந்திய மொழிகள் ஒவ்வொன்றிலுமிருந்து தெரிந்தெடுத்த பப்பத்துக் கவிதைகள் அவ்வம் மொழி எழுத்துக்களிலும், இந்தி எழுத்துக்களிலும் இந்தி மொழி பெயர்ப்போடு வெளியிடப்படுகின்றன.

'Contemporary Indian Literature' என்னும் ஆங்கில நூலும் சிறப்பாகக் குறிப்பிட வேண்டியது. இதில் பேராசிரியர் மீனாட்சி சுந்தரனார் தமிழிலக்கியம் பற்றி ஓர் அத்தியாயம் எழுதியிருக்கிறார். Indian Literature என்னும் பெயரில் இலக்கியக் கழகம் சென்ற ஆண்டில் தொடங்கிய ஆண்டுக்கிருமுறைப் பத்திரிகையின் முதலிதழில் மீ.ப. சோமசுந்தரம் சமீப காலத் தமிழிலக்கிய முயற்சிகள் பற்றி ஆராய்ந்திருக்கிறார். இரண்டாவது இதழில் பேராசிரியர் சீநிவாசராகவன் தமிழ் நாடகங்கள் பற்றி எழுதுகிறார்.

பாரதிய இலக்கியக் கழகம் இக்காலத் தமிழிலக்கிய வளத்தையும் ஆராய்ந்து நன்கு மதித்திருக்கின்றது. டாக்டர் சேதுப்பிள்ளை எழுதிய 'தமிழின்பம்' என்னும் கட்டுரைத் தொகுதிக்கும், கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தி எழுதிய 'அலைஓசை' என்னும் நாவலுக்கும் தனித்தனி ரூ.5,000 கொண்ட தேசிய சன்மானங்கள் வழங்கப்பட்டமை தமிழுலகம் நன்கறிந்ததே. மேலும் தெரிந்தெடுத்த பாரதி பாடல்களையும், சிறந்த

தமிழ்ச் சிறுகதைகள் சிலவற்றையும், 'என் சரத்திரம்', 'பார்த்திபன் கனவு' என்பவற்றின் சுருக்கங்களையும் மிகவிரைவில் ஏனைய இந்தி மொழிகளில் மொழிபெயர்த்து வெளியிடக் கழகம் தீர்மானித்திருக்கிறது.

பாரதநாட்டின் ஞானசாகரமான வடமொழியில் காளிதாசமகாகவி புனைந்த காவிய நாடகங்களைச் சிறந்த ஆராய்ச்சிப் பதிப்பாக வெளியிடத் தொடங்கிய இலக்கியக் கழகம், டாக்டர் எஸ்.கே. டே என்னும் பேராசிரியரின் ஆராய்ச்சியோடு 'மேகதூத'த்தை முதலாவதாக வெளியிட்டிருப்பதும், டாக்டர் ராகவன், டாக்டர் அகர்வால் என்பவர்களின் தலைமையில் 'இலக்கியச் செய்யுட்கோவை' ஒன்றையும், டாக்டர் டே, டாக்டர் அஸ்ரா என்பவர்கள் மூலமாக 'இதிகாச புராணத்திரட்டு' ஒன்றையும் தொகுத்திருப்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கன.

எமக்கு அண்மையில் பதினான்கு பெரிய மொழிகள், வழங்கும் பாரத நாட்டில் இவ்வாறெல்லாம் நடந்து கொண்டிருக்க இரண்டு மொழிகளே வழங்கும் இந்நாட்டில் இங்குள்ள இலக்கியக் கழகம் என்ன செய்து கொண்டிருக்கின்றதென்றே தெரியவில்லை. சில மாதங்களின் முன் இலங்கைக் கலாசார மந்திரி காரியாலயம் சிறந்த இலக்கியங்களுக்கு ரூ.10,000 பரிசு வழங்கப் போகிறதென்று ஒரு செய்தி வெளிவந்தது. நாடகம், நாவல், கவிதை, பழங்கால நூலாராய்ச்சி ஆகிய நான்கு துறைகளில் முதற்பரிசு 1,500 ரூபாவும், இரண்டாம் பரிசு 1,000 ரூபாவுமாக மொத்தம் எட்டுப் பரிசுகள் ஆண்டுதோறும் வழங்கப்படுமாம். இப்பரிசுகள் எப்போது தொடங்கி வழங்கப்படுமென்பதும், தமிழ் நூல்களுக்குப் பரிசு கிடைக்குமா? அல்லது இங்குந் தனிச் சிங்களந்தானா? என்பதும் தெரியவில்லை.

'தூங்கினவன் கன்று கடாக்கன்று' ஆகையால், எங்கள் இலக்கியக் கழகத்தின் தமிழ்ப்பகுதி, இத்தருணத்தில் விழித்தெழுந்து தமிழுரிமைக்குப் போராடுதல் இன்றியமையாதது.

- கலைச்செல்வி - 1958 செப்டம்பர்

கொம்பு கால் இல்லாக் கவி

பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் தமிழ்மொழியில் இல்லாத சில இலக்கிய வகைகளை வடமொழியிற் கண்டபோது அதேவிதமான புதிய ஆக்கங்களைத் தமிழில் உருவாக்கி மொழியை வளம்படுத்தினர். இம்முயற்சியின் பயனாகப் பல இதிகாச புராணங்களும், பெருங்காப்பியங்கள், சிறுகாப்பியங்களும், பலவகை பிரபந்தங்களும், சிலேடை யமகம் முதலிய சித்திரக் கவிகளும், ஓசைநயம் வாய்ந்த சந்தப்பாக்களும் தமிழை அழகுபடுத்தின. பின்பு ஆங்கிலம் முதலிய மேனாட்டு மொழிகளைக்கற்ற பிற்காலத் தமிழறிஞர் அம்மொழிகளிற் கண்ட பல்துறை அறிவியல் நூல்களையும், சிறுகதை நாவல் முதலிய இலக்கிய வகைகளையும் பலவகையான உரைநடையையும் தமிழிற் கொண்டுவந்தனர். இவையெல்லாம் எமது மொழியை மாத்திரமன்றி எமது வாழ்வையும் வளமாக்குகின்றன.

தமிழுக்கு கொண்டுவரப்படாத சிறப்புகள் வடமொழியில் இன்னும் பல உள. அச்சிறப்புக்களையும் அவற்றைத் தமிழிற்கொணர முயலும் அறிஞரையும் வாசகர்களுக்கு அறிமுகம் செய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

பலவகை யமகப் பாடல்களும், மாலைமாற்று காதை கரப்பு நாகபந்தம் முதலிய சித்திரக்கவிகளும் ஏற்கனவே தமிழிற் பாடப்பட்டிருக்கின்றன. யமக வகைகளில் நிரோட்டயமகம் என்பதும் ஒன்று. நிர் - ஒஷ்டம் - நிரோஷ்டம் (ஒஷ்டம் - உதடு) செய்யுளை வாசிப்பவர் தம்முடைய வாயுதடுகள் ஒன்றையொன்று தீண்டாத விதம் வாசிக்கக் கூடிய ப, ம என்னும் எழுத்துக்கள் வராமல் செய்யப்பட்ட செய்யுள் நிரோட்டச் செய்யுளாகும். இத்தகைய பல செய்யுள்களைக் கொண்ட அந்தாதி முதலிய பிரபந்தங்களைத் தமிழகத்துப் புலவர் மாத்திரமன்றி, ஈழத்துப் புலவர்களும் இயற்றியிருக்கிறார்கள்.

ப, ம என்ற எழுத்துக்களை விலக்கி வைத்து நிரோட்டச் செய்யுள் இயற்றுவது போன்று 'டு', 'டு', 'டு' என்னும் கொம்புகளும் 'ா' என்னும் காலும் வராதவிதம் சந்தப்பாக்களாலான ஒரு பிரபந்தத்தை அருளாளரான ஒரு தவமுனிவர் வடமொழியில் வெகுகாலத்துக்கு முன்னே பாடியிருக்கிறார்கள். இந்தப் பிரபந்தத்தின் சொற்சுவையில், பொருட்சிறப்பில், சந்தநயத்தில் ஈடுபட்ட தமிழ்ப்புலவரில் யாரும் அதை மொழிபெயர்த்ததாகவோ, கொம்புங்காலுமில்லாத சித்திரக்கவியைத் தமிழுக்கு அறிமுகஞ் செய்ததாகவோ தெரியவில்லை. இன்று ஈழநாட்டில் எமது சமகாலத்தவரான தமிழறிஞர் ஒருவர் இந்தப் பிரபந்தத்தை அதே சந்தத்தில் தமிழில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார் என்பது பெருமைதரும் செய்தியாகும். அதுவும் மூலத்திற் போலவே இவரது மொழிபெயர்ப்பிலும் கொம்புங் காலுமில்லையென்றால் அது பெரும் வியப்பன்றோ. இததகைய ஈடிணையற்ற காரியத்தைச் சாதித்தவரையும் அவரியற்றிய நூலையும் அறியுமுன், மூலநூலின் சுவையான வரலாற்றை அறிவது அவசியமாகும். அவ்வரலாற்றை மனிதவடிவில் நடமாடுந் தெய்வமென்று உலகம் போற்றும் காஞ்சிப் பெரியவரின் வாக்கால் அறியும் அரிய வாய்ப்பை வாசகருக்குத் தருகிறோம்.

ஈஸ்வரன் நர்த்தனம் பண்ணுகின்ற இடத்தில் பதஞ்சலி, வியாக்ரபாதர் என்னும் இரண்டு மகரிஷிகளும் நந்தி, பிருங்கி என்னும் தேவாம்சம் பெற்ற இரண்டு பேரும்

இருக்கிறார்கள் என்று சொல்வது வழக்கம். அவர்களில் பிருங்கியும், நந்தியும் எப்போதும் ஈஸ்வரனோடேயே இருக்கிறவர்கள். நர்த்தன சமயத்தில் மாத்திரம் இருக்கிறவர்கள் பதஞ்சலியும் வியாக்ரபாதரும்.

நந்திக்கு இரண்டு கொம்புகள் உண்டு. நான்கு கால்கள் உண்டு. வியாக்ரபாதருக்கு நகமெல்லாம் நீட்டிக்கொண்டிருக்கும். கால்கள் நான்கு உண்டு. பிருங்கிக்கு மூன்று கால்கள் உண்டு. அவர்கள் மூன்று பேரும் பதஞ்சலியைக் கொஞ்சம் பரிகாசம் பண்ணினார்களாம்.

பாம்புக்குக் கால்களுமில்லை, கொம்புகளுமில்லை. பதஞ்சலி ஆதிசேஷனுடைய அவதாரந்தானே? அதனால் அவருக்குக் கொம்புமில்லை, காலுமில்லை. ‘உனக்குக் கொம்புமில்லை, காலுமில்லை’ என்று அவர்கள் பரிகாசம் பண்ணியபோது அவர், ‘சரி என்னவோ நானிப்படிக் கொம்புமில்லாமல், காலுமில்லாமல் இருக்கிறேன். இருந்தாலும் உங்களுக்குக் காதுவேறு, கண்வேறு என்று இருக்கிறது. ஈஸ்வரனுடைய நர்த்தனத்தைக் கண்ணால் கூர்ந்து பார்த்தால் காது கொஞ்சம் செயலற்றுப்போகும். காதினால் தாளத்தைக் கவனித்துக் கேட்டால் கண்ணுக்குக் கொஞ்சம் சக்தி குறைந்துபோகும். எனக்குக் கண்ணும். காதும் ஒன்றுதானே? அதனால் ஈஸ்வரன் நர்த்தனமாடுவதைக் கூர்ந்து கவனிக்கும் போதே அந்தக் கால்களின் தாள கதியையும் நான் கூர்ந்து கேட்கமுடியும்’ என்று சொன்னாராம்.

‘எனக்குக் கொம்பும் காலும் இல்லாவிட்டால் என்ன? இப்படி என்னைப் படைத்த ஈசுவரனே எனக்குக் கண்ணையும், காதையும் ஒன்றாகக் கொடுத்திருக்கிறான். ஆகவே அவனது நர்த்தனத்தைப் பார்த்து ஆனந்தமடையும்போதே அவனுடைய கால்களின் தாளசத்தத்தையும் கேட்டு ஆனந்திக்கிறேன். அதற்கு ஏற்றாற்போல் நான் கொம்பு இல்லாமல் காலும் இல்லாமல் அவனை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறேன்’ என்று பதஞ்சலி மற்ற மூன்று பேரிடமும் சொன்னாராம். “எனக்கு கொம்பு கால் இரண்டும் இல்லையல்லவா? அதனால் நான் பண்ணுகிற ஸ்தோத்திரத்திலுள்ள எழுத்துக்களுக்கும் கொம்பு இல்லாமலும், கால் இல்லாமலும் பண்ணிவிடுகிறேன்” என்று அவர் சொன்னபோது அப்படி ஸ்தோத்திரம் பண்ணுவது எப்படி என்று அவர்களுக்கு ஆச்சரியம் உண்டாயிற்று. இவரோ, கால்போடுகிற தீர்க்கமான எழுத்துக்களோ கொம்பு போடுகிற ஏ, ஓ ஆகிய உயிர்சேர்ந்த எழுத்துக்களோ எதுவும் இல்லாமல் ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார். இப்படி ஒரு கதை. இது என் கதைதான். அவர் பண்ணியிருக்கும் ஸ்தோத்திரத்தில் இருக்கிற விசேஷத்தைப் பார்த்துவிட்டு இந்த மாதிரி ஒரு கதை சொன்னேன்.

- (ஆசார்ய சுவாமிகள் உபதேசங்கள் 2)

இனி, மூலநூலின் பத்துப் பாடல்களில் ஒன்றைப் பார்ப்போம். நடராஜப்பெருமான் நடனமாடும்போது அவர் காலில் அணிந்துள்ள சிலம்பின் சதங்கைகள் ஜலஞ்ஜல ஜலஞ்ஜல என்று ஒலியெழுப்புவதைப் பாட்டின் முதலடி காட்டுகிறது.

“அநந்த நவரத்த விலசத் கடக கிங்கிணி
ஜலஞ்ஜல ஜலஞ்ஜல ரவம்”

விஷ்ணுவும், பிரமாவும் திமித்திமி என்று மத்தளம் வாசித்துக் கைத்தாளம் போட அந்த லயத்தை அநுசரித்து இறைவன் திருவடி பெயர்த்து நர்த்தனம் செய்வதை இரண்டாம் அடி எடுத்துக் காட்டுகிறது.

“முகுந்த விதி ஹஸ்த கத மத்தள லயத்வநி
திமித் திமித் நர்த்தந பதம்”

இந்த நர்த்தனத்தைப் பார்த்து இன்புறுபவர் பதஞ்சலி முனிவர் மாத்திரமல்ல ஒரு கூட்டமே நடராஜரைச் சூழ்ந்து நிற்கிறது. அக்கூட்டத்தில் பிரம்மா, முருகன், நந்தி, விநாயகர், பிருங்கி, ரிடி என்பவர்கள் நிற்கிறார்கள்.

“சகுந்தரத பர்ஹிரத நந்திமுக தந்திமுக
ப்ருங்கிரிடி ஸங்க நிகடம்”

இந்த அடியவர் கூட்டத்தைவிட பிரம்ம ஞானிகளான சனகாதி முனிவர்களும் திருவடியைத் துதித்து வணங்குகிறார்கள் என்றும் கூறிவிட்டு இப்படியாக அம்பலத்திலாடும் அருட்கூத்தனை நீ மனத்தில் நினைத்து துதிப்பாயாக என்று உபதேசத்தோடு பாட்டை நிறைவு செய்கிறார்.....

“ஸநந்த ஸநகப்ரமு வந்தித பதம் பர
சிதம்பர நடம் ிருதி பஜ”

திருவுருவம் தெரியுமுன்னம் காற்சிலம்பொலி ஜல் ஜல் என்று கேட்கிறது. ஆடல் வல்லான் அரங்கத்திற்கு வந்தவுடன் திமித்திமியென்று முழுவொலி முழங்குகிறது. மெல்ல மெல்லத் திரை மேலெழுகிறது. மாறிலா நான்முகனுங்காணாமலரடிகள் சதங்கை குலுங்கக் காட்சியளிக்கின்றன. கண்டறியாததைக் கண்டோமென்று தேவகணம் சூழ்ந்து நின்று தரிசிக்கின்றது. பரமஞானிகளான சனகாதி முனிவர்கள் ஆனந்தத் தாண்டவத்தையும் அதன் உண்மைப் பொருளையும் உணர்ந்து துதிக்கின்றார்கள்.

இப்படி வரன்முறையாக வர்ணிக்கும் இந்தப் பாட்டை முழுமையாகப் பார்ப்போம்.

அநந்தநவ ரத்நவிலசத் கடக கிங்கிணி
ஜலஞ்ஜல ஜலஞ்ஜலரவம்
முகுந்தவிதி ஹஸ்தகத மத்தளலயத்வதி
திமித்திமித நர்த்தனபதம்
சகுந்தரத பர்ஹிரத நந்திமுக தந்திமுக
ப்ருங்கி ரிடி ஸங்க நிகடம்
ஸநந்த ஸநக ப்ரமுக ந்தித பதம்பர
சிதம்பர நடம் ஹ்ருதி பஜ.

மீண்டும் மீண்டும் தாளத்துக்கமையப் பாட்டைப் பாட்டாகவே பாடிப் பார்க்கவேண்டும். மொழியறியாதவர் பாட்டின் பொருளை விளங்கிக் கொள்வதற்குப் பின்வரும் சொற்பொருட் குறிப்புப் பெரிதும் பயன்படும். ரவம் - அரவம், ஓசை. முகுந்தவிதி ஹஸ்தகத - விஷ்ணு கையிலுள்ள, குந்தரதன் - (அன்னப்) பறவை வாகனான பிரமாவும் (கருடப்) பறவை வாகனான விஷ்ணுவும், பர்ஹிரதன் -

மயில் வாகனான முருகனும், ஸங்கநிதப - கூட்டத்தைப் பக்கத்திலுடையவன், ஹ்ருதி - இதயத்தில், இனி மொழிபெயர்ப்புப் பாட்டைப் பார்ப்போம்.

அநந்தநவ ரத்நமுறு பதசிலம் பின்கணணி
மணிசலஞ் சலஞ்சல சலத்துவனியன்
அநந்தசய னன்னய னடிக்குமத் தளையத்துக்
கண்ணுதிமி தித்திமி நடன்பிருங்கி
அநங்கருடன் மயிலதிபர் ரிடி நந்தி தந்திமுகர்
அங்கருகு ற்ச்சதக ரஞ்சலியுற
அநந்த சுக முறுபரசி தம்பரநட ம்பரியும்
அடிபரவு மன்பகத் துற்றமருக.

(குறிப்பு:- துவனியம் - ஓசையுடையவன், அனம் கருடன் மயில் அதிபர் - அன்னமும் கருடனும் மயிலுமாகிய வாகனங்களுக்கு அதிபர்களாகிய தேவர்கள், தந்திமுகர் - ஆணைமுகப்பெருமான், அநந்தசுகம் - ஈடிலா இன்பம்)

மூலத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்து ரசித்தபின்பு, மூலத்திற் போலவே மொழிபெயர்ப்பிலும் கொம்பெழுத்தோ காலெழுத்தோ ஒன்றுகூட இல்லையென்று கண்டு வியப்புறலாம்.

நடேச அஷ்டகம் என்றும் நடேச மஹிமா என்றும் பெயரிய இச்சிறு பிரபந்தத்தைப் பாடிய பதஞ்ஜலி முனிவர் இறைவன் திருவருளுக்குப் பாத்திரரானவர். மகா ஞானியான அவருக்கு சந்தநயம் மிக்கனவாயும், கொம்பு காலற்றனவாயும் இப்பாக்களைப் பாடுவது சிரமமான ஒரு காரியமல்ல. இப்பாக்களின் பொருளை இதே சந்தப்பாவில் மொழிபெயர்த்தமைப்பது - அதுவும் மூலத்திற் போலவே கொம்பெழுத்தும் காலெழுத்தும் வராமல் பாடுவது எவ்வளவு சிரமசாத்தியமான காரியம். இப்பணியை வெற்றிகரமாய் நிறைவேற்றியிருப்பவர், முன்பு சிவானந்தலகரி, கனகதாராஸ்தவம் என்னும் இருநூல்களை அழகுற மொழிபெயர்த்துப் பாராட்டுப் பெற்றவரான பண்டிதர் ச. சுப்பிரமணியம் அவர்களாவர். வெளிவந்த இவ்விரு நூல்களைவிட செளந்தர்யலகரி, ஆனந்தலகரி, குமாரசம்பவம் என்னும் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களும் அச்சேறவுள்ளன. வடமொழிக் காவியச்சுவையை அறிந்து கொள்ள வாய்ப்பான நூல்கள் இவை.

சோதிடமலர் - 1979, ஏப்ரல், மே, ஜூலை

மணிப்பிரவாள சதகம்

தமிழிலக்கிய உலகில் பெருவழக்காய் வராத புதிய இலக்கியத்துறை சார்ந்த முன்னோடியான சில நூல்களை வாசகநேயர்க்கு அறிமுகப்படுத்தும் இக்கட்டுரைத் தொடரில் முதலாவது கட்டுரை சென்ற முதலாவது ஆண்டு மலரினில் வெளிவந்தது. பதஞ்சலி முனிவர், தில்லைத் திருநடனத்தின் மகிமையைக் கொம்பழுத்தும், காலெழுத்தும் வராமல் வடமொழியிற் பாடிய சிறு பிரபந்தத்தையும், மூலத்திற் போலவே அதன் மொழிபெயர்ப்பையும் கொம்புங் காலுமற்றதாயப் படைத்தளித்த பண்டிதர் ச. சுப்பிரமணியம் அவர்களின் வியத்தகு செயலையும் அக்கட்டுரையில் எடுத்துக் காட்டினோம். அரை நூற்றாண்டுக்கு முன் தமிழில் மணிப்பிரவாள மொழிநடையில் இயற்றப்பட்ட ஒரு சதக நூலை இத்துறையில் வெளியான ஒரேயொரு நூல் என்ற தனிச் சிறப்பும் ஒரு காரணமாய் அமைய இங்கு அறிமுகஞ் செய்ய முற்படுகின்றோம்.

மாணிக்க இரத்தினங்களையும், முத்துக்களையும் கலந்து கோத்ததோர் மாலைபோ இரு மொழிச் சொற்களைப் பொருத்தமுறக் கலந்தெழுதும் நடையே மணிப்பிரவாள நடையென்று பொதுவாகக் கூறுவர். மணி என்பதை முத்து எனக்கொண்டு, 'முத்தும் பவளமும் கேர்த்து போன்று வட சொல்லும் தமிழ்ச்சொல்லும் விரவிய நடையே மணிப்பிரவாளம் என்று நாம் கூறுகின்றோம்' என்பர் அறிஞர் வெங்கடராஜலு செட்டியார். மலையாள மொழியில் மணிப் பிரவாளப் பிரபந்தங்களுக்கு இலக்கணம் மிகுத்த 'லீலாதிலகம்' என்னும் நூலில் 'மாணிக்க மணியும் பவளமும் கோத்ததொரு வடம்' காட்சியில் நிறவேறுபாடு தோற்றாது விளங்குதல் போன்று வடமொழிச் சொற்களும் மலையாளச் சொற்களும் விரவி வேறுபாடு தோற்றாதவாறு அமைந்த நடை 'மணிப் பிரவாளம்' என்று கூறப்பட்டுள்ளதோடு, 'வேறுபாடு தோற்றாமையாவது' வழக்கில் பயிலும் வடசொற்களை விரைவில் அவை நாட்டுமொழிச் சொற்களைப்போல் கற்போர்க்கு எளிதில் பொருள் விளங்க நின்றலாம் எனப் பொருள் விளக்கமும் தரப்பட்டுள்ளது.

இந்தவிதிக்கு அமைவாகவே அருணகிரிநாதர், வில்லிபுத்தூரர் முதலிய சிலருடைய கவிகள் அமைந்திருக்கின்றன. அவற்றில் வடமொழிச் சொற்களெல்லாம் தமிழ் விசுவயும் வேற்றுமையுருபும் பெற்றே வருகின்றன. எனினும் இச்செய்யுள்கள் மணிப்பிரவாளச் செய்யுள்கள் என்ற பெயரைப் பெற்றதில்லை. இதற்கு மாறாக, சமண, வைணவ உரையாசிரியர் சிலர் எழுதிய கலப்பு மொழி வசனநடையே மணிப் பிரவாள நடையென்று கருதப்படுகிறது. மொழித் தூய்மையிலும் பிறமொழிப் பகைமையிலும் ஈடுபாடு மிகுந்துவரும் இக்காலத்தில் வசனத்திற்கூட இக்கலப்பு நடை வழக்கொழிந்து விட்டது.

“தமிழில் மாணிப்பிரவாளச் செய்யுள்கள் ஒன்றிரண்டு தனியே காணப்படுவதன்றி, மணிப் பிரவாளச் செய்யுள் நூல் ஒன்றாதல் இல்லை” என்று அறிஞர் ரெட்டியார் 1960 இல் அறுதியிட்டுக் கூறியிருக்கிறார். (தென்மொழிகள், பக்.133) ஆயினும் இதற்குப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இத்தகைய செய்யுள் நூலொன்று தமிழகத்தில் அச்சேறி வெளிவந்திருக்கிறது.

தமிழில் ஒரு பரிசோதனை முயற்சியாக இந்நூலை இயற்றி வெளியிட்ட பெருமைக்குரியவர் தேரெழுந்தூர் சங்கீத வித்துவான் ராம. விசுவநாத சாஸ்திரிகளாவர். அக்காலத்தில் மிகப் பிரசித்தி பெற்றிருந்த வள்ளி திருமணக் கதையையே இவ்வாசிரியர் தமது நூற்பொருளாக எடுத்துக்கொண்டார். நூறு செய்யுள்களில் நூலை நிறைவுபடுத்தி 'வள்ளி பரிணய மணிப்பிரவாள சதகம்' என்னும் பெயரிட்டு 1926 ஆம் ஆண்டில் சென்னையில் வெளியிட்டிருக்கிறார். அநுஷ்டூப, உபஜாதி, வஸந்ததிலகா, மாலினி முதலான வடமொழி விருத்தங்களிலேயே செய்யுள்கள் இயற்றப்பட்டிருக்கின்றன.

லீலாதிலக இலக்கண விதிக்குக் கட்டுப்படாமலே மலையாள நூலாசிரியர்கள், வழக்கில் வராத வடமொழிச் சொற்களையும், விசுவநாத, வேற்றுமை உருபுகள் முதலியவற்றையும் கலந்து பாடியிருப்பது போலவே இந்நூலாசிரியரும் வேறுபாடு தோன்றும் நடையையே கைக்கொண்டிருக்கிறார்.

“நம்பிராஜ இதிக்யாத சிற்றூரில் அவஸத்ஸுகம்
முருகன் பாதயோர் பக்திம், தீவ்ரமாய்க்
கொண்டனன் ஸஹி”

என்னும் முதற் செய்யுளே வடசொற்களும் தொடர்களும் மாற்றமின்றிச் சுயரூபத்தில் வந்திருப்பதைக் காட்டுகின்றது.

மேலும், இந்நூலாசிரியர், தமது கவிதையில் உள்ள இவ்வேறுபாடு புலப்படுத்தும்மையை நன்றாக எடுத்துக் காட்ட விரும்புவர் போல, இந்த நூலை அச்சிடுவதிலும் இதுவரை யாரும் மேற்கொள்ளாத புதுமுறையொன்றைக் கையாண்டிருக்கிறார். செய்யுள்களிலுள்ள வட சொற்களையெல்லாம் வடமொழி(நாகர)எழுத்திலும் தமிழ்ச்சொற்களை தமிழ்எழுத்திலுமாக முதலிலும், நாகர எழுத்தறியாவர்களுக்காகப் பின்பு முழுவதும் தமிழ்எழுத்திலுமாக ஒவ்வொரு செய்யுளையும் இருமுறை அச்சிடுவித்திருக்கிறார்.

முன்காட்டிய முதற் செய்யுளில் சிற்றூரில், முருகன் ஆய்(மாய்க்) கொண்டனன் என்னும் நான்கு சொற்கள் தமிழ் எழுத்திலிருக்க அவற்றிற்க்கிடையே ஏனைய சொற்கள் நாகர எழுத்திலிருப்பது புதுமையானது.

வள்ளி திருமண வைபவத்தை நூறு செய்யுளில் விபரித்து விடுவதென்ற திட்டத்தோடு தொடங்கியமையால் உரையாடல்களையும், வர்ணனைகளையும் சுருக்கமாகவே அமைத்திருக்கிறார் ஆசிரியர். உரையாடலுக்குப் பின்வரும் விருத்தம் நல்ல உதாரணம்.

(முருகன்) பெண்ணே, உன்னை மணக்க வந்த
பிறகும் சும்மா க்ருகம் செல்வனோ?

(வள்ளி) என்னே! குத்ர மறைந்து நின்ற
வகையோ சட்டென்று வந்தீர் இஹ

(முருகன்) வேங்கை வருகூ மதாகி நின்ற
பொழுதும் சேத்தும் நதகூர் ஸ்திதா

(வள்ளி) வெட்கங் கெட்டவரே, த்வமத்ர மரவந்
நின்நீர் புமான் அல்லநீர்.

‘நீர் இங்கு மரம்போல் நின்நீர்.(ஆகையால்) நீர் ஆண்மகனல்ல’ என்பது செய்யுளின் கடைசி வாக்கியத்துக்குப் பொருள். இங்கு போல் என்னும் பொருளுள்ள வத் என்னும் வடமொழி உவமையுருபை மரமென்னும் தனித்தமிழ்ச் சொல்லுடன் இணைத்து மரவத் என்றாக்கி இதன் இறுதி மெய்யெழுத்தை வடமொழிச் சந்தி விதிப்படி நின்நீர் என்னும் தமிழ்ச் சொல்லுடன் சேர்த்து மரவந்நின்நீர் என ஆக்கியதும் ஒரு புதுமையே.

பின்வரும் செய்யுள் ஒவ்வொரு அடியிலும் முன்பாதி தமிழாயும், பின்பாதி வடமொழியாயும் அமைந்து சிறந்த சமநிலைச் செய்யுள் களுக்கு உதாரணமாயிருப்பதோடு, தமிழ்ச் செய்யுளுக்கே இன்றியமையாச் சிறப்பான எதுகை நயம் பொருந்தியிருப்பதும் கண்டின்புறலாம். இதில் முருகன் வள்ளியை நோக்கி ‘உன் பல்வரிசை முல்லையரும்புபோல் இருக்கிறது. உன் ஸ்தனங்கள் இளநீர் போல் இலங்குகின்றன. உன்பேச்சு கரும்புபோல் இனிக்கிறது. (இவ்வாறெல்லாம் உன்னிடம் மென்மையும், தண்மையும், இனிமையும் பொருந்தியிருக்கும் போது) உன் இதயம் மாத்திரம் ஏன் இரும்புபோல் கடினமாய் இருக்கிறது?’ என்று சமற்காரமாய் வினாவுவது சுவை மிக்கதாய் இருக்கிறது.

அரும்பு போலே தவதந்த பங்க்தி,
குரும்பை போலே குச மண்டலத்வயம்,
கரும்பு போலே மதுரா ஸுவாணீ
இரும்பு போலே ஹ்ருதயம் கிமஸ்தி?!!

அவையடக்கம் போலுள்ள பின்வரும் செய்யுளால் நூலை நிறைவு செய்யும் ஆசிரியர், இதில் தமது நூல்நடை மாணிக்க ரத்தினமும், முத்தும் கோத்த மாலை போன்றதென்பதையும் தெளிவாக்குகிறார்.

‘இதி மம சிறுமதியாலே
சதகவரம் மணிர்நன முத்து ஸம்யுக்தம்
அதை ஊறின தாஸம் மாம்
குஹ்பதியே தயையுற்று ஸந்ததம் பாது’

ஆசிரியரையும், நூலையும் பற்றிய வேறு தகவல்களை அறிய முடியாத விதம் முன்னுரை, அணிந்துரை, பதிப்புரை முதலிய எவையுமின்றி ‘மதறாஸ் திருவல்லிக்கேணி ஆர்யமதஸம் வர்த்தனீ பிரஸ்’ஸில் 1926 ஆம் ஆண்டில் அச்சிடப்பட்டிருக்கும் இப்பிரபந்தம், முருகன் மீது பல்வேறு ராகதாளங்களில் பாடப்பட்ட பக்திரஸப் பதங்களையும், கண்ணன் மீதும் இராமன் மீதும் பாடப்பட்ட கண்ணிகளையும் ஸ்வரதாளக் குறிப்புகளுடன் சில திருப்புகழ்ப் பாடல்களையும் பின்னிணைப்பாகக் கொண்டு நூலணா விலையில் வெளிவந்திருப்பது வியப்பிற்குரியதே!

- சோதிடமலர் 1980 ஏப்ரல், மே

இலக்கியத்தில் காகம்

“காக்கைக்கும் தன்குஞ்சு பொன்குஞ்சு”, “வேம்பன்றோ காக்கை உவக்குங் கனி”, “மூர்க்கரை மூர்க்கர் உவப்பர்முது காட்டில் காக்கை உவக்கும் பிணம்” என்றிவ்வாறு பழமொழிகளிலும் பாடல்களிலும் பழித்துரைக்கப்பட்ட காகத்தைப் புதுமைக்கவி பாரதியார் “காக்கை குருவி எங்கள் ஜாதி” என்றும் “எத்தித் திருடும் அந்தக் காக்கை, அதற்கு இரக்கப்பட வேணுமடி பாப்பா” என்றும் உறவுகொண்டாடி அநுதாபங் காட்டியது சாதாரண மக்களுக்கு வியப்பளிக்கலாம். இழிந்த காக்கைக்கும் இவ்வளவு அநுதாபமா? என்று அவர்கள் வியக்கலாம்! ஆனால், பழந்தமிழலக்கியங்களைப் பயின்றவர்களுக்கு இது வியப்பளிக்க மாட்டாது. அவர்கள் பாரதியரை ‘நவீன காக்கை பாடியார்’ என்று கூறிப் பராட்டுவார்கள். ஏனெனில், காக்கையைப் பாடிய புலவர்கள் முற்காலத்திற் பலர் இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் உவமானமாக, உவமேயமாக எழுத்துக்காட்டாகக் காகத்தைத் தமது பாடல்களிற் பாடியிருக்கிறார்கள்.

நச்செள்ளையார் என்னும் பெயருடைய சங்ககாலப் பெண் புலவரொருவர், காகத்தைப் பாடியமையால் ‘காக்கை பாடினி’ என்ற சிறப்புப் பெயரையே பெற்று விட்டார். இவரே முதல் முதல் காகத்தைப் பாடிய கவிஞர் போலும். தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் பெண்ணொருத்தி தனிமையால் வாடும்போது விருந்தினர் சிலர் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். அவர்களை வரவேற்று உபசரிப்பதில் அவள் தன் தனிமையை ஒருவாறு மறந்திருந்தாள். இதனால் விருந்தினர் வரப்போவதை முன்னமே தான் உணருமாறு கரைந்து உபகாரஞ் செய்த காகத்தைப் போற்றுகிறாள். “நள்ளியென்னும் அரசனது காட்டிலுள்ள பகக்களின் நெய்யோடு, தெண்டியில் விளைந்த செந்நெல்லின் சுடுசோற்றைக் கலந்து, ஏழு பாத்திரங்களிற் படைத்து வைத்தாலும், விருந்துவரக் கரைந்த இந்தக் காகத்திற்கு அது தகுந்த பிரதியுபகாரமாகமாட்டாதே, தோழி!” என்ற கருத்தமைய

“திண்டேர் நள்ளி கானத் தண்டர்
பல்லா பயந்த நெய்யிற் றெண்டி
முழுதுடன் விளைந்த வெண்ணெல் வெஞ்சோறு
எழுகலத் தேந்தினும் சிறிதென் தோழி
பெருந்தோள் றெகிழ்த்த செல்லற்கு
விருந்துவரக் கரைந்த காக்கையது பலியே”

என்னுமிப்பாலே காக்கை பாடினியார் பாடியது. இது சங்க நூல்களுள் ஒன்றான குநந்தொகையுள் தொகுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இளம் பெண்ணொருத்தி தன் காதலனோடு உடன் போக்கிற் சென்றுவிட்டாள். ஒருவேளை அவள் திரும்பிவரவும் கூடும் என்று அவளுடைய தாய் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தாள். அப்போது வீட்டு முற்றத்தில் வந்திருந்த காகத்தைக் கண்டபோது “இந்தக் காகம் கரையாதா? அதனால் என்மகள் வந்து சேராளா?” என்று அங்கலாய்த்தாள். காகம் மௌனமாயிருந்தமையால் அதை நோக்கி இரந்து கேட்கின்றாள். “காக்கையே என்மகள் தன்காதலனுடன் இங்கு வருமாறு கரைவாயாக,

அவ்வாறு செய்தால் நீயும் உன் சுற்றமும் வயிறார உண்பதற்கு இறைச்சியும், சோறும் பொற்பாத்திரங்களிற் படைத்து வைப்பேன்” என்கிறான்.

“மறுவில் தூவிச் சிறுகருங் காக்கை
அன்புடை மரபின்நின் கிளையோ டாரப்
பச்சுன் பெய்த பைந்நிற வல்கி
பொலம்புனை கலத்திற் றருகுவென் மாதோ
வெஞ்சின விறல்வேற் காளையொடு
அஞ்சிலோதியை வரக்கரைந் தீமே”

பெற்ற மனத்தின் பேதலிப்பை இச் செய்யுள் அழகுறக் காட்டுகின்றது. இது ஐங்குறுநூறு என்னும் சங்க நூலிற் காணப்படுவது இந்த நூலின் நெய்தற்றிணைப் பகுதியில் தொடர்ந்து பத்துப் பாடல்களில் ‘பெருங்கடற் கரையது சிறுகருங் காக்கை’ என்ற வாக்கியம் வந்து கொண்டிருப்பதால், அப்பாடற் பகுதிக்குச் ‘சிறு காக்கைப் பத்து’ என்ற பெயர் ஏற்பட்டு விட்டது.

உடன்போக்கிற் சென்ற தன்மகள் திரும்பி வரவேண்டுமென விரும்பும் தாயானவள், அதற்காக காகத்தைக் கரையுமாறு கேட்பது கோவைப் பிரபந்தத்திற் காணப்படுகின்ற செய்தி, இது கொடிக்குறி பார்த்தல் என வழங்கும். காக்கைக்குக் கொடி என்ற பெயருமுண்டு. மூத்தாளென வழங்கும் சேட்டா (ஜ்யேஷ்டா) தேவிக்குக் கொடியாக அமைந்திருத்தலால் இப்பெயர் ஏற்பட்டது. ‘குணங்களஞ்சாற் பொலியும் நல்சேட்டைக் குலக்கொடியே’ என்று இதனை வாதவூரடிகள் தெளிவாகத் திருக்கோவையாரிற் குறிப்பிடுகிறார். இங்கு குணங்கள் அஞ்சு என்று கூறப்படுவது கவனிக்கப்பட வேண்டியவை.

பழம் பாடலொன்று காக்கையிடத்துக் காணப்படும் அருங்குணங்கள் ஐந்தினை விதத்தெடுத்துக் காட்டுகின்றது. காகம் அதிகாலையில் நித்திரை விட்டெழுகின்றது. உணவு கிடைத்தபோது தனித்துண்ணாமல் சுற்றத்தையும் அழைத்து உடனுண்ணுகிறது. அவற்றின் வாழ்விலும் தாழ்விலும் பங்குபற்றி அவற்றுடன் கலந்துறவாடுகின்றது. நீராடித் தூயதாகி மாலை வேளையில் மனைசேர்கிறது. தன் மனையில் பிறரறியாது காதல் புரிகிறது. இவற்றை மனிதருங் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்பது அப்பாடலின் கருத்து.

காலை யெழுந்திருத்தல் காணாமலே புணர்தல்
மாலை குளித்து மனைபுகுதல் - ஏலவே
உற்றாரோடு டுண்ணல் உறவாடல் இவ்வைந்தும்
கற்றாயோ காக்கைக் குணம்.

என்பது அப்பாடல். உற்றாரோடு உண்ணணும் உயர்ந்த குணத்தைக் காகம் ஒன்றுதான் தவறாது கைக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த உண்மையை உணர்ந்தே பலநூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னும் பின்னும் வாழ்ந்த வள்ளுவரும் தாயுமானாரும் தங்கள் நூல்களில் காகத்தை எடுத்துக்காட்டாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“காக்கை கரவா கரைந்துண்ணும் ஆக்கமும்
அன்னநீ ரார்க்கே உள்” என்பது வள்ளுவர் வாக்கு.

“காக முறவு கலந்து உண்ணக்கண்டிர்.....

...சேரவாரும் செகத்தீரே” என்பது தாயுமானார் திருவாக்கு.

காகத்திற்கு உணவுட்டிப் பின்பு தாமுண்ணும் வழக்கம் வெவ்வேறு இன மக்களிடம் வெவ்வேறு நோக்கத்தோடு வெகு காலத்திற்கு முன்பிருந்தே நிலை கொண்டிருக்கிறது. “எரிக்கப்பட்டவர்களும், புதைக்கப்பட்டவர்களுமான - (பெரியவர்களும், சிறியவர்களுமான) - என்குலத்து முன்னோர்களுக்கு இப்பிண்டம் உரிய தாக்கு” என்று கூறி ஒரு பிண்டமிட்டு அதைக் காகத்திற்கு உணவாக்குவது வைதிக சிராத்தக் கிரியைகளுள் ஒன்று. வேதத்தை அடுத்துத் தோன்றிய கிருகிய சூத்திரத்தில் விதிக்கப்பட்ட இவ்வழக்கம் இன்றுவரை பேணப்பட்டு வருகிறது. இதற்கு மாறாய் சங்ககாலத் தமிழ்மக்கள் தெய்வங்களுக்கென்று ஊன்கலந்திட்ட வெண்சோற்றுப் பலியைக் காக்கைகள் உண்டு மகிழ்ந்த காட்சியாகி இன்று சங்கநூற் பாடல்களில் மாத்திரம் காணுங்காட்சியாகி விட்டது. நற்றிணை என்னும் நூலின் 281, 343, 367 ஆம் பாடல்களிலும் பிற இடங்களிலும் இச்செய்தி காணப்படுகின்றது.

கூகை முதலிய வலிய பறவைகளைப் பகற்காலத்தில் வென்றடக்கும் வன்மை வாய்ந்தது காகம். பகலொழிந்து இரவாய் விட்டாலோ அது வலியிழந்து தானே அவற்றால் வெல்லப்பட்டுவிடும். ஆகையால் பகைவரை வெல்லச்செல்லும் அரசர், தமக்கேற்ற காலத்தை அறிந்து செல்லவேண்டுமென்று திருவள்ளுவர் கூறுகின்றார்.

“பகல்வெல்லுங் கூகையைக் காக்கை இகல்வெல்லும்
வேந்தர்க்கு வேண்டும் பொழுது”

என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. இப்பொய்யா மொழியைப் பொன்னேபோற் போற்றிப் பின்வந்த கம்பரும் தம்நூலுள் சனகராசனுடைய பகைவர் ‘அற்காக்கை கூகையைக் கண்டஞ்சின வாமென அகன்றார்’ என்று அழகுறக் கூறுகின்றார்.

கம்பராமாயணத்திற்கு முற்பட்ட இலக்கியமான சிந்தாமணியிலும்,

“கடத்திடைக் காக்கை யொன்றே ஆயிரங்கோ கூகை
இடத்திடை அமுங்கச் சென்றாங் கின்னுயிர் செகுத்த தன்றே”

என்று இவ்வுண்மை எடுத்தாளப்படுகின்றது. இதே பொருளை வில்லிபுத்தூரார்வாரும் நன்கு கையாளுகின்றார். போர்க்களத்தே குற்றுயிராய்க் கிடக்கும் துரியோதனனிடஞ் சென்று இன்றே பாண்டவரைக் கொல்வேனென்று வஞ்சினங் கூறினான் அகவத்தாமன். பின்பு அவன் கிருபரையும் கிருதனையும் உடனழைத்துப் பாண்டவர் பாசறை நோக்கிப் போகும்போது மாலை வேளையாயிற்று. வழியில் ஒரு மரக்கிளையில் பகல் முழுவதும் காக்கைகாளல் துன்புற்ற கூகையொன்று, இரவானதும் அக்காக்கைகளைத் தான் துன்புறுத்தத் தொடங்கிற்று. இச்சம்பவத்தைக் கண்டனர் அகவத்தாமனும் அவனுடன் வந்தோரும். அவ்வாறே தாமும் தம் பகைவரை அழிக்கத்தக்க தருணமறிந்து செல்ல வேண்டுமென்று தீர்மானித்தனர்.

“வேலமர் தடக்கை வீசரிப்பாடி வீடுசென்றணைதலும் புறத்தார்
ஆலமர் சினையிற் பல்பெருங்காகம் அரும்பகல் கழத்த கூகையினால்

சாலவு மிடருந் றலமரக்கண்டு தம்மிலே முகமுக நோக்கிக்
காலமு மிடமும் அறிந்தமர் செகுத்தல் கடனெனக் கருதின ரன்றே”

என்பது வில்லிபாரதம்.

பாரதநாட்டுக் கதைக்கோவை நூல்களுள் பஞ்சதந்திரம் மிகப் பழையது. அது பாரதநாடு முழுவதும் பரவியதோடு, மேலை நாடுகளிலும் கீழைத் தேசங்களிலும் பல்வேறு வடிவோடு பரந்து புகழ்பெற்றது. அதன் ஐந்து தந்திரங்களுள் ஒன்றுக்குக் ‘காகோலாகியம்’ என்று பெயர் சூட்டப்பட்டிருக்கிறது. காகங்களுக்கும் கூகைகளுக்கும் நடந்த போர்க்கதையே அதற் கூறப்படுகிறது. காலமறிதல், இடமறிதல், வினைலியும் தன்வலியும் மாற்றான் வலியுமறிதல் என்பன அரசர்க்கு இன்றியமையாதன என்பதை உருவகக் கதைவாயிலாக உணர்த்துவதே இக்கதையின் நோக்கமாகும். பிரசித்தமான இக்கதை நன்கறிந்த திருத்தக்க தேவரும், கம்பரும், வில்லிபுத்தூரரும் தங்கள் காப்பியங்களில் ஏற்ற இடங்களில் அழகுறப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார்கள். பிற்காலத்தல் பஞ்சதந்திரத்தின் சுருக்கமாய் அமைந்த இதோபதேசம் என்ற நூலின் பல கதைகளில், பிரதான பாத்திரமாகவும் உப பாத்திரமாகவும் காலம் வருகிறது. இலகுபதனகன் என்னும் காகத்தின் பேச்சும் செயலும் உலக சரித்திரத்திலும் இக்காலத்திலுமுள்ள சில இராஜ தந்திரிகளை நினைவூட்டுவன.

பழமொழி நானூறு என்பது பழைய பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்று. அக்காலத்தில் வழங்கிய அரிய பழமொழிகள் நானூறு. ஒவ்வொரு வெண்பாவிலும் ஒவ்வொன்றாக அந்நூலில் அமைந்துள்ளன. அப் பழமொழிகளுள் ‘ஆயிரம் காக்கைக்கு ஓர்கல்’ என்பதும் ஒன்று. அளவற்ற காக்கைகள் ஒருங்கு கூடியிருந்தாலும் அவற்றைத் துரத்த ஒருசிறு கல்லே போதுமென்பது இதன் கருத்து. இறைவனது நாமமந்திரத்தின் முன்னே அளவற்ற பாபமும் வலியழிந்துபோமெனக் கூறவிரும்பிய தாயுமானாரும் இப்பழமொழிக் கருத்தையே விளக்கமாக ‘காகமானவை கோடி கூடிநின்றாலும் ஒரு கல்லின் முன்னெதீர் நிற்குமோ’ என்று சுவைபடச் சொல்லுகின்றார்.

காகத்திற்கு இரண்டு கண்களிருந்த போதிலும் பார்க்கின்ற கருமணி உள்ளே ஒன்றுதானாண்டு. அதுபோலவே காதலனும் காதலியும் இருவராயிருந்த போதிலும் இருவருடலிலும் உலவுகின்ற உயிர் ஒன்றுதான் என்று தோழியொருத்தி கூறுகின்றாள்.

‘காகத்து இருகண்ணுக்கு ஒன்றே மணி கலந்தாங்கு இருவர்
ஆகத்துள் ஒருயிர் கண்டனம் யாம்’

என்ற இந்த அழகிய உவமை, மணிவாசகப் பெருமான் அருளிய திருக்கோவையாரில் திகழுகின்றது.

‘முக்காலும் காகம் முழுகிக் குளித்தாலும் வெள்ளைக் கொக்காகுமா?’

என்ற வினாவை யாப்பருங்கலக் காரிகையாசிரியரிடம் வினாவினால் ஆகுமென்றே அவர் விடையளிப்பார். காகம் வெண்ணிறம் மட்டுமல்ல, அழகிய பொன்னிறமே பெற்றுவிடலாம். அதற்கு வழி தண்ணீரில் குளிப்பதல்ல, தன்னைச் சேர்ந்த எப்பொருளையும் பொன்மயமாக்குகின்ற பொன்மலையைச் சேருவது தான் அதற்குத் தகுந்த வழி என்பார் அவர்.

‘.....பொன் மாலிமயப் பொருப்பகஞ்சார்ந்த பொல்லாக் கருங்காக்கையும் பொன்னிறமாய் இருக்குமென் றில்லா றுரைக்குமன்றோ இவ் விருநிலமே’ என்பது யாப்பருங்கலக் காரிகையாசிரியர் கூறிய அவையடக்கம்.

இப்படி நிறம்மாறி மாறுவேடம் பூண்ட காக்கைகளைக் களவழி என்ற சிறுநூலிலும் நாம் காணலாம். சோழன் செங்கணான் தன் பகைவரைப் போர்க்களத்திற் கொன்று குவித்தான். பிணமலைகளிடையே இரத்த ஆறு பாய்ந்தது. அந்த இரத்தத்திலே படிந்தெழுந்த காகங்கள் பார்ப்பவர்க்கு வியப்பளித்தன. ஏனெனில், அவற்றின் வாயைப் பார்த்தால் அவை மீன்கொத்திகள் போல் போன்றுகின்றன. முதுகைப் பார்த்தாலோ செம்போத்து (செண்பகம்) போல் காட்சியளிக்கின்றன.

“தெரிகணை எ.கந் திறந்தவா யெல்லாம்
குருதி படிந்துண்ட காகம் - உருவிழந்து
குக்கிற் புறத்த, சிரல்வாய, செங்கணமால்
தப்பியார் அட்ட களத்து” என்பது களவழிச் செய்யுள்.

புராணங்களிலும், இதிகாசங்களிலும், கிராமியக் கவிதைகளிலும், கதைகளிலுமெல்லாம் காகம் இடம்பெற்றேயிருக்கிறது. காகத்துக்குப் புராணப் பிரசித்தம் இருக்கிறபடியால் தான் இன்றும் அது சனிக்கிழமைகளில் சிறப்பாகப் புரட்டாதிச் சனிக்கிழமைகளில் தேடித் திரிந்து வருந்தி அழைத்து உணவூட்டப்படுகிறது.

நாம் சின்னஞ்சிறு வயதில் கேட்டு மகிழ்ந்த காகமுங் குடமும், காகமும் நரியும் என்னுங் கதைகளும், ‘காக்காய்க் குஞ்சுக்குக் கலியாணம்’ என்ற பாடல்வரியும் சிறுவரிலக்கியத்திலும் காகம் இடம்பிடித்தருப்பதைக் காட்டுகின்றன.

இனி, இக்காலப் புலவருள்ளே நம் நாட்டவரான சோமசுந்தரப் புலவரும் பிரசித்தி பெற்ற கத்தரிவெருளிப் பாட்டில்,

‘கள்ளக் குணமுள்ள காக்கை உனைக் கண்டு
கத்திக் கத்திக் கரைந் தோடுமே’

என்று காகத்தை வேறொரு கோணத்திலற காட்டுகிறார். இக்கால ‘காக்கை பாடக’ருள் பரலி சு. நெல்லையப்பரும் ஒருவர், இவர் பாரதியாரால் தமது கடிதங்களில் ‘தம்பி’ என்று அன்புடன் அழைக்கப்பட்டவர். இவர் பாடிய சில பாடல்களுள் ‘காற்றுலாங்குங் காக்கை’ என்பது உயர்ந்த கருத்தமைந்து பாரதியாரின் ‘சிட்டுக் குருவி’யை நினைவூட்டுகிறது.

காகம், நாட்டிலும், நகரிலும், வீட்டிலும், வெளியிலும் எங்கும் வியாபித்திருப்பது போலவே, இலக்கியத்திலும் அது சர்வ வியாபியாய் இருக்கிறது.

வானொலிப்பேச்சு - 1951.12.23

‘வானொலி மஞ்சரி’ 1952 ஜனவரி

நல்லைக்கு வந்த முருகன்

(1969 இல் வெளிவந்த நாவலர் மாநாட்டு மலரில் வெளியிடுவதற்காக மிகுந்த சிரமத்துடன் எடுக்கப்பட்ட புகைப்படங்களுடன் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட இவ்வரலாற்றுக் கட்டுரையானது சிலருக்கு அதிருப்தி ஏற்படுத்தக்கூடும் என்று எண்ணியோ என்னவோ மலரில் வெளியிடப்படாதிருந்தது. அண்மையில் நாவலர் சிலை இடம் மாறியபோது 'நாவலர் குரலி'ல் வெளியிடப்பட்டது.)

தென்மராட்சிப் பகுதியில் விடத்தற் பளையைச் சார்ந்த புதுக்குளம் என்னும் தலத்திலுள்ள கண்ணகையம்மன் கோவிலின் முன்புறத்தே, வயற்கரைக் கந்தசுவாமி கோயில் என வழங்குந் தில்வியத் தலமொன்றுண்டு. செந்நெல் வயல்களும் தெண்ணீர்க் குளங்களும் வானளாவிய கடம்ப மரங்களுஞ் சூழ்ந்துள்ள இக் கோயிலின் மூலத்தானத்தில் தேவியரோடு அருள் வழங்கி நிற்கும் முருகப்பெருமானது திருவுருவம், சிலாவிக்கிரகம், நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலில் தாபித்ததற்காக நாவலர் பிரானால் இந்தியாவிலிருந்து வருவிக்கப்பட்டதென்ற அரிய செய்தியை அவ்வூரவர் தவிர வெளியூரவர் பலர் அறிந்திருக்க மாட்டார்கள்.

ஐம்பதாண்டுகளின் முன்பு இக்கோயிலிலும் அயலூர்க் கோயில்களிலும் மகோற்சவ ஆசாரியராகப் பணிபுரிந்த முதுபெருங் குரவரான சிவரீ வே. சபாரத்தினக் குருக்களவர்கள் இக் கோயிலிலுள்ள விக்கிரகங்களின் வரலாற்றை அடிக்கடி கூறிக்கொள்வதுண்டு. இவருடைய பௌத்திரரும், சென்ற சித்திரை மாதத்தில் இக்கோயிலில் (ஏறக்குறைய நூறாண்டுகளின் பின்பு) நிகழ்ந்த கும்பாபிஷேகத்தைப் பிரதான குருவாயிருந்து நடத்தி வைத்தவருமான வடகோவை சித்தாந்தபானு சோ. சுப்பிரமணியக் குருக்களவர்கள், இவ்விக்கிரகங்களின் சிற்பச் சிறப்புக்களைப் புகழ்ந்து பேசி, நாவலர் பெருமானுக்கு அவரது மூலஸ்தானமாகிய நல்லூரில் உருவச்சிலை நாட்டப்படுகின்ற இச்சமயத்திலேயே அவர் ஆக்குவித்த முருகப்பெருமானின் திருவுருவச் சிலையும் நெடுங்காலம் பாலாலயத்தில் இருந்த பின்பு மீண்டும் தமது மூலஸ்தானத்தில் தாபிக்கப்பட்டதில் உள்ள அற்புதமான ஒற்றுமையையும் வியந்து பாராட்டியபோது, இவ் வரலாற்றுக்குத் தகுந்த ஆதாரங்களுண்டா என ஆராய முற்பட்டோம்.

இக்கோயிற் பரிபாலகருள் ஒருவராகிய திருமதி. ருக்மணி சிவநாதனவர்களிடம் கோயில் வரலாற்றைத் தெரிந்தவரையிற் சொல்லுமாறு கேட்டோம். இக்கோயில் நாவலர் பெருமானாற் செய்விக்கப்பட்ட திருவுருவங்களைத் தாபித்தற்காகவே உசன் கிராமத்திற் பெருஞ் செல்வராய் விளங்கிய முருகேசபிள்ளை வேலுப்பிள்ளை என்பவரால் கட்டுவிக்கப்பட்டது என்றும், அவருக்குப் பின் அவருடைய மகளான பங்கயம் அம்மையாரும் அவர் கணவர் பரமநாதரும் இக்கோயிலைப் பரிபாலித்து வந்தனர் என்றும் இப்போது அவர்களின் பிள்ளைகளாகிய தாமும் தம் சகோதரர்களும் பரிபாலித்து வருவதாகும் தெரிவித்துத் தம்மிடமிருந்த சில பழைய தோம்பு ஓலைகளைப் பரிசோதித்துப் பார்க்குமாறு எடுத்து வைத்தார்கள். அவை மிகப் புராதனமானவையாயும் பார்ப்போரின் பொறுமையைப் பரிசோதிப்பனவாயும் இருந்தன. கோயில் வரலாற்றுச் செய்தியேதும் அவற்றிற் காணப்படாதபோதிலும் அவற்றுள் ஒன்று 1826 ஆம் ஆண்டில் வேலுப்பிள்ளையும் அவர் மனைவியும் ஒரு காணியைக் கொள்வனவு செய்ததைக் கூறுகிறது. இவ் வேலுப்பிள்ளை உடுப்பிட்டியிலிருந்து வந்து உசனில் மணியகாரனாய் இருந்தவரென்றும், கோயிலைக் கட்டுவித்த

வேலுப்பிள்ளைக்குத் தந்தைக்குத் தந்தையென்றும் விளக்கமளித்தார்கள். ஆகவே இவருடைய பேரனாகிய இரண்டாம், வேலுப்பிள்ளை நாவலர் காலத்தவராயிருந்து (ஆங்கில வருஷத்தில்) 1872 ஆம் ஆண்டில் அவர் இந்தியாவிலிருந்து வருவித்த விக்கிரகத்தைப் பின்பு பெற்றுக்கொண்டாரென்பது ஏற்கக்கூடியதே.

இவ் வேலுப்பிள்ளை என்பவரைப்பற்றி நாவலர் சரித்திரங்களிற் குறிப்பேதுங் காணப்படவில்லையெனினும், நாவலர் பிரபந்தத் திரட்டு இரண்டாம் பாகத்திலுள்ள பின்வரும் வாக்கியங்களும் இதே நூலிலுள்ள வேறு சில குறிப்புக்களும் இருள் மூடிய இவ்வரலாற்றில் சற்றே ஒளி வீசுகின்றன.

“ஒருவர் தம்பொருள் கொண்டு சென்னை பட்டணத்தினின்றும் வருவித்த சில விக்கிரகங்களை இக்கோயிலதிகாரி இங்கே பிரதிட்டை செய்விக்க உடன்பட்டு, ஆங்கீச வருஷ மகோற்சவ காலத்தில் இக்கோயிலினுள்ளே ஏற்றுக் கொண்டதும்..... இக் கோயிலைப் பிரித்து ஆகம விதிப்படி கட்டுவித்து விக்கிரகப் பிரதிட்டை செய்வித்தல் வேண்டும் என்பதையும், நம்மைக்கொண்டு சனங்களுக்கு விரித்துப் பிரசங்கிப்பித்ததும்,..... இத்திருப்பணியை நடத்தும் பொருட்டு ஒரு சபை ஏற்படுத்தப்பட்டதும் கையொப்பக் காரருள்ளே சிலர் உதவிப்பொருள் கொண்டு திரிசிராப்பள்ளிக்கு மேற்கே உள்ள கருவூரின்னின்றும் உயர்வாகிய கருங்கற்கள் வருவிக்கப்பட்டதும்..... உங்களுக்குத் தெரியும்”.

“நமது போதனை கேட்டு நல்லூர்ப் பொன்னம்பலப் பத்தர் சென்னைப் பட்டணத்தினின்றும் வருவித்த சிலா விக்கிரகங்களை நீங்கள் உங்கள் கோயிலிலே பிரதிட்டை செய்விக்க உடன்பட்டே திருவிழாக் காலத்தில் உபசாரத்தோடு உலகறிய உங்கள் கோயிலினுள்ளே சேர்த்ததும் இல்லையா?”

“.....தென்னிந்தியாவின் கீழ்த்திசையிலுள்ள திருக்கோயிற்றிருப்பணிகளுக்குங் கிடைத்திலாத உயர்வாகிய கருங்கற்கள் மேற்றிசையினின்றுஞ் சுப்பிரமணியக் கடவுள் யாவர் வாயிலாக உங்கள் கோயிற்றிருப்பணிக்குக் கிடைப்பித்தருளினார்”

சில வருஷத்துக்கு முன் ஒருவர் தாமிரத்தாலாகிய சுப்பிரமணிய விக்கிரகமும் தேவிமார் விக்கிரகமும் கொண்டு வந்து இவைகளைத் தாபிக்க வேண்டும் என்று கேட்டதற்குத் தம்பு என வழங்கிய இரகுநாதமாப்பாணர் அது வழக்கத்துக்கு விரோதம் என்று மறுத்து விட்டாராகவும் இப்பொழுது கொக்குவிலாரொருவர் ஆறுமுக விக்கிரகப் பிரதிட்டை செய்வித்ததற்குக் கந்தையா மாப்பாணர் உடன்பட்டது என்னையோ!

இவற்றிலிருந்து ஆங்கீராச வருஷத்தில் (1873) நாவலர் பெருமானது ஆலோசனைப்படி அவரது அறிமுகக் கடிதத்தின் செல்வாக்கினால் சிலர் விக்கிரகங்கள் சென்னையிலிருந்தும், பின்பு கருங்கற்கள் கரூரிலிருந்தும் வருவிக்கப்பட்டன என்பதும், இதற்குச் சில வருஷங்களுக்கு முன்பே உற்சவ மூர்த்தியை (தாமிர விக்கிரகம்) ஓரன்பர் செய்வித்துக் கொடுத்தபோது கோயிலதிகாரிகள் அதனை ஏற்கவில்லை என்பதும் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. தாமிர விக்கிரகத்தைச் செய்வித்தவரின் பெயர் நாவலராற் குறிப்பிடப்படாவிட்டாலும், இவர் உசனிலிருந்த செல்வாரன முருகேசபிள்ளை வேலுப்பிள்ளை என்பவராயிருக்கலாமென்றும், இவர் நாவலரின் பிரசங்கத்தைக் கேட்டுத் தாம் செய்வித்துக்கொண்டு வந்த உற்சவ மூர்த்தி கோயிலதிகாரியால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படமையால், அதனை என்ன செய்வதென்று

ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தபோது, முன்பு நல்லூர்க் கோயில் தாபிப்பதற்கென்று விநாயகர் விக்கிரகம் ஒன்றை ஒருவர் செய்வித்துக் கொடுத்தபோது அதனை ஏற்றுக்கொண்ட கோயில்திகாரி, பின்பு இது வழக்கத்துக்கு விரோதமென்று காரணங்கூறி அவ் விக்கிரகத்தை விற்று விட்டது போல் இப்போதும் சுப்பிரமணிய விக்கிரகத்தை விற்க முற்படலாம் என்பதை அறிந்து விலைகொடுத்து வாங்கிச் சென்று தம்முறிற் புதுக்கோயில் கட்டிப் பிரதிட்டை செய்வித்திருப்பாரென்றும் பெரியவர் சிலர் ஊகிப்பது ஏற்கக்கூடியதே. இவ்விக்கிரகங்களைப் பற்றிய வரலாறு ஆதாரபூர்வமாக மறுக்கப்படாத வரையில், கோயிற் பரிபாலகர்களும், அவ்வூர்ப் பெரியவர்களும், உசன் கோயில் ஆதீனகர்த்தர்களும், இலக்கண சுவாமி என வழங்கும் முத்துக்குமாரசுவாமித் தம்பிரானுடைய உறவினராயும் சம்பாவெளி விநாயகராலய தர்மகர்தாவாயும் இருக்கின்ற திரு. பொன்னு என்னும் பெரியாரும் ஒரே விதமாக கூறும் இவ்வரலாறு முற்றும் சரியானதென்றே கருதலாம்.

இனி, மேற்குறித்த விக்கிரகங்களின் சிறப்பியல்புகளைக் காண்போம். இந்தச் சிலா விக்கிரகங்கள் ஏறக்குறைய நூறாண்டுகளின் முன் செதுக்கப்பட்டிருந்தும், மூலஸ்தானத்திலிருந்து பாலாலயத்திற்கும் அதிலிருந்து இன்னொரு பாலாலயத்திற்குமாக இரு முறை பாலஸ்தாபனம் செய்யப்பட்டு நாற்பதாண்டு காலம் வெளியிடத்திலிருந்தும், சிறு பின்னமும் இன்றிப் புதியனபோற் பொலிவது வியப்பளிக்கிறது. இவற்றில் இணைப்புகள் குறைவாயிருப்பதும், காதோரங்களிலும் இடைப்பாகங்களிலும் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் திறப்புகளும் (வெளிகள்), தாமிர விக்கிரகங்களிற் செய்வதுபோல் பின்புறமும் நன்கு செதுக்கப்பட்டிருப்பதும் இவற்றிற் காணப்படும் தனிச் சிறப்புகள். அபய வரத கரங்களின் சற்றே சரிந்தநிலை, ஆயுதங்களைப் பற்றி நிற்கும் விரல்களின் எளிமை, உள்ளங்கைகளிலும், மார்பிலும், தோளிலும், தொடையிலும், திருவடியிலும், திருமுடியிலும் நீரோட்டமாகத் தோன்றும் நுண்ணிய வரைகோடுகள், திருமுகத்தில் அமைந்திருக்கும் சாந்தபாவம் தேவியரின் திருமுகங்களிலும் வீசுகரங்களிலும் பொங்கிவழியும் நளின பாவம், அவர்கள் நிற்கின்ற திரிபங்க நிலை, முருகன் திருவுருவில் தோன்றும் கம்பீரத் தோற்றம் ஆகிய இவையெல்லாம் தனித்தனியே பார்த்துப் பார்த்து அனுபவிக்கப்பட வேண்டியவை.

குமார தந்திரம் என்னும் ஆகமநூலில் மூர்த்தி பேதங்களை விபரிக்கும் படலம் முருகன் திருவுருவங்களில் இரு கைகளுடையது சாத்துவிக மூர்த்தியென்றும், நான்கு கைகளையுடையது ராஜச மூர்த்தி என்றும் 6, 8, 12 என்னும் கைகளையுடையன தாம்ச மூர்த்தி என்றும், இவற்றுள் நான்கு கை மூர்த்தி ஏழு வகைப்படும் என்றும் விரித்துரைக்கின்றது. இவ்வெழுவகையில் முதல் வகை வச்சிராயுதத்தையும் அறுமுகவேலையும் இருகரம் தாங்கி நிற்க, மற்றைய கரங்கள் அபயமும் வரதமுமாய் அமைந்திருப்பது. இந்த மூர்த்தியே எழுந்தருளியிருக்கும் மூர்த்தி. மூலவரும் உற்சவரும் ஒரேவகை மூர்த்தியாயிருப்பது கவனிக்கப்படவேண்டியது. உற்சவமூர்த்தியும் சிற்பச் சிறப்புக்களுடையதே.

இத்தகைய சிறப்புகள் அமையப்பெற்ற இம் மூலவர் தம்மை உருவாக்குவித்த நாவலர் பெருமான் சிலையுருவில் உலாப்போகும் இவ்வேளையிலே, தாமும் படவுருவில் (நாவலர் மாநாடு 1969) மலர் மிசை யேகி நாடெங்கும் தீக்குவிஜயம் செய்யத் திருவுளங்கொண்டார் போலும்.

- நாவலர் குரல் 1986.04.01

தமிழாசமம்

நாவலர் பெருமானும் அவர்க்கு முன்னும் பின்னும் இந்நாட்டில் வாழ்ந்த சைவப் பேரறிஞர்களும் எமது சைவசமயத்தை வைதிகசைவம் என்று சிறப்பித்துப் பேசினர். வேதத்தை மூலமாகக் கொண்டு அதன் வழிவந்த சைவசமயம் என்பதே வைதிக சைவம் என்பதற்குப் பொருளாகும். பாரதநாட்டின் ஆஸ்திக மதங்கள் அனைத்துமே வேதத்தை ஏற்றுப் போற்றுவனவே. அவற்றுட் சிலவற்றுக்குச் சிறப்பான பிரமாண நூல்கள் சில இருப்பினும், பொதுப் பிரமாணமாக வேதமே விளங்குகின்றது. சைவ சமயமும் சிறப்பு நூலாக ஆகமத்தைக் கைக்கொண்டாலும் பொது நூலாக வேதத்தைப் போற்றி மதிக்கின்றது. சைவ சித்தாந்த தத்துவம், வேதசிரசான உபநிஷதத்தில் முகிழ்த்து, சிவாகமத்தின் சிரசான ஞானபாத்தில் திரிபதார்த்த விவேகமாக முப்பொருள் ஆய்வாக மலர்ந்து மணங்கமழ்ந்து, சந்தான குரவர் தந்த செந்தமிழ் நூல்களில் சைவசித்தாந்த தத்துவமாகக் காய்த்துக் கனிந்தது. இதனாலேதான் “வேதாகமோக்த சைவசித்தாந்தம்” என்று பொருள் பொதிந்த தொடரொன்று வழங்கி வருகின்றது.

தென்னிந்தியாவில் தமிழகத்தில் கல்விகற்காது பின்தங்கிவிட்ட சில சமூகங்களின் தலைவர்கள் சிலர் உத்தியோகப் போட்டி காரணமாகச் சாதி அடிப்படையில் ஆரியர் திராவிடர் என்று இனப்பகை வளர்க்கத் தோன்றிய சுயமரியாதை இயக்கமானது நாஸ்திக வழியில் வளர்ந்து வந்தது. இந்த இயக்கச் சூறாவழியினால் ஈர்க்கப்பட்ட சமயாபிமானமுள்ள சைவர்சிலர் சேர்ந்து திட்டமிட்டு ஒரு சுயமரியாதைப் புரொட்டெஸ்தாந்த சைவத்தைப் பரப்பினர். தென்னிந்தியாவிலுள்ள இந்துக்களை எல்லாம் கிறிஸ்தவராக்குவதற்குப் பலகாலம் பலவாறு முயன்றும் எதிர்பார்த்த அளவு பலன் கிட்டாமையால் விரக்தி கொண்டிருந்த மிஷனரிமார் (மேனாட்டவர்கள்) ஆரியம் திராவிடம் என்ற பாஷை பிரிவினைவாதத்தோடு இவர்களுக்குப் பக்கபலமாகப் பிரசாரம் செய்தனர். அங்கே தோன்றி இந்தப் புதுச்சைவ பிரசார வாதையானது கடல் கடந்துவந்து இந்த நாட்டிலும் வீசியது. இங்கும் சில பண்டிதர்களும் வித்துவான்களும் மேடையேறி முழங்கினர். திருமுறைகள் இருக்கும் போது வேறு மறைகள் எமக்கு எதற்கு? என்று கேட்டார்கள். எங்கள் திருமந்திரம் இருக்கத்தக்கதாக விளங்காத பிற மந்திரங்கள் எமக்கு ஏன்? என்றார்கள். திருமுறைகளும் பிற பழந்தமிழ் நூல்களும் வேதாகமங்களைப் போற்றிக் கூறுகின்றனவே என்று எவராவது ஆட்சேபித்தால், ஐயப்பட்டால், அதெல்லாம் முன்பு தமிழிலிருந்த வேதங்களும் ஆகமங்களும் தான். அவையெல்லாம் அழிந்து விட்டன. (அல்லது அழிக்கப்பட்டு விட்டன) என்று கூறி, அகச்சான்று புறச்சான்றுகள் காட்டி ஆராய்ச்சிகளும் வெளியிட்டார்கள். பிள்ளையார் விக்கிரகங்களை (மண் பாவைகளை) தமிழகத்துச் சந்திகளில் ஈ.வெ.ரா. பெரியார் உடைத்துப் ‘பணிபுரிய’த் தொடங்கு முன்பே இங்கு பிள்ளையார் தமிழ்நாட்டவரல்ல. அவர் வாதாபியிலிந்து வந்த வந்தேறுகுடி. அதுவும் கி.பி.யில் தான் வந்தவர் என்று ‘சாதகக் குறிப்பும்’ கணித்துக் காட்டினார்கள். கும்பத்துக்கு நூல்கற்றுங் கும்பாபிஷேகமும் வேண்டாம். சங்குக்கு நீர்வார்க்கும் சங்காபிஷேகமும் வேண்டாம் என்று வேண்டுகோள் விடுத்தார்கள். ஆயினும் என்? பிள்ளையார் கோயில்கள் புனருத்தாரணம் செய்யப்படுகின்றன. கும்பாபிஷேகமும், சங்காபிஷேகமும் ஆகம

விதிப்படி வேதகோஷத்தோடு எங்கெங்கும் நடைபெறுகின்றன. எனினும் சிலருக்குத் தமிழ் நூல்களில் வரும் நான்மறை, ஆகமம், மந்திரம், அந்தணர், வேள்வி, ஆகுதி என்னும் சொற்களுக்கு வேறு பொருள் கூறி அழிவழக்குப் பேசுவதில் அடங்காத ஆர்வம், இவர்களிற் பலருக்குத் திருமுறைகள் முழுமையாகத் தெரியாது. தெரிய வரும்போது “கூர்மத்தை நம்பிக் குடி கெட்டேனே!” என்று வைணவன்போல வருந்தித் திருந்திக் கொள்வார்கள். அல்லது ‘சுயமரியாதை’ மிக்கவர்களானால், ‘ஓகோ! இந்தத் திருமுறைகளும் ஆரிய மாயைதானா! வேண்டவே வேண்டாம்’ என்று சமயத்தை விட்டே ஓடிவிடுவார்கள். ஏனெனில் அவ்வளவுக்குச் சைவத் திருமுறைகள், வடமொழியிலுள்ள வேதங்களையே இருக்கு, சாமம், என்று பெயர் சூட்டியும் அவை விதித்த வேள்விகளை அந்தணர்கள், நெய் சமித்து தர்ப்பைப்புல் முதலிய உபகரணங்களைத் துணைகொண்டு செய்வதையும் தெளிவாகக் கூறுகின்றன. அவற்றுள்ளும் திருமுலரது திருமந்திரமும் சேக்கிழாரது பெரிய புராணமும் சைவத்தின் சிறப்பு நூலான ஆகம வழிபாட்டு முறைகளை விரித்துரைக்கின்றன.

சேக்கிழார் தம்நூலும் திருக்குறிப்புத் தொண்டர் புராணத்திலும் 50, 51, 52, 54, 59, 60 என்னும் எண்பெற்ற பாடல்களிலும், கண்ணப்ப நாயனார் புராணத்தில் 135, 152, 155 ஆகிய எண் பெற்ற பாடல்களிலும், திருமுலநாயனார் புராணத்திலும் ஆகமவிதி, ஆகமத்திப்பு, ஆகமத்திறன், ஆகமத்துண்மை என்ற குறிப்புகளோடு அபிஷேகம் பூசை அருச்சனை முதலியவற்றை விபரிக்கிறார் திருமுலர் வரலாற்றில் சேக்கிழார்.

“தண்ணிலவார் சடையார்தாம் தந்தஆ கமப்பொருளை
மண்ணின் மிசைத்திருமுலர் திருவாக்கால் தமிழ்வகுப்ப”

என்று கூறியதன் மூலம் இறைவன் தந்த வடமொழி ஆகமப்பொருளைத் தமிழில் தரவே திருமுலரைத் திருவருள் தந்ததென்று அறிவுறுத்துகிறார். திருமுலர் திருவாக்கும் இதையொட்டியே இருக்கிறது.

“என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தான்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமானே”

என்பது திருமந்திரம். தன்னைத் தமிழாக்குவதற்காக இறைவன் திருமுலரைப் படைத்தான் என்பதன் பொருள் யாது? இருவாக்கிலும் ஒரேமாதிரி ‘தமிழ் வகுப்ப’ என்றும் ‘தமிழ் செய்யுமாறு’ என்றும் மொழியின் பெயர் குறிப்பிடுவது எதற்காக?

திருமுலர் தோன்றும் வரையில் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கு நெறிகளில் ஒரேயர் பகுதி, வேதங்களுட் பொதுவாயும், சிவாகமங்களுள் முழுவதும் சிறப்பாகவும் சொல்லப்பட்டிருந்தன. வடமொழியறியாதார்க்கு அவ்வுண்மைகள் அறிதற்கு அரியனவாயிருந்தன. இறைவனே கருணை கூர்ந்து திருமுலர் வாயிலாக முதன்முதலாகத் தமிழில் வெளிப்படுத்தி அருளினார் என்ற உண்மையையே ‘நிலவார் சடையார் தந்த ஆகமப் பொருளைத்..... தமிழ்வகுப்ப’ என்ற சேக்கிழார் வாக்கு உணர்த்துகிறது. ஆகமங்களின் பெயரையுந் தொகையையும் அவற்றைத் தாம் பெற்ற முறையையும் அவற்றிற் கூறப்படும் பொருள்களையும் வெளிப்படையாயும் குறிப்பாயும் திருமுலநாயனாரே தம்வாக்கில் தெளிவாக்கியுள்ளார்.

1. 'அஞ்சன மேனி அரிவையொர் பாகத்தன்
அஞ்சொ டிருபத்து மூன்றுள் ஆகமம்
அஞ்சலி கூப்பி அறுபத் தறுவரும்
அஞ்சாம் முகத்தில் அரும்பொருள் கேட்டதே'
2. 'நவவாகமம் எங்கள் நந்திபெற்றாலே'
3. 'நந்தியருள் பெற்ற நாதரை நாடிடின்
நந்திகள் நால்வர் சிவயோக மாமுனி
மன்று தொழுத பதஞ்சலி வியாக்கிரர்
என்றிவர் என்னோ டெண்மரு மாமே'
4. 'பெற்றநல் ஆகமம் காரணம் காமிகம்
உற்றநல் வீரம் உயர்சிந்தம் வாதுளம்
மற்றவ் (வி)யாமளம் ஆகுங் காலோத்தரம்
துற்றதற் சுப்பிரம் சொல்லும் மகுடமே'
5. 'அந்தி மதிபுனை அரனடி நாடொறும்
சிந்தைசெய் தாகமம் செப்பலுற் றேனே'
6. 'நான்பெற்ற இன்பம் பெறுகவிவ் வையகம்
வான்பெற்ற நின்ற மறைப்பொருள் சொல்குவன்'

ஆகமங்களில் ஆகமங்களின் வரலாறு கூறப்பட்டிருக்கின்றது. சதாசிவ மூர்த்தியின் ஈசான முகத்தினின்றும் சிவ அம்சங்கள் உள்ள பிரணவர் முதலிய முப்பதினமர் கேட்டறிந்தவை பத்து ஆகமங்களென்றும், ருத்திர அம்சமுள்ளவர்களான அநாதிருத்திரர் முதலிய முப்பத்தறுவர் கேட்டறிந்தவை பதினெட்டாகமங்களென்றும், வராலாறு விரித்துரைக்கின்றது. இருபத்தெட்டாகமங் கேட்டவர்களையே மேலேயுள்ள திருமந்திரப் பாட்டில் அறுபத்தறுவரும் அஞ்சாம் முகத்தில் அரும்பொருள் கேட்டதாகக் கூறப்பட்டது. ஆகமப் பொருளைத் தமிழிற் கூறிய திருமுலர், சில பாடல்களைச் சில ஆகம சுவோகங்களின் மொழி பெயர்ப்பாகவும் அமைத்திருக்கிறார். அந்த முல சுவோகங்களைக் கண்டறிந்தால்ன்றித் திருமந்திரப் பாடலின் பொருளை அறிதல் சிரமமாகவே இருக்கும். உதாரணமாக ஒன்றைப் பார்ப்போம்.

'வலையமுக் கோணம் வட்டம் அறுகோணம்
துலையிரு வட்டம் துய்ய விதழெட்டில்
அலையுற்ற வட்டத்தில் ஈரெட் டிதழாம்
அலைவற் றுதித்தனன் ஆதித்த னாமே'

திருமுலர் இப்பாடலில் என்ன விஷயத்தைக் கூறுகின்றார்? சொல்லுக்குச் சொல் பொருள் புலப்படாவிட்டாலும் சாரமாவது தெரிகிறதா? திருமந்திர நூலில் இப்பாடல் இடம்பெற்ற சந்தர்ப்பத்தைக் கொண்டாவது பொருளறிவதற்கும் வாய்ப்பில்லை. ஏனெனில், இப்பாடல் இடம்பெறும் பகதி (10 பாடல்கள்) 'ஆதித்த நிலை அண்டாதித்தன்' என்ற தலைப்பெயரின் கீழ்க் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'ஆதித்தன் உதித்தனன்' என்ற தொடர் பாடலின் இறுதியடியில் இருந்தும் பொருளறிவதற்கு அந்தத் தொடர் போதியதாய் அமையவில்லை. அப்பாடலில்

சொல்லப்பட்டிருக்கும் விஷயம் சூரியயந்திரம் என்னும் சூட்சுமம் ஆகமங் கற்றவர்கள் கண்டறிய முடியும். ஷே பாடலின் மூலமான சுலோகம் என்று கருதப்படும் ஆகம சுலோகத்தை ஆகம விற்பன்னர் சித்தாந்தபானு சிவஸ்ரீ சோ. சுப்பிரமணியக் குருக்களவர்கள் காட்டுகின்றார்கள்.

‘வ்ருத்தம் த்ர்யச்ரம் புனர்வருத்தம்
ஷடச்ரம் வ்ருத்த யுத்மகம்!
அஷ்டாச்ரஞ்ச கலாச்ரஞ்ச,
ஸௌர சக்ரம் ப்ரகீர்த்யதே!!’

இந்த சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் விஷயம் சூரியனுக்குரிய யந்திரம் (ஸௌர சக்ரம்) என்று வெள்படையாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. திருமூலரோ பரிபாஷையமைத்தும் மறைத்தும் கூறுகின்ற சித்தர் மரபுப்படி ‘அலையற்றுதித்தனன் ஆதித்தனாமே’ என்றளவில் விட்டுவிட்டார்.

‘ஐம்பதெழுத்தே அனைத்து வேதங்களும் ஐம்பதெழுத்தே அனைத்தா கமங்களும்’ என்றும், ‘ஓதும் எழுத்தோடுயிர்க் கலை மூவைஞ்சும், ஆதியொந்தவை ஐம்பதோ டொன்றென்பர்’ என்றும் திருமந்திரப் பாடல்களிற் கூறப்படும் 50, 51 என்னும் எண்ணிக்கையுள்ள எழுத்துக்கள் எவை? இவற்றை நாம் அறிவதற்கு தொல்காப்பியமோ, நன்னூலோ பிற இலக்கண நூல்களோ துணை செய்யுமா?

திருமந்திரத்தில் அசபை என்னும் பகுதியிலுள்ள சில பாடல்களின் அடிகளில் ‘ஆனந்தம் அம் - ஹ்நீம் - அம் - கூஷம் - ஆம் - ஆகுமே’ என்றும், ‘செம்பு பொன்னாகும் ஸ்ரீயுங் கிரீயுமென’ என்றும் வடமொழி எழுத்துக்களை - பீஜாகூர்ங்களை மாற்றாமலே பாடியிருக்கிறார் திருமூலநாயனார். இவையெல்லாம் எவர் கண்ணிற் படவேண்டுமோ அவர்கண்ணிற் படுவதேயில்லை. காரணம் திருமுறைகளுக்காகப் போராடுவதற்கென்று கங்கணங் கட்டுபவர் பலரிடம் பன்னிரு திருமுறை நூல்களும் இருப்பதில்லை. இருந்தாலும் அவர்கள் மனமடங்கிப் படிப்பதில்லை.

திருமந்திரத்திலுள்ள ஐந்தாம் தந்திரம் கூறுகின்ற தாசமார்க்கம், சற்புத்திர மார்க்கம், சக மார்க்கம், சன்மார்க்கம் என்னும் வழிபாட்டு நெறிகளும், அவற்றின் பயனான சாலோக, சாமீப, சாருப, சாயுச்சிய முத்தி வகைகளும், மந்தம், மந்ததரம், தீவிரம், தீவிர தரம் என்னும் சக்தி - நிபாத நிலைகளும், பின்னையுள்ள அண்டலிங்கம், பிண்டலிங்கம், ஆத்தமலிங்கம், ஞானம், ஞாதிரு, ஞேயம், தவவேடம், அவவேடம், சிவவேடம், சற்குரு நெறி, அசற்குரு நெறி, தூல - சூக்கும - அதிசூக்கும பஞ்சாக்கரங்கள், அத்துவாக்கள், ஆதார ஆதேயம், சிவபூசை, குருபூசை, போசனவிதி, பிட்சாவிதி என்னும் இவையுமெல்லாம் திருமந்திர பொருளட்டவணையின் ஒரு பகுதியாகும். திருமந்திர நூலைக் காணாதவரும் இவ்வட்டவணையைப் பார்த்து இந்நூல் ஏனைய திருமுறை நூல்களைப் போன்று தோத்திர நூலன்று என்றும், சமய வாழ்வு வாழ வழிகாட்டும் விதிநூலாயும், சமய உண்மைகளை உணர்த்தும் சாத்திர நூலாயும் அமைந்தது என்றும் அறிந்து கொள்ள முடியும். இவ்விஷய அட்டவணைப் பொருளெல்லாம் ஆகமம் கூறும் பொருள்களே. சிவாகமங்களிற் போலவே இந்நூலிலும் சரியை முதலிய நாற்பாதப் பொருள்களும் தொகுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

சிவாசாரியர்கள் சிவபூசையின் போது ஒதுகின்ற 'கூழியாதி குடிலா ப்ராந்த' எனத் தொடங்கும் நீண்ட தியான சுலோகத்தின் பொருளைத் திருமுலநாயனார், சதாசிவலிங்கம் என்னும் பகுதியில் இரண்டு செய்யுட்களில் சுருக்கிச் சொல்கிறார்.

'தவளேசான வதனம், பீத தத்புருஷாநநம்,
க்ருஷ்ணாகோர முகோபேதம், ரக்தா போத்தர வக்த்தரகம்
சுஸ்வேதம் பஸ்சிமாஸ்யேகம், ஸத்யோஜாதம் ஸமுர்த்திகம்'

என்று 3 அடிகளிலமைந்த விஷயம்,

நடுவு கிழக்குத் தெற்குத் தரமேற்கு
நடுவு படிகநற் குங்கும வன்னம்
அடையுள வஞ்சனஞ் செவ்வரத்தம் பால்
அயேற் கருளிய முகமிவை யஞ்சே

என்னும் 4 அடியுள் அடங்கிவிடுகிறது. தொடர்ந்து,

பத்மாஸநஸ்தம் பஞ்சாஸ்யம், ப்ரதிவக்த்ரம் த்ரிலோசனம் என்னும் பகுதி 'அஞ்சுமுகமுள ஐம்முன்று கண்ணுள' என்றும், ஐடா கண்டேந்து மண்டிதம் என்பது 'சுருளார்ந்த செஞ்சடைச் சோதிப் பிறையும்' என்றும் திருமந்திரத்திற் கூறப்படுகிறது. பத்துத் திருக்கரங்களிலுமுள்ள பத்து ஆயுதங்களும் இவையிவை என்பதை ஷே ஆகம சுலோகம் 'சக்த்யசீ குல.....பிப்ராணம் பஞ்சபி, கரை:' என்று விரித்துரைக்க, நாயனார், 'அஞ்சி னோடஞ்சு கரதலந் தானுள, அஞ்சினோடஞ்சா யுதமுள.....' என்று சுருக்கிக் கூறித் தியான சுலோகத்தைத் தமிழ் செய்திருக்கிறார்.

திருமுலர் சிவாகமப் பொருள்களை மாத்திரமன்றி வேதோபநிடதப் பொருள்கள் சிலவற்றையும், சாக்த வழிபாட்டு முறைகள் சிலவற்றையும் தமிழ்ப்படுத்தியிருக்கிறார். சிறப்பான கருத்தமைந்த சில உபநிடத வாக்கியங்களை 'மகா வாக்கியங்கள்' என்று கூறுவது மரபு. அவற்றுள் 'தத் த்வம் அசி' என்னும் மகாவாக்கியமும் ஒன்று. இதிலுள்ள மூன்று சொற்களையும் தற்பதம், தொம்(துவம்) பதம், அசிபதம் என்று திருமந்திரம் மீட்டும் மீட்டும் கூறுவதைக் காணலாம். 'தற்பதம் தொம்பதம் தானாமசிபதம், தொற்பத மூன்றும் துரியத்துத் தோற்றவே' என்பது, முச்சூனிய தொந்தத்தசி என்னுந் தலைப்பிலுள்ள ஏழுபாக்களில் ஒன்றின் பகுதியாகும். இவ்வேழு பாக்களும் மகாவாக்கிய விளக்கங் கூறுவனவேயாம்.

சக்தி வழிபாடு சம்பந்தமாகச் சிவாகங்களிற் கூறப்படாத சில மந்திர யந்திர பூசை முறைகளையும் திருமந்திரங்கூறுகிறது. நான்காந் தந்திரத்திலுள்ள நவாக்கரி சக்கரம், புவனாபதி சக்கரம், வயிரவி மந்திரம் என்னுந் தலைப்புகளும் அங்கு கூறப்படும் விஷயங்களும் இவை சாக்த ஆகமத் தொடர்புடையவை என்பதைக் காட்டுகின்றன. இவற்றுட் கூறப்படும் விஷயங்கள் சிலவற்றை விளக்குவதற்கும் வடமொழி மூலங்கள் துணைபுரிகின்றன. வயிரவி மந்திரம் என்ற பகுதியல் 20 ஆம் பாட்டு இது.

'வருத்த மிரண்டுஞ் சிறவிரல் மாறிப்
பொருத்தி யணிவிரற் சுட்டிப் பிடித்து
நெறித்தொன் றவைத்து நெடிது நடுவே
பெருத்த விரலரண் டுள்புக்கும் பேசே'

சாக்த வழிபாட்டு நெறியில் முத்திரைகளின் உபயோகம் மிக அதிகம். மேலே உள்ள பாட்டில் யோனி முத்திரை அமைக்கும் முறை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்பொருளை இதிலுந் தெளிவாகவும் யோனி முத்திரை என்று பெயர் சூட்டியும் பின்வரும் சுலோகம் விளங்குகிறது.

‘மித கநிஷ்டிகே பத்வா, தர்ஜநீப்யாம் அநாமிகே,
அநாமிகோர்த்வ ஸம்ஸ்ருஷ்ட, தீர்க்க மத்யமயோரத
அங்குஷ்டாக்ர த்வயம் ந்யஸ்த்வா, யோநிமுத்ரேயம் ஈரிதா’

இந்த முத்திரை விதி கூறும் சுலோகம் பரசுராம கல்ப சூத்திரம் என்னும் நூலிலுள்ளது என்று சிதாந்தபானு சிவஸ்ரீ சோ. சுப்பிரமணியக் குருக்களவர்கள் தெரிவிக்கின்றார்கள்.

இனி, புவனாபதி சக்கரம் என்னும் பகுதியிலுள்ள முதற் பாட்டு மிக முக்கியமானது.

ககாராதி யோரைந்தும் காணிய பொன்மை
அகாராதி யோரா றரத்தமே போலும்
சகாராதி யோர்நான்கும் தான்குத்த வெண்மை
ககாராதி மூவித்தை காமிய முந்தியே

இப்பாட்டிற் குறிப்பிடப்படும் ககாராதி ஐந்தெழுத்தும், அகாராதி ஆறெழுத்தும், சகாராதி நான்கெழுத்தும் எவை? தமிழ் நெடுங்கணக்கில் உள்ள எந்த எழுத்தையும் இவ்வடிகள் கருதவில்லை. காதிவித்தை என்று பிரசித்தி பெற்ற பஞ்சதசாக்ஷீ மந்திரத்தின் மூன்று கூறாயமைந்த பனைந்து அட்சரங்களுமே இங்கு கருதப்பட்டவை. அகாராதி என்பதில் அகாரம் மந்திரத்தில் ஹகாரமாகும். இப்பகுதியிலுள்ள ஐந்தாம் பாட்டு ‘ஏதும் பலமா மியந்திர ராசன்னடி’ என்று தொடங்குகிறது. இதில் குறிப்பிடப்படும் இயந்திர ராசன் என்பது, இதே பெயராற் பிரசித்தி பெற்று விளங்கும் ஸ்ரீ சக்கரமேயாகும்.

இதுவரை காட்டப்பட்ட பல சான்றுகளால் திருமந்திர நூல் வேதாகமங்களை முதனூல்களாகக் கொண்டெழுந்த வைதிக சைவ நன்னூலென்பது உறுதியாகிறது.

‘வேதமோ டாகமம் மெய்யாம் இறைவனால்’
- திருமந்திரம் -

- இக்கட்டுரையின் சுருக்கமான வடிவம் அச்சவேலி பிள்ளையார் கோயில் கும்பாபிஷேக மலரில் (28.10.1986) வெளிவந்தது.

புராணம் காட்டும் வாழ்க்கை நெறி

புராணம் என்ற சொல்லுக்கு பழையகாலச் செய்தி என்பது பொருள். பழங்காலத்துக் கதைகளை மாத்திரமன்றிப் புராதனமான இந்து தர்மமும் பரந்து விரிந்த இந்தியப் பண்பாடுமாகியவற்றை எல்லாம் புராணங்கள் கூறுகின்றமையால் புராணம் என்பது பழங்கதையென்ற அளவிலடங்காத பரந்த பொருள் கொண்ட ஒரு பெயராகும். அதர்வ வேத்திலும் சில தர்மகுத்திரங்களிலும் அர்த்த சாத்திரத்திலும் மகாபாரதத்திலும் புராணங்கள் குறிப்பிடப்படுவதிலிருந்தே இவற்றின் பழமையை அறியலாம். புராணமானது தர்மசாத்திரம் நியாயம் மீமாம்சை என்பவற்றோடு சேர்த்து வேதத்தின் நான்கு உப அங்கங்களில் ஒன்றாய் கணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. “இதிஹாஸ புராணாப்யாம் வேதம் ஸமுப பிரும்ஹயேத்” (இதிகாச புராணங்களினால் வேதப் பொருளை விரித்தறிய வேண்டும்) என வாயுசம்மீதை கூறுகிறது. இந்துமதத்திலுள்ள சாமானிய மக்களுக்கு வேத உபநிடதங்களை விட புராண இதிகாசங்களே சமய நூல்களாக விளங்கி வருகின்றன. உலகத்தோற்றம், ஓடுக்கம், மந்வந்தரம், முனிமரபு, அரசமரபு, ஆகிய ஐந்தையும் கூறுவது புராணத்தின் இலக்கணமென்று விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

வேதக் காட்சியையோ உபநிடதத்து உச்சியில் விரித்த போதக் காட்சியையோ பெற்றுக்கொள்ளும் ஆற்றலற்ற பொது மக்களுக்கு அவ்வரிய லட்சியங்களையும் நுண்ணிய கருத்துக்களையும் எளிதிற் புகட்டுதற்காகவே புராணங்கள் தோன்றின. பழங்காலத்தில் அரசர்கள் செய்த பெருவேள்விகளில் பூரவாங்கமாகப் புராண படலம் நிகழ்ந்து வந்தது. வேதங்களில் ஆங்காங்கு சுருங்கக் கூறிய தெய்வக் கதைகளையும் வேறுபல உபதேசக் கதைகளையும் சூத்ர என்னும் பெயர் பெற்ற இசைப்பாடகர்கள் யாகசாலையிற் குழுமிய மக்கள் முன்னே பாடுவது வழக்கமாயிருந்தது. யாகசாலைகளில் மாத்திரமன்றி வனங்களிலமைந்த முனிவரின் ஆசிரமங்களிலும் மாரிகாலம் முழுவதும் புராணபடலம் நிகழ்ந்து வந்தது. இவ்விருதிற்றத்தும் வழங்கிவந்த தேவ கதைகளையும் வேறு பல உருவக் கதைகளையும் தொகுத்து அவற்றிடையே பல அறிவுரைகளையும் நீதி போதனைகளையும் முப்பொருள் இயல்புகளையும் இணைத்து அரிய ஞானப் பொக்கிஷங்களாகவும், பல்கலைக் களஞ்சியங்களாகவும் விளங்குமாறு பதினெட்டுப் புராணங்களைப் பகவான் வேதவியாசர் விரித்துரைத்தார். இப்பதினெட்டும் மகா புராணங்கள் எனப்படும். அவற்றின் பெயரும் வகையும் பின்வருமாறு,

சைவம், பவிஷ்யம், மார்க்கண்டேயம், லிங்கம், ஸ்காந்தம், வராகம், வாமனம், மத்சியம், கூர்மம், பிரமாண்டம், காருடம், நாரதீயம், வைஷ்ணவம், பாகவதம், பிரமம், பத்மம், ஆக்கினேயம், பிரம்மவைவர்த்தம் என்பனவாகும். இவற்றுள் சைவம் முதலாகப் பத்துப்புராணங்கள் சிவபுராணங்கள் என்றும், காருடம் முதலிய நான்கும் விஷ்ணு புராணங்கள் என்றும், பிரமமும், பத்மமும் பிரமபுராணங்கள் என்றும், ஆக்கினேயமும் பிரமவைவர்த்தமும் முறையே அக்கினி, சூரிய புராணங்களென்றும் சூதசங்கிதை வகைப்படுத்திக் கூறுகிறது. உபபுராணங்களும் தலங்கள், விரதங்கள், அடியவர்களின் மகிமை கூறுகின்ற அளவற்ற மான்மியங்களும் புராணமென்ற பெயரிலேயே வழங்குகின்றன.

இவற்றின் தொகை வகையையும் பொருளடக்கத்தையும் இங்கு விரிக்காமல் இவற்றின் போதனைகளைச் சற்றே கவனிப்போம். புராணங்கள் உயரிய தத்துவ சித்தாந்தங்களை நேரடியாகக் கூறாமல் கதைகள் மூலம் குறிப்பாகக் கூறி பக்தி மார்க்கத்தையே வளர்க்கின்றன. சைவங்கூறுகின்ற நான்கு மார்க்கங்களுள் சரியை, கிரியைகளை விரித்துரைத்து யோக ஞானங்களுக்கு வழிப்படுத்தி விடுகின்றன. இறைவன் உயிர் உலகம் ஆகியவற்றைப் பற்றிய நுண்ணிய கருத்துக்களும் இம்மை மறுமை வாழ்வுக்கு வேண்டிய நெறிமுறைகளும் கதைகளின் வாயிலாகப் போதிக்கப்படுவதால் அவற்றைக் கேட்பவரது உள்ளத்தில் அவை ஆழமாகப் பதியவும் லௌகிக வாழ்வின் ஒவ்வொரு துறையிலும் வழிகாட்டிகளாய் அமையவும் புராணங்கள் பேருதவி புரிந்து வருகின்றன.

ஒருண்மையைப் பிறர்க்கு எடுத்துரைப்பதற்குப் பல முறைகளுண்டு. வேதமானது “உண்மையினின்று வழுவக்கூடாது” என்று அறநெறியைப் போதிக்கின்றது. எசமானன் ஏவலாளுக்குக் கட்டளையிடுவது போன்ற விதிமுறையில் கூறுவதால் இது பிரபுசம்மிதம் எனப்படும் சாமானியரின் உள்ளத்தில் இது நன்கு பதிவதில்லை. இவ்வாறு விதிமுறையாகக் கூறாமல் உதாரண முகத்தால் நண்பன்போல் இதமாக உணர்த்துவது இன்னொருமுறை ‘சத்யாந் ந பிரமதிதவ்யம்’ என்ற வேத போதனையே அரிச்சந்திரன் கதைமூலம் வெளிப்படும் போது உள்ளத்தில் எளிதிற் பதிந்து விடுகிறது. இது சுகிருத்சம்மிதம் என்று சொல்லப்படும். காந்தியடிகளின் இளமைப் பராயத்தில் அரிச்சந்திரன் கதை எழுப்பிவிட்ட சத்திய வேட்கையே இறுதிவரை பல சோதனைகளிலும் அவரைக் காத்து வந்தது.

புராணக் கதைகளுட் சில, கடவுளின் மகிமையைப் புலப்படுத்துவன சில, அடியவர் பெருமையக் கூறுவன சில, உண்மைச் சம்பவங்களாயிருக்க வேறு சில, உருவகக் கதைகளாய் உட்பொருள் பொதிந்திருக்கின்றன. இவ்வகையான ஓர் உருவகக் கதையே திரிபுரமெரித்த கதை என்று திருமூலநாயனார் கூறியிருக்கிறார்.

“அப்பணி செஞ்சடை ஆதிபுராதனன்
முப்புரம் செற்றனன் என்பர்கள் மூடர்கள்
முப்புரமாவது மும்மல காரியம்
அப்புரம் செற்றமை யாரறிவாரே” என்பது அவர் வாக்கு.

பாகவத புராணத்து முன்றாம் ஸ்கந்தத்தில் வருகின்ற உலக சிருஷ்டிக் கதையானது இருக்கு வேதப் பத்தாம் மண்டலத்திலுள்ள சிருஷ்டி வர்ணனையின் விரிவேயென்று தெரிகிறது.

இனி, கந்தபுராணக் கதாபாத்திரங்களான சூரன், சிங்கன், தாரகன் ஆகிய மூவரும் முறையே ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மும்மலங்களையென்று ஆன்றோர் கூறியிருக்கிறார்கள். சிதாந்த சாத்திரங்கள் விரித்துரைக்கின்ற ஆணவ மலத்தின் இயல்பெல்லாம் அமைந்தவனாய் சூரபதுமனும், கன்மமலத்தியல்புடையவனாய்ச் சிங்கனும், மாயா மலத்தியல்புடையவனாய்த் தாரகனும் வருணிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். மேலும், மலநீக்கத்தின் போது முதலில் மாயையும், பின்பு கன்மமும் இறுதியாக ஆணவமும் நீங்குகின்ற வரன்முறைக்கேற்பவே தாரகன் முதலிலும் சிங்கன் இரண்டாவதாயும் சூரன் இறுதியிலும் அழிக்கப்படுவதும் இங்கு உய்த்துணர்த்தக்க்கது.

மேலும், கந்தபுராணத்தில் உமையம்மை சிவபிரானை விட்டு நீங்குதலும் சிவன் தனித்திருந்து தவஞ்செய்தலும் பின்பு திருமணம் நிகழ்தலும், முருகன் அவதரித்தலும் முறையே கூறப்படுகின்றன. சத்தியோடிருந்த இறைவன் சர்வ சங்கார காலத்தில் ஆன்மாக்களை கேவல நிலையில் ஒடுக்கி சக்தியையும் தன்னுள் ஒடுக்கி தானேயாய் நிற்பதும் மீண்டும் ஐந்தொழில் புரிதற்காகச் சக்தியை வெளிப்படுத்தி உயிரகளுக்கு அருள்புரிதற்காக அருட்டிருமேனி கொள்ளுவதுமாகிய சைவ சித்தாந்த உண்மைகளையே நாம் காணுகிறோம்.

முருகப்பெருமான் சிவபிரானது திருக்குமாரரென்று கந்தபுராணம் கூறிய போதிலும் இருவரும் ஒருவரேயென்றும் அவர்க்கிடையிலே வேறுபாடில்லையென்றும் சிவபிரானது வாய்மொழியாகவே “ஆதலின் நமது சக்தி அறுமுகனவனும் யாமும் பேதகமன்று” என்று புராண ஆசிரியர் அறிவுறுத்துகிறார். இவ்வாறு நுணுகிப் பார்க்கும்போது கதைகளினூடே சமய தத்துவங்கள் இலைமறை காப்புகளாக அமைந்திருந்தலைக் காணலாம். இதேசமயத்தில் கதைகளின் ஒவ்வொரு சிறு அம்சத்துக்கும் தத்துவக் கருத்தறிதல் இயலாதென்பதனையும் நாம் மறந்துவிடக் கூடாது.

நமது தினசரி வாழ்வில் சில கடமைகள் ஒன்றோடொன்று முரண்பட்டு எதைச் செய்வதென்று தெரியாது திண்டாடும் நிலைமை ஏற்படுவதுண்டு. இதையே தர்மசங்கடம் என்கிறோம். இத்தகைய இக்கட்டான நிலையில் நாமறிந்த புராண பாத்திரங்கள் வந்து நமக்கு நல்ல வழிகாட்டுகின்றன. மயானத்தைக் காத்துநின்ற அரிச்சந்திரனுக்குத் தன் மனைவியை இழந்து சத்தியத்தைக் காப்பதா, சத்தியத்தை இழந்து மனைவியைக் காப்பதா என்ற தர்மசங்கட நிலை ஏற்பட்டபோது அவன் சத்தியத்தின் பக்கம் சார்ந்துவிடுகிறான். சிவபிரானது தவத்தைக் குழப்புமாறு பிரமாவால் ஏவப்பட்ட மன்மதன் சிவாபராதம் செய்து சிவபிரானால் அழிவதா, அல்லது இப்பாபச் செயலைச் செய்யாமல் பிரமாவின் சாபத்தை ஏற்பதா என்ற தர்மசங்கடமான நிலையில் நின்றபோது பிரமசாபத்தால் பயனின்றியழிதலிலும் தேவலோக நன்மைக்காகச் சிவாபராதம் செய்தழிதல் சிறந்ததென்று முடிவு செய்கிறான். இவைபோன்ற நூற்றுக்கணக்கான எடுத்துக்காட்டுக்கள் எமக்கு வழிகாட்டக் காத்திருக்கின்றன. “புன்னெறியதன்றி செல்லும் போக்கினை விலக்கி மேலாம் நன்னெறி யொழுகச்” செய்தலே புராணங்களின் போதனை எனச் சுருக்கமாகக் கூறலாம். யதோ தர்மஸ் ததோ ஜய. (எங்கு தர்மமுண்டோ அங்கு வெற்றி உண்டு) என்பதே புராணங்களில் மீண்டும் மீண்டும் நாம் காணும் அறிவுரையாகும்.

- இலங்கை வானொலிப் பேச்சு - 14.08.1969

வேதநெறியும் சைவத் துறையும்

‘வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறைவிளங்க’ என்று தொடங்கும் சேக்கிழார் சுவாமிகள், பெருநெறியாகிய வேத நெறியின் வழிப்பட்டதே சைவத்துறை என்ற உண்மையை உணர்த்தி மற்றையோர் மயக்கத்தைத் தீர்ப்பவர்போல அவற்றை வரிசைப்படுத்திக் காட்டியருள்கிறார். ‘வேதமோடாகமம் மெய்யாம் இறைவனால்’ என்னும் திருமந்திரப் பொருள், சமய குரவர்களாலும் சந்தான குரவர்களாலும் பலகாலும் வலியுறுத்திப் பாடப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் இக்காலத்தவர் சிலர், இனப்பகை, மொழிப்பகை கொண்டு ஆராய்ச்சி என்னும் பெயரில் இவ்வுண்மைகளை மறுப்பதும், மறைப்பதும் அநீதியாகும். சமயாசாரியாரும் சந்தானாசாரியாரும் ஆராயாது கூறினாரென்று அவமதிப்பதனால் இது குருநிந்தை, சமயநிந்தை ஆகிய பாவமுமாகும்.

வேதநெறியானது பல தெய்வ வழிபாட்டு நெறியன்று. உள்ள பொருள் ஒன்றே. அம் முழுமுதற் பொருளையே ஞானிகள் இந்திரன், மித்திரன், வருணன், அக்கினி, கருத்மான், யமன், மாதரிஸ்வான் என்று பலவாறு கூறுவர் என்று இருக்கவேதம் உணர்த்துகிறது.

‘இந்திரம் மித்ரம் வருணம் அக்நிமாஹூர் அதோதிவ்ய சுபர்ணோ கருத்மான் ஏகம்ஸத் விப்ரா பஹூதா வாந்தி அக்நிம் யமம் மாதரிஸ்வான மாஹூ’

மேலும்,

ஸ ப்ரம்மா ஸசிவ ஸேந்தர ஸோக்ஷர பரமஸவராட்
ஸ ஏவ விஷ்ணு ஸப்ராண ஸகாலோக்நி ஸசந்த்ரமா

என்பது கைவல்ய உநிஷதம். இப்பேருண்மைகளை உணர்த்தத் திருவுளங் கொண்ட திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்

‘ஞாயிறாய் நமனுமாகி வருணனாய்ச் சோமனாகித் தீயநா நிருதிவசாயுத் தப்பிய சாந்தனாகி’ என்னும் திருப்பயற்றூர்த் தேவாரத்தில் முன்சொன்ன வேதவாக்கியங்களுக்கு மொழிபெயர்ப்புத் தருவர்போலக் கூறுகிறார்.

‘சுருதி வானவனாம் திருநெடுமாலாம் சுந்தர விசும்பின் இந்திரனாம் பருதி வானவனாம் படர்சடைமுக்கண் பகவனாம் அகவுயிர்க்கமுதாம்’ எனும் திருவிசைப்பாப் பாடலிலும் இப்பொருள் எதிரொலிக்கிறது.

இனி, சைவசித்தாந்தம் கூறுகின்ற பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருள்களின் உண்மையும் வேதத்திலுள்ளதே.

‘போக்தா போக்யம் ப்ரேதாரம் ச மத்வா
ஸர்வம் ப்ரோக்தம் த்ரிவிதம் ப்ரம்மமேதத்’

போக்தா என்பது அனுபவிப்போனாகிய ஆன்மா, போக்யம் என்பது அனுபவிக்கப்படுவதாகிய பாசமாகிய பிரகருதி, பிரேரிதா என்பது செலுத்துவோனாகிய கடவுள், இம் மூன்று பொருளும் நித்யமான மூன்று பிரம்மமென்பது இதன் பொருள்.

‘ஏகோ ஹி ருத்ரோ ந த்விதீயாய தஸ்து’ என்னும் உபநிஷத வாக்கில் ‘ஆணல்ல பெண்ணல்ல அலியுமல்ல’ என்னும் திருமூலர் திருவாக்கின் பொருளையும் நாம் கண்டின்புறலாம்.

வேதோபநிஷதங்களில் வருகின்ற விஸ்வஸ்ய ஸ்ரஷ்டாரம் என்னும் தொடர் படைத்தற்றொழிலையும், ஸம்ஹரித்யேஷதேவ என்னும் தொடர் அழித்தற்றொழிலையும், ஜபஷ்டஸ்ததஸ் னோ மருதத்வமேதி என்பதும் தேவப்ரஸாதாத் என்பதும், அருளல் என்னும் தொழிலையும் சுட்டுகின்றன. இவ்வாறு பஞ்ச கிருத்யமென்னும் அருட்செயலைந்தும் அங்கு காணப்படும்.

இங்கு காட்டப்பட்ட உதாரணங்களைக் கண்டு வேதநெறி, சைவநெறி இரண்டும் ஒன்றோடொன்று இணைந்து செல்லும் நன்னெறி என்னும் உண்மையை உணர்வோமாக.

சைவநற்சிந்தனை - இலங்கை வானொலி
05.04.1974

நூல் விமர்சனம்.

வடமொழி இலக்கிய வரலாறு

இலண்டன் பல்கலைக்கழகப் பாடத்திட்டத்திலும், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகப் பாடத்திட்டத்திலும், சமஸ்கிருதம் முக்கிய பாடங்களிலொன்றாக இருந்து வருகிறது. இப் பல்கலைக்கழகத் தேர்வுகளுக்குத் தோற்றும் தமிழ் மாணவர்களின் தொகை ஆண்டு தோறும் அதிகரித்து வந்தபோதும் இவர்களின் தேவைக் கேற்பப் பாடநூல்கள் தமிழில் வெளிவராதது பெருங்குறையாக இருந்தது. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் இரண்டாண்டுகளின் முன் தாய்மொழி மூலம் போதனையளிக்கத் தொடங்கியபோது இக்குறைபாடு மேலும் பெரிதாயிற்று. ஆங்கில அறிவு பெறாதவர்களும் பல்கலைக்கழகத் தேர்வுகளுக்குத் தொற்றும் வாய்ப்பைப் பெற்ற போதிலும் வடமொழி இலக்கிய வரலாறு போன்ற சில துறைகளில் தக்க தமிழ்நூல்கள் இல்லாமையால் இடர்பட்டனர். பன்னிரண்டாண்டுகளின் முன் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் வெளியிட்ட வடமொழி நூல் வரலாறு என்னும் நூல் மிகச் சுருக்கமாக இருந்ததோடு, இப்போது அதன் பிரதிகள் கிடைப்பதும் அரிதாயிற்று.

இந்நிலையில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்து வடமொழி விரிவுரையாளரான கலாநிதி கா. கைலாசநாதக் குருக்களவர்கள் அழகிய தமிழில் மிக விளக்கமாக எழுதிய வடமொழி இலக்கிய வரலாறு என்னும் பெருநூலின் முதற்பாகம் சமயசஞ்சீவியாக வெளி வந்திருக்கிறது. இப்பாகத்தில் வேத வேதாக்கமங்களின் வரலாறு விரித்துரைக்கப்படுகிறது. இதிகாச புராண வரலாறு இரண்டாம் பாகமாயும், காவிய நூல் வரலாறு மூன்றாம் பாகமாயும் நாடகநூல் வரலாறு நான்காம் பாகமாயும் அமையுமென்று ஆசிரியர் முன்னுரையில் அறிவித்திருக்கின்றார்.

வடமொழி இலக்கிய வரலாற்றில் வைதீக இலக்கியப் பகுதியை வரலாற்று நூலாகத் தமிழில் எழுத முற்படுவது மிகத் துணிகரமான ஒரு செயலென்றே கூறவேண்டும். பண்டுதொட்டு இந்துமதத்தவரால் இறைவன் வாக்காகப் போற்றப்படும் வேதங்களைப் பற்றி மேலைநாட்டு ஆராய்ச்சியாளர்களின் கருத்துக்களை அப்படியே தொகுத்துரைத்தால், அது மத நம்பிக்கையுள்ள அறிஞர் பெருமக்களின் மனத்தைப் புண்படுத்துவதாகும். இதற்காக வரலாற்று முடிபுகளைப் புறக்கணித்துச் சமய நோக்கில் எழுதினாலோ அது வரலாற்று நூலாகவே மதிக்கப்பட மாட்டாது. நூலின் நோக்கமுங் கைகூடாது. இத்தகைய இடர்ப்பாட்டினிடையிலும் நூலை எழுதத் துணிந்து, “ஆபத்தான” இடங்களில் தக்க சமாதானத் தந்து செல்லும் ஆசிரியரின் மதிநலம் பெரிதும் பாராட்டப்பட வேண்டியது. இதற்கு வேதம், அபௌருஷேயம் (மக்களால் ஆக்கப்படாதது) என்னும் மதநம்பிக்கை தவறானதன்று என்று நிறுவியிருப்பதை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம். அருள்வழிப்பட்ட பண்டைய இருஷிகளே வேதங்களை இயற்றனர் என்றும் வரலாற்றுண்மையை விளக்குமிடத்தே இவ்வுண்மைக்கு வேதங்களிலேயே அகச்சான்று உண்டு என்று கூறுவதோடு ஆசிரியர் அமைந்து விடவில்லை. “இவை இவர்களது ஆக்கங்களல்ல தெய்வத்திருவருளால் இக்கருத்துக்கள் இவர்களுள்ளத்தில் தோன்றின. இவர்கள் கேவலம் துணைக் கருவியாய் இருந்தார்களேயன்றித் தாமாகவே இவற்றை ஆக்கவில்லை. எனவே

வேதாவாக்கியங்கள் தெய்வீகமானவை. ஆதலால் இவை அபௌருஷேயம் என்னும் அடைமொழிக்குத் தகுதி வாய்ந்தவை” என்று நிறுவுவது ஆஸ்திகர் உள்ளத்துக்குப் பெரிதும் ஆறுதலளிப்பதாகும். இவ்வாறே, இருக்கு வேதகாலச் சமய நிலை இயற்கைப் பொருள் வழிபாடு என்றும், பலதெய்வ வழிபாடு என்றுங் கூறும் மேனாட்டவர் கருத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாது “இயற்கையிற் காணப்படும் பலபொருள்கள் தெய்வங்களெனக் கூறப்பட்டுள்ளன. எனினும் இவை ஒன்றோயான ஒரு பொருளின் விரிந்த நிலையன்றி வேறல்ல என்பதை உணர்த்தும் பாடலொன்று இருக்கு வேதத்தில் இடமபெற்றுள்ளது” என்று கூறி அப்பாடலின் மொழிபெயர்ப்பையும் ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்கள். இதனை அணிந்துரை வழங்கிய திரு. ச. நடேசபிள்ளையவர்களும் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்கள். ஆயினும் நூலாசிரியர் இவ்வண்மையை இன்னும் நன்கு அழுத்திக் கூறியிருக்கலாமென்றும் அதற்கேற்றவாறு இந்நூலின் 53 ம் பக்கத்தில் இவ்விஷயமாகக் கூறப்பட்டிருப்பவற்றை நூலாசிரியர் கருத்தாகக் கூறாமல் விட்டிருக்கலாமென்றும் சொல்லத் தோன்றுகிறது.

ஏறக்குறைய அரைநூற்றாண்டின் முன்பே அரவிந்தகோஷ், தயானந்த சரஸ்வதியின் வேதபாஷ்யத்தைப் பற்றி எழுதியபோது வேண்டுமென்றே தவறான கருத்துக்களை வெளியிட்ட மேனாட்டு வேதவிற்பன்னர்களைக் கடுமையாகக் கண்டித்துவிட்டுக் கூறிய கருத்துக்களை இங்கு எடுத்துரைத்தல் பொருத்தமாகும்.

“வேதகானங்கள் அக்கினியையோ வேறு தெய்வத்தையோ கூறும் போதெல்லாம் பெயருக்குப் பின்னால் என்றுமீலங்கும் ஒரே பரமனையோ அல்லது விசேஷ குணங்களுந் தொழிற்பாடுகளும் பொருந்திய அவனுடைய சக்திகளில் ஒன்றையோதான் அவ்வேதரிஷிகள் கருத்திற் கொண்டிருந்தனர் என்பதை நாம் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். தெய்வங்களின் பெயர்கள் ஒரேதேவனின் குணங்களையே அறிவுறுத்துவன. உலகின் படைப்பாளனாயும், பரிபாலகனாயும், தந்தையாயுமுள்ள பரதெய்வத்தின் சக்திகளையே வேதத்தின் இத்தெய்வங்கள் குறிக்கின்றன.”

காளிதாச மஹாகவி இரகுவம்சம் எனும் நூலில் அவையடக்கமாகக் கூறிய, “மணை வஜ்ர சமுத்கீர்ணே ஸுத்ரஸ் யேவாஸ்திமே கதி” (வலிய வஜ்ர ஊரிதுளைத்த இரத்தினத்தாடே மெல்லய நூல் செல்ல வழியிருத்தல் போல எனக்கும் முன்னோர் வகுத்த வழியுண்டு) என்ற அழகிய வாக்கியத்தை முகப்பிலே தாங்கி வெபளிவந்திருக்கும் இந்நூல், பத்து அத்தியாயங்களாகப் பகுக்கப் பட்டிருக்கிறது. முதலத்தியாயமான முகவுரையானது, வடமொழியின் தொன்மை, வியாபகத்தன்மை, வைதிகம் சமஸ்கிருதம் என்ற இரு பிரிவுகள், கடல்போற்பரந்து கிடக்கும் வடமொழிநூற்பரப்பு, எழுத்துக்கலை தோன்றிப் பிராம்மி கரோஷ்டி என இரு லிபிகளாக வளர்ந்த வரலாறு ஆகிய விஷயங்களைத் தெளிவாக விளக்குகிறது. இரண்டாவதாகிய வேத இலக்கியம் என்னும் அத்தியாயத்தில் வேதமொழிக்கும் சமஸ்கிருதத்துக்குமுள்ள வேற்றுமைகள், வேதங்களின் பிரிவுகள், வேதமோதும் பல்வேறு முறைகள் என்பன ஆராயப்படுகின்றன. மூன்றாம் அத்தியாயம் இந்நூலியே மிகப்பெரிய அத்தியாயமாகும். இதில் இருக்கு வேதத்தின் பிரிவுகள், மொழியமைப்பு, இலக்கண வேறுபாடு, இருக்கு வேதத்திற் காணப்படும் சமூக அமைப்பு, அரசநீதி, சாதிமுறை, கல்விநிலை, உணவு, ஆடையணிகள், வழிபாடு முதலிய பல்புற விஷயங்கள் விரிவாகப் பேசப்படுகின்றன. இருக்கு வேதகாலம் பற்றி ஆராய்ந்த

வீபர், மக்ஸ்முலர், விட்னி, ஜகோபி பிலர், ஒல்டின்பெர்க், விண்டல் நீட்ஸ், ஹெர்டல், திலகர் ஆகியவர்களின் முடிவுகளை எடுத்துக்காட்டி கி.மு. 1500 - 1200 க்கு முன்னமே இருக்கு வேதகாலம் தொடங்கிற்று என முடிந்த முடிபு காட்டப்படுகிறது. அடுத்துள்ள நாலாம், ஐந்தாம், ஆறாம் அத்தியாயங்கள் முறையே அர்வவேதம், யசர்வேதம், சாமவேதம் என்பவற்றை அவற்றின் பெயர் வரலாறு, உட்பிரிவுகள், பொருளடக்கம் முதலியன உட்பட விரிவாக விபரிக்கின்றன. ஒவ்வொரு வேதத்திலும் மந்திரபாகத்தை அடுத்துள்ளவான பிராமணங்கள், ஆரணியங்கள், உபநிடதங்கள் என்னும் வேதநூல்களை ஏழாம், எட்டாம், ஒன்பதாம் அத்தியாயங்கள் ஆராய்கின்றன.

வைதிக இலக்கிய வரலாற்றில் பிராமணங்களும், ஆரணியங்களும், உபநிடதங்களும் எத்தகைய உயரிய இடத்தைப் பெற்றுள்ளன என்பதைக் காட்டுதற்கு இந்நூலிலிருந்து இரு பந்திகளை எடுத்துக் காட்டுதல் பொருத்தமாகும். ஆசிரியருடைய அழகிய தமிழ் நடைக்கும் இவை சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகின்றன.

“இந்தியப் பண்பாட்டை விரித்து விளக்கி முதலிலிருந்து இறுதிவரை தொடர்ச்சியாகக் கூறும் வரலாற்று நூலொன்றை எழுதுவோமேயானால், அதில் பிராமணங்கள் கூறுங் கருத்துக்கள் முக்கியமான இடத்தைப் பெறும் என்பதில் ஐயமில்லை. இருக்கு வேதம் முதலிய சங்கிதைகளிற் தோன்றி வளர்ந்த கருத்துக்கள் எவ்வாறு பிராமணங்களில் விரிந்து, மேலும்பல கருத்துக்களைத் தோற்றுவித்தன என்பதையும், இக்கருத்துக்களின் விளைவாக, ஆரணியங்களும் அவற்றையடுத்து உபநிடதங்களுந் தோன்றி எவ்வாறு உயரிய கருத்துக்களைப் புகட்டும் சிறப்பையும், வாய்ப்பையும் பெற்றன என்பதையும் இவ்வரலாற்று நூல்கள் எடுத்துக் காட்டும் பொழுதுதான் பிராமணங்களின் உயர்நிப்பெரும் நிலை இன்னதெனத் தெளிவாகத் தெரியும்” (பக்.153)

“உபநிடதங்களுக்குப் பிற்காலத்தில் கிளைத்தெழுந்த தரிசனங்களெல்லாம் உபநிடதங்களிலேயே வேரூன்றியுள்ளன. உபநிடதங்கள் கூறுங் கருத்துக்களின் அடிப்படையிலேயே வேரூன்றியுள்ளன. உபநிடதங் கூறுங் கருத்துக்களின் அடிப்படையிலேயே பாதராயணரின் வேதாந்த சூத்திரம் அமைந்துள்ளது. சங்கரர் விளக்கிய அத்துவித வேதாந்தமும், இராமானுஜர் எடுத்துக்கூறிய விசிஷ்டாத்துவித வேதாந்தமும், மத்துவர் புகட்டிய துவிதமும், நீலகண்டர் எடுத்து விரித்துக் கூறிய சிவாத்துவிதமும் உபநிடதங்களை முதல் நூல்களாகக் கொண்டே அமைந்துள்ளன. உபநிடதங் கூறும் உயர்ந்த கருத்துக்களை நிலைக்களனாகக் கொண்டே இந்தியாவில் எழுந்த தத்துவக் கொள்கைகள் மட்டுமன்றிச் சமயக் கொள்கைகளும் - ஏன், புறச்சமயமான பௌத்தமுங்கூட - தாம் தாம் கூறும் உண்மைகளை உணர்த்தும் நூல்களை உருவாக்கியுள்ளன. (பக்.175)

சூத்திரங்கள் என்னும் தலைப்பிலமைந்த பத்தாம் அத்தியாயம், வேதங்களின் அங்கங்களான, சிட்சை, வியாகரணம், சந்தஸ், நிருத்தம், ஜோதிஷம், கல்பம் என்னும் ஆறு துறைகளில் எழுந்த சூத்திர வடிவிலமைந்த விதி நூல்களை விளக்குகின்றன. இவற்றுள் சிரௌத சூத்திரம், கிருஷ்யசூத்திரம், தர்மசூத்திரம், சுலவசூத்திரம் எனத் தனித்தனி நான்கு பிரிவு கொண்ட கல்ப சூத்திர நூல்களின் வரலாறு விரிவாகக் கூறப்படுகிறது. அடுத்து சிட்சை, நிருத்தம் என்பனவும் சற்று விரிவாகவே ஆராயப்படுகின்றன.

நூலின் இறுதியில் பொருளட்டவணையும் நூலில் எடுத்தாளப்பட்ட வரலாற்று நூலாசிரியர்களின் பெயரட்டவணையும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றைவிடப் பக்கந்தோறும் அடிக் குறிப்புக்களும் வடசொற்றமிழ் அகர வரிசையொன்றும் இணைப்பதற்கு உத்தேசித்திருந்தும் நாகரி எழுத்தை அச்சிடும் வசதி இல்லாமையால் அவற்றைக் கைவிட நேர்ந்ததென்று ஆசிரியர் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். அடுத்த பதிப்பில் இவை தவறாது சேர்க்கப்படுவதும் இறுதியிலிருக்கும் பிழைதிருத்தமும் அதிலகப்படாமல் ஆங்காங்கு காணப்படும் பிழைகளும் நீக்கப்படுவதும் அவசியமாகும்.

இந்நூலின் சிறப்பான அம்சங்களில் முன் குறிப்பிட்டவற்றோடு பின்வருவனவற்றையும் வாசகருக்கு எடுத்துக் காட்டாதிருக்க முடியவில்லை.

(அ) ஒருநாமம் ஒருருவம் இல்லாத இறைவனுக்கு ஆயிரந் திருநாமங்கூறிப் போற்றும் முறையானது, முதலில் யசர் வேதத்திலுள்ள சதருத்ரீயம் என்னும் பகுதியிலிருந்து தோன்றிப் புராணங்களின் மூலமாக வளர்ந்த வரலாற்றை வெளிப்படுத்தியிருப்பதும்,

(ஆ) நல்லனவும் அல்லனவுமாகிய பலன்களைக் கொடுக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த, சுவாகா, சுவதா முதலிய பலமந்திர ஒலிகள் முதலில் யசர் வேதத்திலிருந்து வளர்ந்து பிற்காலத்துத் தந்திர நூல்களிற் பரந்து கிடக்கும் உண்மையைப் புலப்படுத்தியிருப்பதும்,

(இ) வேதங்கள் இமயமுதற் குமரிவரையிலும் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக எழுதாக்கிளவியாகவே வழங்கிவந்தும், அவற்றில் இடைச்செருகலோ பாடபேதமோ இன்றிப் பாதுகாக்கப்பட்டதற்கு அவற்றை ஒதுவதிலே கையாளப்பட்ட பதம், கிரமம், ஜடை, கனம் எனும் முறைகளே காரணமெனக்காட்டி அம்முறையை விளக்கியிருப்பதும்,

(ஈ) தொன்மை வாய்ந்த வடமொழியுடன் தொடர்புறாத பகுதி உலகில் பெரும்பாலும் இல்லையெனவே கூறலாமெக் கூறி, அது உலகில் எங்கெங்கே எவ்வாறு வியாபித்திருக்கிறதென்றும், பலநூறு துறைகளாகப் பரந்து விரிந்து கிடக்கும் வடமொழி நூற்பரப்புக்கு இன்றைய ஆங்கில நூற்பரப்பே இணையாகுமென்றும் எடுத்துக் காட்டியிருப்பதும் ஆசிரியரின் அறிவாற்றலைப் புலப்படுத்துவன ஆகும்.

வளமான தமிழ்த் துறையில் எழுதப்பட்டிருக்கும் இந்நூல் தமிழ்மரபைப் பேணுவதில் ஒரு நடுவழியைப் பின்பற்றியிருக்கிறது. இருக்குவேதம், யசர் வேதம், சாமவேதம், என்று வழக்கில் வந்த வடிவங்களேயன்றி ருக், யஜுஸ், ஸாம என்ற வடமொழி வடிவங்கள் வழங்கப்படவில்லை. ஆனால் அதேநேரத்தில் புதிய சொற்களை உச்சரிப்புப் பிழையின்றி எழுதுவதற்கு ஆறுமுகநாவலர் முதலாய ஆன்றோரின் வழிநின்று வழக்கிலுள்ள வடவெழுத்துக்களும் கையாளப்பட்டிருக்கின்றன. மரபுக்காக ஆயுஷ்ய சூக்தம் ஆயுடிய சூக்தம் ஆக்கப்படவில்லை.

மேனாட்டு மிஷனரிமார்கள், வேதங்களைப் பற்றித் தவறான மிகமோசமான கருத்துக்களைப் பரப்பினார்கள். இனத்துவேஷம் காரணமாகத் தமிழ்நாட்டிலும், ஈழநாட்டிலும் உள்ள சிலரும் இத்திருப்பணியில் ஈடுபட்டனர். ஈழநாட்டவர் ஒருவர் இந்நூலை எழுதியிருப்பது, அவர்கள் செய்த பாபகாரியத்துக்குக் கழுவாய்

செய்வதாயிருக்கின்றது. மாணவர்களுக்கு மாத்திரமன்றிப் பொது வாசகர்க்கும் பயன்படத்தக்க முறையில் எழுதப்பட்டிருக்கும் இந்நூலை எல்லோரும் வாங்கிப் படிக்கவேண்டும்.

முடிவாக, அண்மைக் காலத்தில் ஈழநாட்டில் வெளிவந்த நல்ல தமிழ் நூல்களில் மிகச்சிறந்த பயனுள்ள அறிவுநூல் இதுதான் என்று உறுதியாகக் கூறலாம். நூலின் விலையும் மிகக் குறைவென்றே தோன்றுகிறது.

- கலைச்செல்வி - 1963 பெப்ரவரி.

சொற்சீலம்பம்

உயர்ந்த கவிஞர்கள் தம் உள்ளத்துதித்த எண்ணங்களையும் தாம்பெற்ற அருபவங்களையும் தெரிந்தெடுத்த சொற்களினால் ஓசையம் பொருந்தப் புலப்படுத்துவனவே கவிதைகளாகும். இக்கவிதைகள் தம்மை வாசிப்பவரின் உள்ளத்திலும் கவிஞனது உள்ளத்துணர்ச்சிகளை எழுப்பவல்லவையாயின் அவை உயர்ந்த கவிதைகளாகும். இப்படிப்பட்ட கவிதையைச் சுவைப்பதற்குப் பண்பட்ட உள்ளமும், முதிர்ந்த அனுபவமும் தேவை. குஸ்திச் சண்டையைப் பார்த்து ரசிக்கும் ரசிகர்கள் எல்லோரும் பரதநாட்டியத்தைப் பார்த்து ரசிப்பது இயலாதன்றோ.

நாட்டியக்காரர் சிலர் தங்கள் உடலைப் பலவிதமாக வளைத்து நெளித்துச் சுழன்றாடும் சர்க்கஸ் நடனங்களையும் தமது நிகழ்ச்சிகளில் சேர்த்துக்கொண்டு ரசிகர்களைக் கவர்ந்து விடுகிறார்கள். இவ்வுண்மையைக் கண்டறிந்த சில கவிஞர்கள் கவிச்சுவையேயன்றிக் கவிச்சுவையறியாத செல்வர்களை மகிழ்வித்து அவர்களிடம் பாராட்டும் பரிசும் பெறுவதற்காகத் தாம்பாடும் கவிதைகளிலும் சில சர்க்கஸ் வேலைகளைச் செய்து காட்டுவார்கள். சிலேடை, யமகம், மடக்கு, நிரோட்டகம் (உதடு சேராமல் படிக்கக்கூடிய பாட்டு, அதாவது ப - ம வராத பாட்டு) துவிபங்கி, திரிபங்கி, பிறிதுபாட்டு என்றிவ்வாறு பல்வேறுவகைப்பட்ட பெயரும் வடிவுங்கொண்ட பாடல்கள் அவற்றின் பொருட் சிறப்பினாலன்றிச் சொற்சிறப்பினால் - வெளித்தோற்றத்தினால் - மதிக்கப்படுவன. திறமையான சிலம்படிகாரனுடைய கைகளிற் சுழலும் சிலம்பு ஆட்டக்காரனுடைய ஆற்றலையும், பயிற்சியையும், புலப்படுத்துவதோடு பார்ப்பவருக்கு ஓர் எழுச்சியையும் ஏற்படுத்துவது போலவே சொற்சிலம்பக் கவிஞர்களுடைய பாடல்களும் கவிஞர்களின் ஆற்றலையும், சொற்பயிற்சியையும் புலப்படுத்தி வாசகரிடத்தும் ஓர் குதூகலத்தை எழுப்புகின்றன. வடமொழிவாணரிடம் பெருவழக்காய் இருந்துவந்த இச்சொல்லலங்காரக் கவிமரபு இடைக்காலத்திலும், பிற்காலத்திலுமே தமிழ்க் கவிஞரால் பின்பற்றப்பட்டு வந்தது. இத்துறையில் தமிழகத்துப் புலவர்களுக்கு நிகராக ஈழத்துப் புலவர்களும் முன்னணியில் நின்றிருக்கிறார்கள். இவர்களுள் ஒருவர் முத்துக்குமார கவிராயர். இவர் சுன்னாகம் குமாரசாமிப் புலவருடைய முன்னோர். இருபாலைச் சேனாதிராய முதலியாரின் நண்பர். இவருடைய பாடல்களுள் நாமாந்திரிதை என்றவகையைச் சேர்ந்த பாடல்கள் சுவையானவை. அவற்றுள் ஒன்று பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையவர்களின் பேச்சினாலும், எழுத்தினாலும் பிரசித்தி பெற்ற “முடிவிலாதுறை சுன்னாகத்தான்” என்னும் முதலுடைய பாடல். இன்னொன்று பின்வருவது நாமாந்திரிதையாவது பலரும் நன்கறிந்த ஊர்ப்பெயர், சாதிப்பெயர், உறவுப்பெயர், சரக்குப் பெயர் முதலிய பெயர்களுள் வேறுபொருளை மறைத்து வைத்துப் பாடுவது. இனிப் பாடலைப் பார்ப்போம்.

மல்லாக மாதகலான் மருகன் சுன்னாகத்தான் மகன் பாவாணர்
சொல்லாச்சீர் ஈவினையான் துன்னாலையானத்தான் சுரும்பர்ஓதிச்
சில்லாலை இருள்வென்ற குறக் கொடிகாமத்தானைச் சிகண்டிமாவூர்
வல்லாளை மாவிட்ட புரநகரத் திடைப்பவனி வரக்கண்டேனே.

(மல் ஆகம் மாது அகலான் மருகன் - மார்பில் இலக்குமி நீங்கப் பெறாதவனான திருமாலின் மருகன், சுல்நாகத்தான் மகன் - வெள்ளிமலையை இருப்பிடமாகவுடைய சிவபிரானுடைய புதல்வன், ஈவினையான் - கொடுக்கும் செயலுடையவன், துன் ஆலையான் அத்தான் - பொருந்திய கருப்புவில்லோனான மன்மதனுடைய மைத்துனன், சில்லால் ஐ இருள் வென்ற குறக்கொடி காமத்தான் - தகட்டு அணியினால் வியப்புக்குரிய இருளினை வென்ற குறப்பெண்ணான வள்ளிமேல் ஆசையுடையவன். சிகண்டி மா ஊர் வல்லான் - சிகண்டியாகிய குதிரையைச் செலுத்த வல்லவன்)

சன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவரின் சமகாலத்தவரான மயிலிட்டி நொத்தாரசு மயில்வாகனப்பிள்ளை என்னும் அறிஞரும் பலவகையான மிறைக் கவிகள் பாடுவதில் வல்லவர். அவர் பாடிய பின்வரும் பாட்டில் பட்சணங்களின் பெயர்கள் - வடை, தேன்குழல், தோய்ப்பன், மோதகம், சர்க்கரை, கற்கண்டு, பணியாரம், தோசை என்னும் பெயர்கள் பாட்டை வாசிக்கும் போது தொனிக்கின்றன. சொற்களைச் சேர்க்கும் போது வருகின்ற சந்தி மாற்றங்களாலே இந்த விநோதத்தைப் புலவர் சாதித்து விடுகிறார்.

அணியாவடைமலர்த் தேன்குழற் றோய்ப்பன் எனகவணியான்
தணியா திடர்மோ தகம்பரிப் பானையெஞ் சற்கரையா
மணியார் நகுலை நகர்க்கண் டதிகனி வாய்வன்பாற்
பணியாரத் தோசயி லம்போன் மனத்தர் பரவிநின்றே.

ஆணி ஆ ஆடை மலர்த்தேன் குழல் தோய் பன்னக அணியான் தணியாது இடர்மோது அகம் பரியானை எம் சத்கரையா மணிஆர் நகுலை நகர் கண்டு அதிகனிவாய் அவன்பால் பணியார், அந்தோ! சயிலம் போல் மனத்தர் பரவி நின்று - என்று பிரித்துப் பொருள்கொள்ளும் போது, முன்பு தோன்றிய பலகாரங்களெல்லாம் எங்கோ மறைந்து விடுகின்றன.

கீர்மலையென்னும் தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் நகுலேசப் பெருமான் மீது மயில்வாகனப்பிள்ளை பாடிய “நகுலேச்சர விநோத விசித்திர கவிப்புங்கொத்து” என்னும் நூலில் அதன் பெயருக்கேற்றவாறு பல்வேறு விதமான சித்திரக் கவிகள் நூற்றுக்கு மேலுண்டு. இவ்வகையான பாட்டுக்கு இக்காலத்தல் பெருமதிப்புக் கொடுக்கப்படுவதில்லை. எனினும் இத்தகைய பாடல்களைப் பாடும் ஆற்றலுள்ளவர்கள் சிலர் இன்றும் நம்மிடையே இருக்கிறார்கள்.

பலவிதமான கவித்துவத்தில் இதுவும் ஒருவிதம்

‘அம்புஜம்’ தீபாவளி மலர் 1968
(கையெழுத்துச் சஞ்சிகை)

புத்தரின் தந்தம்

மதிப்பிற்குரிய மகான்களின் சாம்பல், எலும்பு, மயிர் முதலிய உடற் குறைகளையும் அவர்கள் வைத்து ஆண்ட பொருட்களையும் போற்றிப் பாதுகாத்து வைத்து வழிபடுவது, பண்டுதொட்டே உலகெங்கும் நடைபெற்றுவரும் ஒரு வழக்கமாகும்.

காந்தி மகானின் புனித அஸ்தி புண்ணிய தீர்தரங்களிற் கரைப்பதற்காகச் சென்ற மாதம் ஆயிரக்கணக்கான நகரங்களின் வழியாயும் கொண்டு செல்லப் பட்டபோது, பலகோடி மக்கள் பயபக்தியோடு சென்று அதைத் தரிசித்தனர். புத்த பகவானின் சீஷர் இருவரது அஸ்திகள், சென்ற வருடம் கொழும்பில் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டபோது, கூட்டம் கூட்டமாகச் சென்று அவற்றைத் தரிசித்த பௌத்த மதத்தவர் பல்லாயிரவராவர். இவ்வாறே, கண்டியிலுள்ள தலதா மாளிகையில் வைத்துப் போற்றப்படும் புத்த பகவானின் புனித தந்தம் பல வருடங்களின் பின்பு சென்ற வருடம் பொதுஜனங்களின் பார்வைக்காக வைக்கப்பட்டபோது, அதை தரிசித்து மகிழ்ந்த பௌத்தர்களும் பல்லாயிரவராவர். இப்புனிதப்பல் இப்போது மீண்டும் இம்மாதத்தில் பொதுஜனங்கள் தரிசிப்பதற்காக வைக்கப்படுமென அரசாங்கம் அறிவித்திருக்கிறது.

இவ்விதம் புத்த சமயிகளாற் போற்றி வணங்கப்படும் இந்தப் புனித தந்தத்தின் வரலாற்றில் சுவையான சம்பவங்கள் பலவுண்டு. உண்மையாகவே இது புத்தருடைய தந்தங்களிலொன்றே என்று சமய பக்தியுள்ள ஒவ்வொரு பௌத்தனும் நம்புகிறான். ஆனால் சரித்திரகாரர் சிலர், இதில் சந்தேகங் கொள்ளுகின்றனர். முன்பு இலங்கையிலிருந்த உண்மைத் தந்தம் அழிக்கப்பட்டு விட்டதென்றும், இப்போதுள்ளது செயற்கைத் தந்தமென்றும் இவர்கள் கருதுகின்றனர். இவ்விஷயமாக 'சுகுமார்' என்பவர் கள்ளிக்கோட்டையிலிருந்து வெளியாகும் 'மாத்ரு பூமி' என்னும் பத்திரிகையில் எழுதிய ஒரு கட்டுரையின் சாரம் பின்வருமாறு,

இப்புனிதப் பல்லைப்பற்றி முதன்முதலாக எழுதிய ஐரேப்பியன் கார்க்கோ போலோ என்னும் யாத்திரிகனே. இவன் 1984 ம் ஆண்டில் இலங்கையைத் தரிசித்தவன். இவன் தனது யாத்திரைக் குறிப்பில், இது மிகப்பெரிய ஒரு பல் என்றும், இங்குள்ள மூன்று மதத்தவர்களின் வழிபாட்டையும் இது பெறுகிறதென்றும், புத்ததேவருடைய பல் என்று பௌத்தரும், ஆதாமின் பல் என்று மகமதியரும், அநுமானுடைய தந்தமென்று இந்துக்களும் கருதுகின்றனரென்றும் கூறியுள்ளான்.

அரகரிமையைப் பெறுவதற்கான அரிய சாதனமாகவும் இப் பல் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எந்த அரசனிடம் இந்தப்பல் இருந்ததோ அவனே பேரரசனாக மதிக்கப்பட்டான். ஆகையால் இதைத் தமக்காக்கிக் கொள்வதற்காகப் போராடியவர்கள் பலர்.

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் போர்த்துக்கேயர் இலங்கைக்கு வந்தபோது புத்த தந்தத்துக்கு உரிமையாளனாய் இருந்தவன் கோட்டை அரசனான புலனேகபாகுவே. இவனே பேரரசனாகக் கருதப்பட்டான். இவனுக்குப் போர்த்துக்கேயரின்

ஆதரவிருந்தும், அவர்கள் வேறு மதத்தவராயிருந்தமையாலும், மாயாதுன்னை என்பவனுக்கு அஞ்சியும் தந்தத்தைத் தொல்கமோ என்ற இடத்தில் ஒழித்து வைத்தான்.

புவனேகபாகுவின் காலத்தின் பின் இவனுடைய பேரனான தொன் ஜுவான் தர்மபாலன் அரசரானான். இவனிடம் இத்தந்தம் சிக்கியது. ஆயினும் கத்தோலிக்க மதத்தவனான தர்மபாலன் இத்தந்தத்தை மதிக்கவில்லை. தன் தந்தையான வீதயராஜனிடம் கொடுத்துவிட்டான். வீதயன் மாயாதுன்னையுடன் போராடித் தோற்று யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஓடினான். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த சங்கிலியரசன் தந்திரமாகப் புத்த தந்தத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு வீதயராஜனை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்து விட்டான்.

சங்கிலியன் புத்த தந்தத்தைப் பெற்றுவிட்ட போதிலும், இலங்கை முழுதிற்கும் அரசனாய் வீற்றிருக்க முடியவில்லை. விதி வேறு விதமாக வேலை செய்தது. யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் எல்லாப் பாகத்திலும் கத்தோலிக்க மதம் வேகமாகப் பரவியது. அரசனுடைய சகோதரியும் மக்களும் கூட மதம் மாறினர். இதைத் தடுப்பதற்காக அரசன் கடுமையான அடக்குமுறைகளைக் கையாண்டான். இந்நிகழ்ச்சிகளையறிந்து கோவாவிலிருந்த போர்த்துக்கேயத் தளபதி, ஒரு கடற்படையுடன் வந்து யாழ்ப்பாணத்தை முற்றுகையிட்டான். சண்டை மூன்று மாதகாலம் நீடித்தது. போர்த்துக்கேயர் களைக்கும் சமயத்தில் சங்கிலியும் சமாதானத்தை விரும்பினான். அப்போது போர்த்துக்கேயர் விதித்த நிபந்தைகளில் ஒன்று புத்த தந்தம் தங்களிடம் கொடுக்கப்படவேண்டுமென்பது. தங்களிடம் இத்தந்தம் இருந்தால் அந்நியரான தங்கள் ஆட்சியையும் இலங்கை மக்கள் ஏற்றுக்கொள்வாரென இவர்கள் கருதினர். இதற்குச் சங்கிலியன் முதலில் மறுத்தபோதிலும் பின் வேறுவழியின்றி இணங்க நேர்ந்தது. இவ்வாறு இப்புனிதத் தந்தம் அந்நியர் வசமாகியது.

துக்கரமான இச்செய்தி நாடெங்கும் பரந்தது. இறுதியில் பெகுவில் (பர்மா) இருந்த பௌத்த மன்னனுக்கு இச்செய்தி எட்டியதும், அவன் உடனே இத்தந்தத்தைத் தருமாறு போர்த்துக்கேயரிடம் கேட்பதற்கு ஒரு தூதுக் கோஷ்டியை கோவாவிற்கு அனுப்பினான். போர்த்துக்கேயத் தளபதி புத்த தந்தத்தைக் கொடுப்பதற்கும், அதற்காக 400,000 குருஸ்டோசம் (50,000 பவுண்), மலாக்காவிலுள்ள கோட்டைக்கு உணவுப் பொருளனுப்பி போர்த்துக்கலோடு நட்பாயிருப்பதற்கான உடன்படிக்கையும் பெறுவதற்குத் தீர்மானித்தான்.

பர்மிய அரசனுடைய சமய பக்தியைத் தனது அரசியற் சூழ்ச்சிகளுக்குப் பயன்படுத்தலாமென மனப்பால் குடித்த தளபதி தந்தத்தைக் கொடுப்பதற்குச் சம்மதித்து விட்டான். ஆனால் கத்தோலிக்க மதத் தலைவர் ஆர்ச்சிபிஷப் அவ்வாறு செய்வதைக் கடுமையாக எதிர்த்தார். 'மூடபக்தியை எதிர்ப்பவர்களான நாங்கள், இத்தந்தத்தை அந்த ஜனங்களுக்குக் கொடுப்பது, அவர்களுடைய மூடபக்தியை வளர்ப்பதாக முடியும், ஆகையால் இது உடனே அழிக்கப்பட வேண்டும்' எனக் கட்டையிட்டார்.

ஓர் ஆற்றங்கரையில் பெரிய பந்தல் போட்டு அங்கு ஏராளமான ஜனங்களின் முன்னிலையில் தந்தத்தை ஓர் உரலிலிட்டுத் தளபதி தன் கையால் இடித்துத் தூளாக்கினான். பின்னர் இது ஒரு படகில் வைத்து நட்பாற்றில் கொண்டுபோய்க் கரைக்கப்பட்டது. இவ்விதம் நடந்தது 1560 ம் ஆண்டிலாகும்.

கோவாவில் இச்சம்பவங்கள் நடந்தபோது இலங்கையில் தர்மபாலனும் மாயாதுன்னையும் போராடிக்கொண்டிருந்தனர். இப்போராட்டங்க காரணமாகப் போர்த்துக்கேயரின் பாதுகாப்பை தாடித் தர்மபாலன் தன் தலைநகரைக் கொழும்புக்கு மாற்றினான். இதே காலத்தில் பெருவிருந்த பௌத்த மன்னன் இலங்கையரசனோடு விவாகத் தொடர்புகொள்ள விரும்பினான். தர்மபாலனுடைய மகளைத் தனக்கு மணம் பேசுமாறு ஒரு தூதனுப்பவும் தீர்மானித்தான். இதெல்லாம் வீண் முயற்சியென்று பின்புதான் தெரிந்தது. ஏனெனில் தர்மபாலனுக்குப் பிள்ளைகளே கிடையாது.

இதற்காகப் பெரு மன்னன் மனங்களைக்கவில்லை. தர்மபாலனுடைய உறவினான டொன் பிரான்சிஸ் என்பவனுடைய மகளை மணஞ்செய்ய விரும்பித் தூதுக் கோஷ்டி ஒன்றை அனுப்பினான். பிரான்சிஸ் கத்தோலிக்கனாயிருந்தும், அவனுடைய மகள் மதம் மாறாதிருந்தமையால் விவாகத்திற்குத் தடையேதும் இருக்கவில்லை.

பிரான்சிஸ் பெரும் பேராசைக்காரன். தன் மகளைப் பர்மாவின் இராணியாக்குவதற்கு மட்டுமன்றி வேறு வியாபாரங்களுக்கும் இவ்விவாகத்தின் மூலம் வழியேற்புடு மென்று திட்டமிட்டான். ஆகவே அவன் கொழும்பிலிருந்த பர்மியப் பிரதிநிதியுடன் நட்புக் கொண்டான். புத்த பகவானுடைய உண்மையான தந்தம் தன்னிடம் இருக்கிறதென்றும் சிலகாலதின் முன் கோவாவில் அழிக்கப்பட்டது போலித் தந்தமென்றும் கூறி பிரதிநிதியை நம்பச் செய்து விட்டான். பிரதிநிதி தந்தத்தைப் பார்க்க விரும்பியபோது தன்னிடமிருந்த ஒரு போலித் தந்தத்தைக் காட்டினான். ஆனால் பின்பு தன் மகளைப் பர்மாவுக்கு அனுப்பியபோது தந்தத்தைக் கொடுக்க மறுத்து விட்டான்.

பிரதிநிதியின் மூலமாத் தந்தத்தின் விருத்தாந்தத்தை அறிந்து பெரு மன்னன், எவ்வளவு பணம் கொடுத்தாவது தந்தத்தைப் பெறுவதற்கே தவித்தான். ஆகையால் அவன் பெருந்தொகைப் பணத்தோடு சில பிரதிநிதிகளை பிரான்சிஸிடம் இரகசியமாக அனுப்பி வைத்தான். பிரான்சிஸ் அவர்களிடம் தேவையான பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு ஒரு கப்பலில் தந்தத்தோடு பர்மாவுக்குப் போனான். தந்தத்தை வரவேற்பதற்குப் பிரமாண்டமான ஆயத்தங்கள் அங்கு செய்யப்பட்டிருந்தன. அந்தக் கப்பலையாவது பார்த்துவிட வேண்டுமென்று நாட்டின் பல பகுதிகளிலுமிருந்து பல்லாயிரம் ஜனங்கள் வந்து காத்திருந்தனர். அரசன் படிபக்தியோடு மதசாரப்படி தந்தத்தை ஏற்றுப் போற்றி அதற்கென்றமைத்த வீகாரையில் வைத்துப் பாதுகாத்தான்.

இங்கு பிரான்சிஸ் செய்த மோசடி நாடெங்கும் பரவலாயிற்று. கண்டியரசனாயிருந்த விக்கிரமபாகு இச் சதிச்செயலைப்பற்றி பெரு அரசனுக்குக் கடிதம் எழுதித் தெரிவித்தான். கடிதத்தில் இவனும் ஒரு குது செய்திருந்தான். அதாவது ஒரு உண்மையான புத்ததந்தம் தன்னிடம் அகப்பட்டிருந்ததாக எழுதியிருந்தான். உடனே ஒரு பர்மியப் பிரதிநிதி கண்டிக்கு அவசரமாக வந்தான். ஆனால் எப்படியோ விக்கிரமபாகுவின் சூழ்ச்சி குடிகளுக்குத் தெரிந்து விடவே அவர்கள் எதிராகக் கிளர்ந்தெழுந்தனர். இச்சமயத்தில் அரசன் தான் தப்புவதற்காக மிகத் தந்திரமாக நடந்துகொண்டான். தன்னிடமிருந்த தந்தத்தை ஒரு ஆலயத்தில் வைத்துப் பத்திரமாக வழிபடத் தொடங்கினான். நாளடைவில் பொதுஜனங்களும் அதைப் போற்றத் தொடங்கினர். இதுவே மூன்றாவது தந்தத்தின் வரலாறு.

இம் மூன்று தந்தங்களுள் உண்மைத் தந்தம் எது? போலித் தந்தம் எது என்பதில் பலவித அபிப்பிராயங்களுண்டு. பிந்தியவை போலியென்பது போலவே முந்தய - அழிக்கப்பட்ட தந்தமே போலியென்பதும் பொருந்தும். போர்த்துக்கேயர் ஏமாற்றப்பட்டிருக்கவும் கூடும்.

கோவாவில் ஆர்ச் பிஷப் தந்தத்தை அழிப்பிக்கும் போது அது திடீரென ஆகாயத்தில் மறைந்து விட்டதென்றும், பின்பு அது இங்கு கண்டி ராஜாவால் ஒரு தாமரைப் பூவிலிருந்து கண்டெடுக்கப்பட்டதென்றும், வேறு விதமாகவும் கர்ண பரம்பரைக் கதைகள் பல வழங்குகின்றன.

எப்படியிருந்தாலும் கண்டியிலுள்ள புத்த தந்தம் இலங்கைச் சரித்திரத்தில் பெரும் பங்குபெற்றிருக்கிறது என்பதில் சந்தேகமேயில்லை.

- மறுமலர்ச்சி - 1948 மார்ச்

கற்பனையா, மெய்ப்பொருளா?

I

பாரத நாட்டில் பழம்பெரும் நூல்களாகிய இதிகாச புராணங்களிலும் அவற்றை அனுசரித்தெழுந்த காவிய நாடகங்களிலும் ஆகாய விமானங்களைப் பற்றிய பல செய்திகள் காணப்படுகின்றன. குபேரனிடமிருந்த ஆகாய விமானத்துக்குப் புஷ்பகம் என்று பெயரென்றும் இதனைக் குபேரனிடமிருந்து இராவணன் கவர்ந்து தனதாக்கிக் கொண்டானெவும் இராமாயணம் கூறுகிறது. இலங்கையில் சீதையைச் சிறைமீட்ட இராமபிரான் ஆகாய விமானம் மூலமாக அயோத்திக்கு மீண்டும் வந்ததையும் வானத்தில் விமானத்திலிருந்தவாறே வழியிலுள்ள மலைகளையும், காடுகளையும் அங்கு தாங்கள் தங்கியிருந்த இடங்களையும் சீதைக்குச் சுட்டிக் காட்டிக்கொண்டே வந்ததையுமெல்லாம் வான்மீகியும் பிறரும் வர்ணிக்கிறார்கள்.

இந்திரனுக்குச் சொந்தமாக இருந்த வியோமயானம் என்ற தேரையும் மாதலி என்ற சாரதியையும் இந்திரன் தன்தேரை அனுப்பிப் பூலோகத்து மன்னர் சிலரைத் தேவலோகத்திற்கு அழைத்து உதவிபெற்ற செய்திகளையும் புராண இதிகாசங்களில் காண்கிறோம். இது குதிரை பூட்டிய தேரெனினும் விமானம் போலவே வானத்தில் செல்லும் இயல்பினது. ஒருமுறை தேவலோகத்திற்கு இந்திரனது அழைப்பின்படி சென்று திரும்பிய துஷ்யந்த மன்னன், விமானத்தேர் பூமியை நோக்கி வேகமாக இறங்கும்போது தான் கண்ட காட்சியைத் தன்பக்கத்திலிருந்த சாரதியான மாதலிக்குப் பின்வருமாறு கூறுகிறான்.

“தேர் விரைந்து இறங்குவதால் பூவுலகம் வியக்கத்தக்க தோற்ற முடையதாயிருக்கிறது. மலையுச்சியிலிருந்து இறங்கும்போது தோன்றுவதுபோல் பூமி தோன்றுகின்றது. இலைகளால் மறைந்திருந்த பெருமரங்கள் நீங்கிக் கிளைகளோடு காணப்படுகின்றன. முன்பு கண்ணுக்குப் புலப்படாதிருந்த ஆறுகள் இப்போது அகன்று கிடப்பது தெரிகிறது. இப்படியிருத்தலால் அழகிய இப்பூவுலகை யாரோ ஒருவன் கிளப்பி என்னை நோக்கிச் செலுத்தல் போல் இருக்கிறது”

விமான யாத்திரை செய்த தனது சொந்த அனுபவத்தைத் தான் காளிதாசன், துஷ்யந்தன் வாயிலாக இவ்வாறு கூறுகிறார்போலும். துஷ்யந்தன் மேற்கண்டவாறு வர்ணிப்பதற்குச் சற்று முன்பு சாரதியை நோக்கி “நாம் இப்போது வளிமண்டலத்தின் எப்பகுதியில் வந்திருக்கிறோம்?” என்று வினாவுகிறான். வான் வெளிச்செலவில் அதிக அனுபவமற்ற அரசன் இவ்வாறு வினாவியபோது இத்துறையில் மிக்க அனுபவம் வாய்ந்த சாரதி “நாம் வந்துகொண்டிருக்குமிடம் ஆகாசகங்கையை உடையதும், திருமாலின் இரண்டாமடிபட்டுத் தூய்மை பெற்றதுமான பரிவகம் என்னும் வளிமண்டலமாகும். இன்னும் ஒரு நொடியில் நீர் உமது ஆளுகைக்குட்பட்ட நிலவுலகை அடைந்திடுவீர்” என்று பதிலளித்தான்.

இந்த வர்ணனைகளில் கவிஞனுடைய கற்பனை வளத்தைக் கண்டின்பம் பெறுவதோடு உண்மைச் செய்தியும் சிறிதாவது இருக்குமென நம்புவது தவறாகாது.

பண்டைய காலத்தில் இக்காலத்தைப் போல சாரதியிலாத விமானங்களும் இருந்தன என்பதற்கு வடமொழி நூல்கள் மட்டுமன்றிச் சங்கத்தமிழ் நூல்களும் சான்றுபகருகின்றன.

“புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விசும்பின்
வலவன் ஏவா வானவூர்தி எய்தும் என்ப”

என்று புறநானூற்று 27 ஆம் செய்யுள் குறிப்பிடுகிறது. சீவகசிந்தாமணியில் குறிப்பிடப்படும் மயிற்பொறியும் சாரதியில்லா விமானமென்றே தோன்றுகிறது.

இவற்றையெல்லாம் வைத்துக் கொண்டு சிந்திக்கும் ஒருவர் இவை முழுவதும் கவிஞருடைய கற்பனைகளையென்று வேறல்ல என்று ஒரேயடியாக ஒதுக்கித்தள்ளிவிட முடியாது. கற்பனை மூலமாக, சிறியதொன்று பெரிதாக மாற்றப்படலாம். உள்ள ஒன்றைக்கொண்டு அதுபோன்ற இன்னொன்று கற்பிக்கப்படலாம். ஆனால், ஒரு சிறு உண்மைகூட இல்லாமல் இவ்வளவு பெரிய கற்பனைகளைப் படைத்துவிட முடியாது.

மேனாட்டவரிடமிருந்தே நாம் நாகரீகம் கற்றோமென்றும் விஞ்ஞானம் பயின்றோம் என்றும் மேனாட்டவர் தொடர்பு ஏற்பட முன் நம்முன்னோர் காட்டுமிராண்டிகளாய் இருந்திருப்பார்கள் என்றும் நம்பிக்கொண்டிருக்கும் பலருக்கு நம்முன்னோர் விமானப்பயணம் செய்தார்கள் என்பது நம்பமுடியாத பேச்சாகத் தோன்றுவதோடு, நகைப்புக்குரியதொன்றாகவும் தோன்றும்.

II

ஆயிரமாண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த நம்முன்னோர் கடற்படை செலுத்தி ஜாவா, சுமாத் திரா, சீயம் வரை சென்று அந்நாடுகளை அடிப்படுத்தி ஆட்சி செய்தனர் என்று இன்று யாராவது சொன்னால் அதை மறுப்பார் யாருமில்லை. இந்த உண்மையை 200 ஆண்டுகளுக்கு முன் எவனாவது சொன்னால் அவன் பைத்தியக்காரனாகக் கருதப்பட்டிருப்பான். இம்மாதிரியே நம்முன்னோர் பாலாடையன்ன மெல்லிய துணிகளை நெய்து தாம் அணிந்ததோடு பிறநாடுகளுக்கும் ஏற்றுமதி செய்தனர் என்ற உண்மையும், நமது பண்டைக்கால மருத்துவர்கள் நுண்ணிய பல ஆயுதங்களைக் கொண்டு சத்திர சிகிச்சை செய்து நோய் நீக்கினர் என்ற உண்மையும், பேராறுகளைக் கல்லணை கொண்டு தடுத்து நீர்த் தேக்கம் அமைத்தனர் என்னுமுண்மையும் இன்று எல்லோராலும் ஏற்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதே போன்று பண்டைக் காலத்தில் பாரத நாட்டில் ஆகாய விமானங்கள் வழக்கத்திலிருந்தன என்பதை ஆதாரபூர்வமாய் நிறுவுவதற்கேற்ற அறிகுறிகள் சில அண்மையில் தோன்றியிருக்கின்றன.

III

(மயன் இயற்றிய) மயமதம், ப்றுகு ஸம்மிதை, கஸ்யப ஸம்மிதை, விஸ்வ கர்ம ஸம்மிதை என்னும் சிற்பநூல்களில் விமானங்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் முன்னரே இருக்கின்றன. இவற்றைவிட செளனகர் எழுதிய விமான சந்திரிகா, கார்க்கர் எழுதிய கேடவிலாச பரிசோதனா, நாராணர் இயற்றிய வியோமயான தந்திரம் என்னும் சிற்ப நூல்களின் பெயர்களே அவற்றின் பொருளடக்கத்தைப் புலப்படுத்துகின்றன.

சில ஆண்டுகளின் முன் 1959 இல் பங்களூர் தேசிய நூலாராய்ச்சி நிலையம் ‘யந்த்ர ஸார வஸவம்’, ‘ஆகாச தந்திரம்’ என்னும் இரு நூல்களை

வெளியிட்டிருக்கிறது. இவற்றை ஆக்கியவர் பாரத்வாஜர் என்று கூறப்படுகிறது. இவற்றில் முதலாவது நூலில் விமானாதி கரணம் என்னும் அத்தியாயத்தில் விமான வகைகள் அவற்றின் யந்திர அமைப்பு, இயக்கம் முதலிய பல விஷயங்கள் விளக்கப்படுகின்றன. சாருதம், சுந்தரம், ருக்மம் என ஆகாய விமானங்களின் மூன்று வகைகள் கூறப்படுகின்றன. முதலாவது மைக்கா என்னும் உலோகத்தால் செய்யப்பட்டு, 6 கதவுகள் உடையதாய் நீரிலும் நிலத்திலும் கூட 24 மைல்கள் செல்லக் கூடியதென்றும் சொல்லப்படுகிறது. மேலும், பாரத்வாஜர் வாகனங்களை மாந்திரிகம், தாந்திரிகம் என்னும் தெய்வீக வாகனங்களாகவும் கிருதகம் என்னும் செயற்கை வாகனமாகவும் பிரித்திருப்பதோடு இவை மின்சக்தியால் இயங்குவன, சூரிய கிரணத்தால் இயங்குவன (அம்சவாகனம்) நீராவியால் இயங்குவன (தூமயானம்) என்றும் வகைப்படுத்துகிறார். சூரிய கிரணத்தைத் தேக்கி வைப்பதற்கூரிய பகண தர்ப்பணம் என்னும் செயற்கைக் கண்ணாடி பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றார்.

பாரத்வாஜருடைய இரண்டாம் நூலான ஆகாச தந்திரம் என்பது காற்றழுக்கம் அதன் சக்தியும் வேகமும் பூமிக்கவர்ச்சி, உயர அளவு, காலக்கோளாறு முதலிய பல இயற்கை இயல்புகளை விளக்குகிறது.

போஜராஜன் ஆக்கிய ஸமரகங்கணஸகுத்ரதாரா என்னும் நூலிலுள்ள யந்திர விதான அத்தியாயத்தில் 224 பக்கங்களில் பலவகை யந்திரங்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இவற்றுள் 'சாலகசாகுதம்' என்பது பிறர் இயக்க இயங்குவது என்றும் 'ஸ்வயம்வாஹம்' என்பது தானே இயங்குவது என்றும் கூறப்பட்டிருப்பது கவனிக்கப்பட வேண்டியது.

இவை ஒருபுறமிருக்க இன்று அமெரிக்காவும், ருஷ்யாவும் அடிக்கடி பெரும் வாணங்களை (றொக்கட்) விடுகிறார்கள். நம்முன்னோரும் மேனாட்டுத் தொடர்பு ஏற்பட முன் தொடங்கிப் பலவகை நுட்பமான வாணங்களை விடுகின்றார்கள். (அவற்றைச் செய்யும் முறைதான் ஏடுகளில் எழுதி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.) பாரமான பெரிய மூங்கிற் கொட்டுகளை வானத்திற் செலுத்த தெரிந்த கீழ்நாட்டவர்க்கு விமானங்களைச் செலுத்தத் தெரிந்திருக்காதா?

இவற்றையெல்லாம் சிந்தித்திருக்கும்போது விமானப் பிரயாணம் பற்றிய பழைய நூற்செய்திகள் வெறும் கற்பனை அல்லவென்றும் உண்மைச் சம்பவங்களேயென்றும் கருதவேண்டியிருக்கிறது.

'அருவி' - 1984

(நீர்ப்பாசனத் திணைக்களத் தமிழ்ப்பண்பாட்டுக் கழகம்
ஆண்டுச் சஞ்சிகை)

சிறுவர் கதைகள்

“வாத்தியார்” என்ற புனைபெயரில் இவை எழுதப்பட்டன. “சிறுவர் இலக்கியம்” பற்றிய பிரக்ஞை பூர்வமான எழுத்துக்களோ, வாதப் பிரதிவாதங்களோ தொடங்கப்படாத ஆரம்ப காலத்திலேயே (1946) வெளியிடப்பட்ட இவை ஈழத்துச் சிறுவர் இலக்கிய வரலாற்றின் முதல் முயற்சிகளுள் ஒன்றாகக் கருதப்படலாம் என்பதோடு இவற்றின் மொழிநடையும், பொருளடக்கமும் சிறுவர்க்கேற்ற வகையில் அமைந்திருப்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.)

I. எலிக்குஞ்சுச் செட்டியார்

நான் இப்போது பெரிய பணக்காரன், இந்தப் பட்டணத்திலுள்ள எல்லாருக்கும் என்னைத் தெரியும். ஆனால் சிவநேசம் செட்டியார் என்ற என்னுடைய பெயர் மாத்திரம் ஒருவருக்கும் தெரியாது. என்னை எல்லோரும் ‘எலிக்குஞ்சுச் செட்டியார்’ என்றுதான் சொல்வார்கள். ஏனென்றால் நான் இவ்வளவு பணக்காரன் ஆனதற்கு ஓர் எலிதான் காரணம். ஓர் எலியை, அதுவும் ஓர் செத்த எலியை மூலதனமாக வைத்து வியாபாரம் செய்து நான் பணம் தேடினேன் என்று சொன்னால் நீங்கள் நம்பமாட்டீர்கள் தான். ஆனால் நான் சொல்வது முற்றிலும் உண்மை. என் சரித்திரத்தைக் கேட்டுவிட்டுப் பிறகு சொல்லுங்கள், நான் சொல்வது பொய்யா மெய்யா என்று.....

நான் என் தாயின் வயிற்றிலிருக்கும் போதே என் தகப்பனார் இறந்து விட்டார். என் தாய் மிகுந்த பாடுபட்டு என்னை வளர்த்துப் பின்பு ஒரு சிறிய பள்ளிக்கூட உபாத்தியாரிடம் சம்பளமில்லாமல் நான் கல்வி கற்கவும் ஏற்பாடு செய்தாள்.

ஒருநாள் என் அன்னை என்னை அழைத்து, பின்வருமாறு சொன்னாள். “மகனே, நாங்கள் ஏழைகள், மிகுந்த கஷ்டமனுபவிக்கிறோம். எப்போதும் இப்படியே இருக்க முடியாது. நீ இப்போது பெரியவனாகி விட்டாய். இனி எங்கள் குலத் தொழிலான வியாபாரத்தைச் செய்து பொருள் தேட வேண்டும். மூலதனம் இல்லாமல் எப்படி வியாபாரம் செய்வதென்று நீ ஆலோசிக்க வேண்டாம். அடுத்த தெருவிலுள்ள பெரிய வியாபாரியான கதிரேசன் செட்டியார், வறியவர்களான தன் குலத்தவர்கள் வியாபாரம் செய்ய விரும்பினால், அவர்களுக்கு வேண்டிய மூலதனம் கொடுத்து உதவி செய்கிறார். நீயும் அவரிடம் போய் வேண்டிய உதவியைப் பெற்று வியாபாரம் செய்” என்று என் தாய் சொன்னாள். நானும் அப்படியே அங்கே போனேன்.

நான் போனபோது யாரோ ஒரு வாலிபன் செட்டியாரின் முன்னிலையில் தலைகுனிந்து மொனமானாக நின்றான். செட்டியார் அவனை குறை கூறிக் கொண்டிருந்தார். “நான் இருமுறை உனக்குப் பண உதவி செய்தும் நீ அதைக்கொண்டு பொருளிட்டத் தெரியாமல் எல்லாவற்றையும் இழந்துவிட்டு இங்கே வந்து நிர்கிராயே. அதோபார், அந்த மூலையில் ஓர் எலி செத்துக் கிடக்கிறதே. அந்த எலியை மூலதனமாகக் கொண்டே மொகும்பொருள் தேடி விடுவான், திறமையுள்ள ஒரு வணிகன். நீயோ என்றால் நான் தந்த பெருந்தொகை மூலதனத்தையும் அழித்து விட்டாயே!”

அவர் இவ்வாறு சொன்னவுடன் அந்த எலியை எனக்கே மூலதனமாகத் தரவேண்டுமென்று கேட்டேன். அவர் முதலில் ஆச்சரியமடைந்தாராயினும், எலியை எடுத்துக் கொள்வதற்கு உத்தரவளித்தார். உடனே நான் அதை எழுத்துப் பத்திரப் படுத்திக் கொண்டு வீட்டுக்குப் பறப்பட்டேன். எல்லோரும் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வீட்டுக்கு வரும் வழியில் தானியக் கடையொன்றில் வளர்க்கப்படும் பூனையின் உணவுக்காக அந்த எலியைக் கொடுத்துவிட்டு அதற்கு விலையாகக் கொஞ்சம் கடலை வாங்கினேன். அதை அவித்தெடுத்துக்கொண்டு நகரத்தின் வெளியே ஒரு மரநிழலிற் போயிருந்தேன். அப்போது விறகு வெட்டிகளிருவர் வெகு தூரத்திலிருந்து விறகுச் சுமையுடன் அங்கு வந்தார்கள். அவர்களுக்கு அந்தக் கடலையைக் கொடுத்துத் தாகத்திற்குத் தண்ணீரும் கொடுத்தேன். அந்த உணவுக்குப் பதிலாக அவர்கள் இவ்விரண்டு விறகுத் துண்டுகள் போட்டுவிட்டுப் போனார்கள். அவற்றைக் கொண்டுபோய் விறகுக் கடையிற் கொடுத்துச் சில காசுகள் பெற்றேன். அந்தக் காசுக்கு மறுபடியும் கடலை வாங்கி அவித்து விறகு வெட்டிகளுக்கு விற்றேன். இவ்வாறு செய்த சில நாட்களிலேயே அந்த விறகு வெட்டிகளிடமிருந்து விறகு முழுவதையும் நானே வாங்கிவிட்டேன்.

திடீரென வானம் இருண்டது. இடி முழக்கத்துடன் இரண்டு நாட்கள் சோனாமாரியாக அகால மழை பெய்தது. இதனால் எதிர்பாராமல் பட்டணத்தில் விறகுப் பஞ்சம் ஏற்பட்டு விடவே நான் நியாயமான விலைக்கு என்னிடமிருந்து விறகை விற்று ஏராளமான பொருளைத் தேடினேன். உடனே செட்டித்தெருவில் பெரிய கடையொன்று வாங்கி வியாபாரம் தொடங்கினேன்.

அப்போது நான் இந்த நிலைமையை அடைவதற்குக் காரணமாயிருந்த கதிரேசன் செட்டியாரையும், செத்த எலியையும் மறந்து விடாமல், தங்கத்தால் ஓர் எலி செய்து செட்டியாரிடம் கொண்டு போய்ச் சமர்ப்பித்து என் வரலாற்றையும் சொன்னேன். இதைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்த அவர், தனது மகளை எனக்கு மணம் செய்து தந்தார். அதோ தெரிகிறதே அதுதான் நாங்கள் வாழும் மாடமாளிகை.

இப்போது சொல்வீர்களா, நான் சொன்னது பொய்யென்று?

- "மறுமலர்ச்சி" 1946 மார்ச்.

2. என்ன வேண்டும்?

சில காலத்துக்கு முன்னே, நான் மன அமைதியை விரும்பி ஒரு மலைச்சாரலுக்குப் போனேன். நான் போனபோது அங்குள்ள ஒரு குகையின் வாசலில் இரண்டு மனிதர்கள் பயங்கரமாக மல்யுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இருவரும் நல்ல வாலிபர்களாகவும், மிகுந்த பலசாலிகளாகவும் காணப்பட்டார்கள். முகத் தோற்றத்தைப் பார்த்தால் அவர்களிருவரும் உடன் பிறந்த சகோதரர்கள் போலத் தெரிந்தது. அவர்கள் எதற்காக இப்படிச் சண்டை போடுகிறார்கள் என்பதை அறிய வேண்டுமென்று எனக்கு ஆவல் உண்டாயிற்று.

"நீங்கள் யார்? எதற்காகச் சண்டையிடுகிறீர்கள்?" என்று அவர்களைக் கேட்டேன்.

அவர்கள் சொன்னார்கள், “நாங்கள் இங்கு வசித்து வந்த ஒரு மந்திரவாதியின் மக்கள். எங்கள் தகப்பனார் இறந்து விட்டார். அவருடைய சொத்துக்களான இந்தப் பாத்திரத்தையும், தடியையும், மிதியடிகளையும் எடுத்துக் கொள்வதற்காகவே நாங்கள் சண்டையிடுகிறோம். எங்கள் மல்யுத்தத்தில் வெற்றி பெறுபவன் இப்பொருள்களை எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று தீர்மானித்து மல்யுத்தம் செய்கிறோம்.

இதைக் கேட்டதும் நான் பரிசாசமாகச் சிரித்துக் கொண்டு, “இவைதானா சொத்துக்கள்? இவற்றுக்காகத்தானா இவ்வளவு யுத்தம் செய்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டேன்.

அதற்கு அவர்கள் “இப்பொருட்களின் அருமை தெரியாமல் பேசுகிறீர்கள். இந்த மூன்று பொருள்களும் மிக விசித்திரமானவை. இந்தப் பாத்திரத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு நாம் எந்த உணவுகள் வேண்டுமென்று நினைக்கிறோமோ அவையெல்லாம் உடனே இதில் நிறைந்துவிடும், எங்களுக்கு இன்னபொருள் வேண்டுமென்று இந்தத் தடியினால் நிலத்திலே எழுதினால் உடனே அந்தப் பொருள் கிடைத்துவிடும். இந்த மிதியடிகளை அணிந்துகொண்டு நாம் போக வேண்டிய இடத்தை நினைத்தால் உடனே ஆகாய மார்க்கமாக அந்த இடத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்து விடலாம்.” என்று சொன்னார்கள்.

அப்பொழுது எனக்கு ஒரு எண்ணம் உண்டாயிற்று. ‘இவ்வளவு அருமையான பொருள்கள் இவர்களிடம் இருப்பதால் உலகத்தவர்க்கு ஒரு பிரயோசனமும் இல்லை. இவற்றை எப்படியும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்’ என்று நான் எண்ணினேன். உடனே அவர்களை நோக்கி, “எவ்வளவு சிறந்த பொருளாயிருந்தாலும் சகோதரர்களாகிய நீங்கள் இப்படி ஒருவரை ஒருவர் தாக்கிச் சண்டையிட வேண்டியதில்லை. நான் சொல்கிறபடி செய்யுங்கள். ஒட்டப் பந்தயத்தில் வெல்கிறவர் இப்பொருள்களை எடுத்துக் கொள்ளலாம். அதோ தெரிகிறதே ஒரு பெரிய பாறை, அதுவரைக்கும் ஓடிப்போய் முதலில் இங்கு வந்து சேருகிறவனுக்குத்தான் இப்பொருள்கள் உரியவை. இதுதான் பந்தயம்” என்றேன்.

அந்த மூடர்கள் அதற்குச் சம்மதித்து வெகுவேகமாக ஓடினார்கள். நான் பாத்திரத்தையும், தடியையும் எடுத்துக்கொண்டு மிதியடியில் ஏறினேன். ஆகாயத்திலே கிளம்பிச் சென்று வெகு தூரத்திலுள்ள ஓர் ஊரிலே இறங்கினேன். இந்தப் பாத்திரத்தையும், தடியையும் வைத்துக்கொண்டு அங்கேயுள்ள ஏழைகளுக்கு உணவும், உடையும், வேறு பொருட்களும் வேண்டியளவு கொடுத்தேன். பின்பு மிதியடியில் ஏறி அடுத்த ஊருக்குச் சென்று அங்கும் அப்படியே செய்தேன். இப்போது இங்கு வந்திருக்கிறேன், நீங்கள் ஏழைகளா? உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?

- மறுமலர்ச்சி - 1946 ஜூலை.

3. தெர்ந்தால் சொல்லுங்கள்.

முன்னொரு காலத்திலே ஒரு இரத்தின வியாபாரி நீண்ட தூரப் பிரயாணம் செய்யும்போது வழியில் ஒரு விடுதி வீட்டில் தங்கினான். நடு இரவில் அவன் நித்திரையாய் இருக்கும்போது அவன் வைத்திருந்த விலையுயர்ந்த இரண்டொரு

இரத்தினங்களை அங்கே படுத்திருந்த பிரயாணிகளில் ஒருவன் களவாக எடுத்து மறைத்துவிட்டு நித்திரைபோல் படுத்திருந்தான்.

சிறிது நேரத்தில் விழித் தெழுந்த வியாபாரி இரத்தினங்கள் களவாடப்பட்டிருப்பதைக் கண்டான். “எல்லோரும் நித்திரையாகக் கிடக்கிறார்கள், இவர்களில் களவெடுத்தவன் எவன் என்று எப்படிக் கண்டுபிடிப்பது?” என்று முதலில் யோசித்தான். பின்பு அவனுக்கொரு யோசனை தோன்றியது.

“களவெடுத்தவனுடைய நெஞ்சு அடித்துக் கொண்டிருக்கும் அல்லவா? இதன் மூலம் களவனைக் கண்டு பிடிக்கலாம்” என்று யோசித்துக் கொண்டே எழுந்து, அங்கே படுத்திருந்த எல்லோருடைய நெஞ்சிலும் கைவைத்துப் பார்த்தான். ஒருவனுடைய நெஞ்சு மாத்திரம் வேகமாக அடித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் அவன் ஆழ்ந்த நித்திரையிலிருப்பவன் போல அசையாமல் படுத்திருந்தான். உடனே வியாபாரி கள்வனைக் காலையில் அடையாளம் கண்டுகொள்வதற்காகத் தன்னுடைய கத்தியை எடுத்து அவனுடைய தலைமயிரில் ஒரு பகுதியை மெதுவாக வெட்டியெறிந்து விட்டுப் போய்ப் படுத்து விட்டான்.

கள்வனுக்குப் பயம் வந்து விட்டது. ஆயினும் அவன் அதிகம் கவலைப்படவில்லை. தான் பிடிபடாமல் தப்புவதற்கு அவனுக்கு ஓர் உபாயம் தோன்றியது. மெதுவாக எழுந்து தனது கத்தரிக்கோலால் அங்கே நித்திரை செய்துகொண்டிருந்த எல்லோருடைய தலைமயிரிலும் கொஞ்சம் வெட்டி எறிந்து விட்டுப் போய் படுத்துக் கொண்டான்.

வியாபாரி விடியமுன் எழுந்து விடுதி வீட்டுக்காரனை எழுப்பித் தனது இரத்தினங்கள் களவாடப்பட்டிருக்கின்றன என்றும், கள்வனை அடையாளம் காண்பிப்பதற்காக அவனுடைய தலைமயிரைத் தான் வெட்டியிருப்பதாகவும் சொல்லி அவனிடமிருந்து தனது இரத்தினங்களை வாங்கித் தருமாறும் முறையிட்டான். விடுதிக்காரன் பிரயாணிகள் எல்லோரையும் பார்த்தபோது எல்லோருடைய தலைமயிரும் வெட்டப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தான். பலவிதமாக யோசித்துப் பார்த்தும் கள்வனைக் கண்டுபிடிக்க அவனுக்கு வழி தெரியவில்லை. கடைசியில் வியாபாரியையும், மற்றப் பிரயாணிகளையும் நீதிபதியிடம் அழைத்துச் சென்று இரவு நடந்தவற்றை எல்லாம் விபரமாகச் சொன்னான்.

யுக்தியுள்ள அந்த நீதிபதி மிக இலகுவாகக் கள்வனைக் கண்டு பிடித்து விட்டார்.

அவர் எப்படிக் கண்டுகொண்டார் என்று யோசித்துச் சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்.

விடை:- நீதிபதி எல்லோருடைய தலையையும் பார்த்தார். எல்லா வெட்டும் ஒரு மாதிரியாகவும் ஒன்று மாத்திரம் அலங்கோலமான வெட்டாகவும் இருந்தது. வியாபாரி வெட்டியது அலங்கோலமாகவும், திருடன் வெட்டியது ஒரே மாதிரியாயிருக்க வேண்டும். பிறகு கஷ்டமா? அலங்கோலமான வெட்டு யாருடைய தலையிலிருந்ததோ அவனே திருடன்.

-- ஹறுமலர்ச்சி - 1946 ஜூலை.

படித்துறை சொன்ன பழங்கதை

கவியரசர் தாசூரின் சுவை மிகுந்த சிறுகதைகள் பலவற்றை வாசக நேயர்கள் அறிந்திருப்பார்கள். ஆதலினால், அக்கதைகளின் சிறப்பைப்பற்றி மதிப்புரை கூறவேண்டியதில்லை. ஆற்றங்கரையில் அமைந்துள்ள படித்துறை சொல்வதாக ஒரு கற்பனா சித்திரம் தீட்டியுள்ளார் தாசூர். அதன் நேரான தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு இங்கே தரப்படுகின்றது.

பழைய கால நிகழ்ச்சிகளை அறிய ஆவலிருந்தால், என்மீது வந்திருந்துகொண்டு, சல சல எனப்பாயும் இந்த ஆறு சொல்வதைக் கேள்.

இன்னும் புரட்டாதிமாதம் பிறக்கவில்லை. ஆற்றில் நிறைய வெள்ளம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கரையில் நான்கு படிகள் தவிர ஏனையவெல்லாம் நீரினுள் மூழ்கியிருந்தன. அதோபார்! அங்கே நதி வளைந்து வளைந்து பாய்கிறதே. அந்தப் பகத்திலே இரண்டு, மூன்று செங்கற்குளைகள் நீருக்குமேலே தலை நீட்டிக்கொண்டிருந்தன. ஆற்றங்கரை மரங்களில் தொடுத்திருந்த படகுகள், நீரோட்டத்தால் ஆடியசைந்து மிதந்து கொண்டிருந்தன. தழைத்து வளர்ந்த பசும்பூர்கள் மீது பகலவனின் பொற்கிரணங்கள் தவழ்ந்து விளையாடின. செடிகளும், கொடிகளும் அப்போது தான் மொட்டுக்கட்டியிருந்தன. மலர்கள் இன்னும் அலரத்தொடங்கவில்லை.

படகுகள் சில தங்கள் சிறிய பாய்களை விரித்துக்கொண்டு நதியில் நீந்திச் சென்றன. பிராமண சந்தியாசி ஒருவன் தன் தீர்த்த பாத்திரங்களுடன் குளிப்பதற்கு வந்தான். பெண்கள் தண்ணீர் கொண்டுசெல்லக் கூட்டங்கூட்டமாய் வந்தார்கள். கல்யாணி வரும் நேரமாய்விட்டதென்று நான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் அன்று அவள் வரவில்லை. ஸ்வர்ணமும் புவனமுந்தான் வந்தார்கள். அவர்கள் தங்கள் தோழியை அவள் கணவனுடைய ஊருக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்களென்றும், அது முன்னொருபோதும் அறியப்பட்டிராத இடமென்றும் கூறி வருத்தப்பட்டுக் கொண்டு போனார்கள்.

2

சிலநாட்கள் சென்றன. நானும் கல்யாணியை மறந்து விட்டேன். ஆற்றுக்கு வருபவர்களும் அவளைப்பற்றி பேசுவதேயில்லை. ஆனால், ஒருநாள் மாலை, எனக்கு மிகவும் பழக்கமான அந்தக் காலடியைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டேன். ஆம்! ஆமாம்! ஆனால் அக்கால்கள் முன்போலன்றி நகைகளற்று வறிதேயிருந்தன. அவற்றிற்கு முன்னிருந்த மினுமினுப்பும் மென்மையும் இப்போத எங்கு போயினவோ, காணோம்.

கல்யாணி கைம்பெண்ணாகி விட்டாள். அவள் கணவன் மிகு தொலைவிலுள்ள ஏதோ ஓரூரில் வேலையிலிருந்தவன் கல்யாணமானபின் கல்யாணி அவளை ஒருமுறையோ இருமுறையோ தான் பார்த்திருக்கிறாள். கடித மூலமாகத்தான் அவளுக்கு அவன் இறந்த செய்தி தெரியவந்தது. எட்டுவயதுக் கைம்பெண்ணான அவள், நெற்றியிலிருந்த குங்குமத்தை அழித்துவிட்டு கைகளிலிருந்த வளையல்களையும் கழற்றிவிட்டு, கங்கைக்கரையில் இருந்த தன் பழைய வீட்டிற்கே வந்துவிட்டாள். ஆனால் அவள் தன் பழைய தோழிகள் ஒருவரையும் சந்திக்க முடியவில்லை. ஸ்வர்ணமும், புவனமும் கல்யாணம் செய்து கொண்டு தத்தம்

புக்ககம் போய்விட்டார்கள். சரஸ்வதி ஒருத்திதான் இருந்தாள். அவளுக்கும் தைமாத்தில் கல்யாணம் என்று பேசிக் கொண்டார்கள்.

கல்யாணி இளமையிலும் அழகிலும் நாள்தோறும் வளர்ந்து வந்தாள். ஆனால், எளிமை வாய்ந்த அவள் உடை, துயர் நிறைந்த அவள் முகம், தளர்வடைந்த அவள் நடை ஆகிய இவையெல்லாம் சேர்ந்து அவளுடைய அழகையும் இளமையையும் மறைத்துப் போடப்பட்ட திரைபோலாய் விட்டன. இவ்வாறு பத்து வருடங்கள் கழிந்து போயின. ஆனால் கல்யாணி இப்போது வளர்ந்து விட்டாளென்று அறிவாரெவருமில்லை.

3

இன்றுபோலவே ஒருநாள் காலை, ஏதோ ஒரு வருடத்துப் புரட்டாதி மாத்தின் பிற்பகுதியில், உயரமான சிவந்த உடலமைந்த இளைஞனான ஒரு துறவி (அவன் எங்கிருந்து வந்தவனோ தெரியாது) எனக்கு முன்பிருக்கும் சிவன் கோயிலுக்கு வந்து சேர்ந்தான். அவன் வந்தது ஊரிலுள்ள எல்லோருக்கும் தெரிந்துவிட்டது. தங்கள் தங்கள் குடங்களை வைத்துவிட்டுப் பெண்களெல்லோரும் அந்தப் புதிய யோகியைத் தரிசிப்பதற்குக் கூட்டங்கூட்டமாய் வரத் தொடங்கினார்கள். நாளுக்குநாள் கூட்டம் பெருகலாயிற்று. அந்தப் பால சன்னியாசியைப்பற்றிப் பெண்கள் வானளாவப் புகழ்ந்து கொண்டாடினர். அவன் ஒருநாளைக்குப் பாகவதத்திலிருந்து சுலோகங்களை எடுத்துக் கூறுவான். இன்னொரு நாளைக்கு கீதையின் தத்துவார்த்தத்தை விளக்கிக் காட்டுவான். சிலர் அவனிடம் யோசனை கேட்கச் சென்றனர். சிலர் மாந்திரீக விஷயமாய் அவனைக் கலந்தனர். சிலர் தங்கள் நோய் தீர்க்க அவனை நாடினர்.

4

சில மாதங்கள் சென்றன. அது ஒரு சித்திரை மாதம். அன்று சூரிய கிரகணம். அதற்காகப் பெருங்கூட்டம் கங்கையில் நீராட வந்திருந்தது. பலர் அச்சநியாசியைத் தரிசிக்க வந்தவர்கள். அவர்களுள் கல்யாணியின் கணவனது கிராமத்துப் பெண்களும் சிலர் வந்திருந்தார்கள்.

அப்போது காலை நேரம். என்னுடைய ஒரு படியில் வீற்றிருந்த சன்னியாசி, தன் துளசி மணிமாலையைக் கையில் வைத்து ஜெபம் செய்துகொண்டிருந்தான். அப்போது திடீரென்று ஒருத்தி தன் பக்கத்திலிருந்தவளை ஒரு கிள்ளுக் கிள்ளிவிட்டுச் சொன்னாள், “என்ன, நம்முடைய கல்யாணியின் கணவனல்லவோ இவன்!”

இன்னொருத்தி மெதுவாகத் தன் முக்காட்டை விலக்கி விட்டு “ஓ! ஆமாம்!! எங்களூர் சட்டாஜீயின் இளைய பிள்ளை தான்”

வேறொருத்தி “ஆ! அதே நெற்றி, அதே கண்கள், அதே மூக்கு”

சந்நியாசியைத் திரும்பிப் பாராமலே நான்காவதொருத்தி “பாவம் (கல்யாணியின் கணவன்) இறந்து விட்டான். அவன் இனித் திரும்பி வரப்போவதில்லை. கல்யாணியின் துரதிஷ்டம்”

“அவனுக்கு இவ்வளவு நீண்ட தாடியில்லை” என்றுசொல்லி ஒருத்தி மறுத்தாள்.

இன்னொருத்தி, “அவன் இவ்வளவு உயரமில்லை”

மற்றொருத்தி, “அதுவுமல்லாமல் அவன் இவ்வளவு ஒல்லியுமல்லவே” என்று சொன்னாள். இவ்வளவில் அவர்கள் இவ்விஷயத்தை நிறுத்திக் கொண்டார்கள்.

5

ஒருநாள் மாலை, கீழ்த்திசையில் பூரண சந்திரன் தன் வெண்ணிலாவைப் பரப்பிக் கொண்டெழுந்தபோது, கல்யாணி என் கடைசிப் படியில் வந்துட்கார்ந்தாள். அவள் நிழல் என்மீது விழுந்திருந்தது.

அப்போது படித்துறையில் ஒருவருமில்லை. கிளிகள் ஆற்றங்கரை மரங்களில் அங்குமிங்கும் தத்திக்கொண்டிருந்தன. சிவன் கோயில் அசையாமணியோசையும் குறைந்துகுறைந்து மெதுவாகக் கேட்டு அடங்கிவிட்டது. செடிகொடிகள் உள்ள இடங்களிலும், கோயில் மண்டபத்திற்கருகிலும், பாழடைந்த வீட்டின் பக்கத்திலும், குளக்கட்டின் கரையோரத்திலும், பக்கத்திலுள்ள பனங்காட்டிலும் நிழல்கள் கோலம் போட்டாற்போல் இருந்தன. அதோ அங்கு தெரிகிறதே, அந்த அரசமரத்தில் வெளவால்கள் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. அந்த வீட்டிற்குப்பால் நரிகள் ஊளையிடும் சப்தம் காற்றில் மிதந்துமிதந்து வந்தது.

சந்நியாசி மெதுவாகக் கோயிலிலிருந்து வெளியே வந்தான். இங்கு வந்து சில படிகள் இறங்கியவுடன் எவளோ ஒரு பெண் தனியாய் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டுவிட்டுத் திரும்பிப் போக அடியெடுத்தான். அப்போது கல்யாணி திடீரெனத் தலையை நிமிர்த்தித் தனக்குப் பின் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவள் முக்காடு நழுவி வீழ்ந்தது. நிலவொளி அவள் முகத்தில் பளிச்சென்று வீசிற்று.

அவர்களுக்கு மேலாக ஆந்தையொன்று அலறிக்கொண்டு பறந்தது. அதைக்கேட்டுத் திடுக்கிட்டபின் தான் கல்யாணிக்குத் தன்னுணர்ச்சி வந்தது. மெல்லிய சல்லாத் துணியாலாகிய முக்காட்டைத் தலையில் இழுத்துவிட்டுக்கொண்டு சந்நியாசியை வணங்கினாள். சந்நியாசி அவளை ஆசீர்வதித்து “யாரம்மா?” என்று கேட்டான். அவள் சொன்னாள், “என் பெயர் கல்யாணி”

அன்றிரவு அவர்கள் இதைத்தவிர வேறொன்றும் பேசவில்லை. பக்கத்திலிருந்த தன் வீட்டிற்குக் கல்யாணி மெல்லப்போய்ச் சேர்ந்தாள். ஆனால் சந்நியாசி மாத்திரம் அன்றிரவு வெகுநேரம் என் படிமேல் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். நள்ளிரவுவரை அவ்வாறு இருந்துவிட்டு பின்னர் கோயிலுக்குள் சென்று விட்டான்.

அதன்பின்னர் கல்யாணி சந்நியாசியைத் தரிசிக்க நாள்தோறும் வருவாள். அவன் ஜனங்களுக்கு கீதை முதலியவற்றைப் படித்துக் காண்பிக்கும் போது அவள் ஒரு மூலையில் நின்று கேட்டுக்கொண்டிருப்பாள். காலையில் சந்நியாசி தன் ஜெபங்களெல்லாம் முடித்தபின், அவளிடம் மதங்களைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருப்பான். அவள் அவற்றையெல்லாம் விளங்கிக் கொண்டிருக்கமாட்டாள். ஆயினும் அமைதியாயிருந்து கேட்டு அவற்றின் பொருளை விளங்கிக்கொள்ள முயன்றாள். அவளிடும் வேலைகளையெல்லாம் மிகப்பணிவோடு செய்து வந்தாள். எப்போதும் கோயிலைப் பெருக்குவதும், மெழுகுவதுமாகத் தெய்வத் திருப்பணி செய்து வந்தாள்.

பனிகாலம் முடிகின்ற சமயம் மிகக் குளிர்ந்த காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. ஆயினும் இடையிடையே சில மாலை நேரங்களில் இன்பமான இளந்தென்றலும் மெல்லென வீசும். எங்கோ மிகுந்த தொலைவிலிருந்து நாதஸ்வரத்தின் இனிய ராகம் தவழ்ந்துவரும். படகுக்காரர் தங்கள் படகுகளை நதியின் நீர்ப்போக்கிலேயே ஓடவிட்டு, துடுப்புப் போடாமல் கண்ணபிரான் மீது காதற் பாட்டுக்கள் பாடிக்கொண்டு போவார்கள். இதுதான் அந்தக் காலம்.

திடீரெனக் கல்யாணியை நான் பாரக்க முடியாது போய்விட்டது. சிலநாட்களாக ஆற்றுக்காவது சந்நியாசியிடமாவது அல்லது கோயிலுக்காவது வருவதை அவள் நிறுத்தி விட்டாள். பின் என்ன நடந்ததென்று நானறியேன். ஆனால் ஒருநாள் மாலை இருவரும் என் படியில் வந்து சந்தித்தனர். கீழே குனிந்தபடியே கல்யாணி கேட்டாள், “என்னைக் கூப்பிட்டு ஆளனுப்பினீர்களா?”

“ஆமாம், ஏன் உன்னைச் சிலநாட்களாகக் காணவில்லை. கடவுளுக்குப் பணி செய்வதிலும் உனக்குச் சலிப்பேற்பட்டு விட்டதா?”

அவள் வாய் திறக்கவில்லை. மௌனமாக நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

சந்நியாசி திரும்பவும் சொன்னான், “உன் உள்ளத்திலுள்ளதையெல்லாம் ஒளியாமல் என்னிடம் சொல்”

கல்யாணி முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு “நான் ஒரு பாவி, ஆகையினால்தான் தொண்டு செய்வதை நிறுத்தி விட்டேன்” என்றாள்.

“கல்யாணி, உன் மனம் மிகக் குழம்பிப் போயிருக்கிறதென்று எனக்குத் தெரியும்”

இதைக் கேட்டதும் அவள் நெஞ்சந் திடுக்கிட்டாள். தன்சேலைத் தலைப்பால் முகத்தை மூடி, சந்நியாசியின் காலடியில் உட்கார்ந்துகொண்டு விம்மி விம்மி அழுதாள்.

சந்நியாசி கொஞ்சம் நகரந்து நின்று, ‘உன் மனத்திலுள்ளதை என்னிடம் சொல் உன் மனம் சாந்தியடைய வழிசொல்கிறேன்’ என்று சொன்னான். அவள் ஏதோ தீர்மானங் கொண்டவள் போல் காணப்பட்டாள். சிறிது தட்டுத் தடுமாறிக்கொண்டு சொன்னாள், நீங்கள் உத்தரவிட்டால் நான் சொல்லத்தான் வேண்டும். ஆனால் அதை நான் வெளிப்படையாகச் சொல்ல முடியாது. எல்லாவற்றையும் நீங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள், நான் ஒருவரைக் கடவுளாக மதித்தேன், தொழுதேன், அதனால் என்னுள்ளம் விரிவடைந்தது. ஆனால் ஒருநாள் இரவு எங்கோ ஒரு பூங்காவுள் அவர், என் வலது கையைத் தன் இடது கையாற் பற்றிக்கொண்டு என்னருகிலிருந்து என்னிடம் காதல் மொழிகள் பேசுவதாகக் கனவுகண்டேன். அப்போது எனக்கு அது சிறிதும் வியப்பாகத் தோற்றவில்லை. இவ்வளவில் கனவு மறைந்துவிட்டது. மறுநாள் அவரை நான் கண்டபோது அவர் எனக்கு வேறுவிதமாகத் தோற்றினார். கனவில் கண்டவை என்னை நீங்காது பற்றிக்கொண்டன. அச்சத்தால் அவ்விடம்விட்டு விலகி ஓடிப்போனேன். ஆயினும் கனவில் கண்டவை என்னை விட்டகலவில்லை.

இதனால் தான் என் மனது கலக்கமடைந்தது. எனக்கு இவ்வுலகம் முழுவதுமே இருட்டாகத் தோன்றுகின்றது.

இவ்வாறு கூறி அவள் தன் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொள்ளும்போது, அச் சந்நியாசி என் படிக்கல்லின் மீது தன் வலக்காலை மிக அழுத்தமாக ஊன்றிக்கொண்டிருந்தான். அவள் கூறி முடித்ததும் அவன், “நீ கனவில் கண்ட மனிதன் யார் என்று கூறவேண்டும்” என்றான். அவள் தன் கைகளைச் சேர்த்துப் பிடித்துக்கொண்டே, “நான் சொல்வதற்கு முடியாமலிருக்கிறேன்” என்றாள்.

“இல்லை நீ சொல்லித்தானாகவேண்டும்”

அவள் கையைப் பிசைந்துகொண்டே, “நான் சொல்லித்தானாக வேண்டுமோ?”

“ஆமாம்”

“என்கனவில் தோன்றியவர் நீங்கள் தான்”

இவ்வாறு கூறிவிட்டு என் படிமீது வீழ்ந்து விம்மி விம்மி அழுதாள்.

பின்னர் அவள் ஒருவாறு தன்னிறைவு பெற்று எழுந்திருந்தபோது சந்நியாசி மெதுவாகச் சொன்னான், “நான் இவ்வுலகத்தைத் துறந்துவிட்ட சந்நியாசி. நீ என்னைப் பாராதிருத்தற்காக இன்றிரவே இவ்வூரைவிட்டுச் செல்கிறேன். இனி நீ என்னை முடிவாக மறந்து விடவேண்டும்” கல்யாணி மிகத் தாழ்ந்த குரலில் வேதனையுடன் “அப்படியே ஆகட்டும்” என்று பதிலளித்தாள். “நான் விடைபெறுகின்றேன்” என்று அவன் புறப்பட்டான். கல்யாணி ஒன்றும் பேசாது அவனை வணங்கிக் கால்களைக்கண்ணிலொற்றிக் கொண்டாள். பின் அவன் அவ்விடத்தை விட்டுச் சென்று மறைந்தான்.

சந்திரன் மறைந்தது. இரவு மிகவும் இருட்டாகியது. ஆற்று வெள்ளத்தில் ஏதொ ‘தொப்’பென்று விழுந்த சப்தத்தைக் கேட்டேன்!

வான வெளியிலுள்ள நட்சத்திர மண்டலங்களையெல்லாம் பொடிப்பொடியாக்க எண்ணங் கொண்டதுபோல் காற்று சீறிக்கொண்டு சென்றது.

- இலங்கை விகடன் - 1939 செப்டம்பர் -

வாக்குறுத்

“வசந்தகாலம் வந்தவுடன் நான் மறுபடியும் திரும்பி வருவேன்” என்று தன் தம்பியாகிய அசீபிக்குச் சொல்லிக்கொண்டே, அகனன், பிரயாணத்துக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்கள் செய்து கொண்டிருந்தான்.

பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் ஜப்பானில் நடந்த சம்பவம் இது. இசுமோ சமஸ்தானத்திலே பிறந்து வளர்ந்த அகனன் என்பவன், இந்நாட்டிற்கு வந்து இராணுவத்திற் சேர்ந்து தொண்டாற்றிச் சிறந்த போர்வீரன் என்ற பெயரும் பெற்றுவிட்டான். இங்கே இருந்த ஓர் ஏழைப்பையனைத் தனக்குத் தம்பியாகவும், அப்பையனின் தாயைத் தனக்குத் தாயாகவும் சவீகாரம் செய்து கொண்டு வெகுகாலம் இங்கேயே தங்கிவிட்டான். இப்போது, சமாதான காலமாகையால் அவனுக்கு வேலை அதிகமில்லை. தன்தாய் நாட்டைப் பார்த்து வரவேண்டுமென்ற ஆவல் மிகுந்துவிடவே இப்போது புறப்படுகிறான்.

அசீபி, ‘அண்ணா, உங்களுடைய இசுமோ சமஸ்தானம் இங்கேயிருந்து ரொம்ப தூரத்தில் இருக்கிறதே. அதனாலே இன்னநாளுக்குத்தான் வரமுடியும் என்று ஒருநாளைத் தீர்மானமாய்ச் சொல்லுவது உங்களுக்கு இயலாமலிருக்கலாம். ஆனால் நீங்கள் வரும் நாளைத் தெரிந்து வைத்திருப்பது எங்களுக்கு எவ்வளவோ நல்லது. ஏனென்றால் உங்களை வரவேற்பதற்கு ஆயத்தம் செய்துவிட்டு வாசலில் காத்துக்கொண்டிருக்கலாம் அல்லவா?’

அகனன், திட்டமாக ஒரு நாளைச் சொல்வதில் எனக்கு ஒரு கஷ்டமும் இல்லை. முந்தியும் இரண்டு மூன்று முறை அங்கே போய் வந்திருக்கிறேன். இன்ன இடத்துக்குப் போக இத்தனை நாளாகுமென்று எனக்குத் தெரியும். நானிங்கு வந்து சேரும் நாளை நிச்சயப்படுத்திச் சொல்ல முடியும் - சொல்கிறேன். அதாவது.... ‘சோயோ’த் திருநாளன்று தவறாமல் வந்து விடுவேன் போதுமா?’

“சோயோவுக்கா? அது..... ஒன்பதாம் மாதத்தின் ஒன்பதாம் நாள்! ஆ! அப்போது எங்கே பார்த்தாலும் பொற்றாமரை மலர்களே மலர்ந்து நிறைந்திருக்கும். நீங்கள் வந்தவுடன் அந்தக் காட்சியைக் காண்பதற்கு நாம் இரண்டு பேரும் கூடிக்கொண்டு போகலாம். ஆகா! எவ்வளவு அழகாயிருக்கும் அந்த மலர்க்காட்சி! அப்போ.... அண்ணா, ஒன்பதாம் மாதத்தில் ஒன்பதாம் நாள் இங்கே வந்து விடுவதாகவா வாக்களிக்கிறீர்கள்?”

“ஆம் ஒன்பதாம் மாதத்தின் ஒன்பதாம் நாள்” என்று அழுத்தமான வார்த்தைகளால் புன்சிரிப்புடனே பதில் கொடுத்துவிட்டு விடைபெற்றுக் கொண்டான் அகனன். பின்பு, வெளியே வந்து மிக வேகமாக நடக்கலானான். அசீபியும் அவனுடைய தாயும் நீர்நிறைந்த கண்களாக வாசலில் நெடுநேரம் பார்த்துக் கொண்டே நின்றார்கள்.

*** **

‘சூரியனுக்கும், சந்திரனுக்கும் அவர்களுடைய யாத்திரையில் அணுவளவு தடையும் உண்டாவதில்லை’ என்று ஜப்பானில் ஒரு பழமொழியுண்டு. நாட்கள்

வாரங்கள் மாதங்கள் எல்லாம் மிக வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்தன. பொற்றாமரை மலர் மலர்கின்ற வசந்த காலமும் வந்து சேர்ந்தது.

ஒன்பதாம் மாதத்தின் ஒன்பதாம் நாள் அதிகாலையிலேயே அசீபி, தன் சுவீகாரத் தமையனை வரவேற்பதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்கள் செய்யத் தொடங்கினான். தமையனுக்கென்று ஒரு தனி அறையை ஒழுங்குபடுத்தினான். சிறிது மதுபானம் வாங்கி வைத்தான். விருந்தினர் மண்டபத்தை விதம்விதமாய் அலங்கரித்தான். மேசைகளில் உள்ள பூந்தட்டுக்களிலெல்லாம் நிறைய நிறைய பொற்றாமரைப் பூக்களை அடுக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் செய்யும் இந்த ஆயத்தங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த தாயின் மனங் கனிவுற்றது. அவள் சொன்னாள்,

“குழந்தாய், இதையெல்லாம் உன் அண்ணன் இன்றைக்கே வந்து பார்த்தாலல்லவோ நல்லது? ஆனாலந்த இசமோ சமஸ்தானம் இங்கேயிருந்து நூறு ‘நீ’ தூரம் இருக்குமாமே! எத்தனையோ மலைகளைக் கடந்து வரவேண்டிய பிரயாணம், வழியில் என்னென் தடங்கல்களோ? ஆனபடியால் இன்றைக்கே வந்துவிடுவான் என்பதற்கு என்ன நிச்சயம்”

அசீபி, “அப்படியல்ல அம்மா, இன்றைக்கே தான் வந்துவிடுவதாக அண்ணா வாக்களித்திருக்கிறார். அவர் ஒருபோதும் சொன்னசொல் தவறவேமாட்டார். அவர் வந்தபிறகு நாம் ஆயத்தம் செய்யத் தொடங்கினால், தன்னுடைய சொல்லில் நமக்கு நம்பிக்கையில்லை என்றல்லவா நினைத்து விடுவார்? அப்புறம் அவருக்கு முன்னே நாம் தலைகுனிந்து நிற்க நேரிடும்!”

அன்று காலநிலை மிக அமைதியாக இருந்தது. வானத்தில் ஒருதுண்டு மேகம்கூட இல்லை. சாதாரண நாட்களைவிட அன்றைக்கு உலகம் பல்லாயிரம் நாளிகை தூரம் விரிவடைந்திருக்கிறதென்று தோற்றத்தக்கதாக வாயுமண்டலம் களங்கமற்றிருந்தது. தென்றல் வீசும் அந்தக் காலை வேளையிலே பலவகையான பிரயாணிகள் அந்தத் தெரு வழியாக கிராமத்தைக் கடந்து சென்றார்கள். அவர்களிலொருவன் தூரத்தில் வந்து கொண்டிருப்பான். அவனைக் கண்டதும் அண்ணன் தான் வருகிறானென்ற எண்ணத்தால் அசீபியின் உள்ளம் களிகொள்ளும், பின்பு கிட்ட வந்ததும் பார்த்தால் அவன் யாரோ ஒரு பிரயாணியாயிருப்பான்! இப்படியா ஒருமுறை இரு முறையல்ல, பலமுறையம் அசீபி ஏமாற்றமடைந்தான். ஆயினும் அவன் சலிப்படையவில்லை காத்துக்கொண்டே இருந்தான்.

ஊர் நடுவிலுள்ள அம்பலத்தில் அடித்த மணியோசை, பொழுது நண்பகல் ஆகிவிட்டதைத் தெரிவித்தது. அப்போதும் அகனன் வரவில்லை.

மாலைவேளை ஆயிற்று, அசீபி வீணாகக் காத்துக்கொண்டே இருந்தான். சூரியன் மறைந்து விட்டான். ஆயினும் அகனனைப் பற்றியாதொரு செய்தியும் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் அந்த நேரிய நெடுந்தெருவை உற்று நோக்கியவாறே வெளிவாயிற் படியில் வெகுநேரம் காத்திருந்தான் அசீபி. அவனுடைய தாய் அங்கு வந்தாள். அவன் நிலையைக்கண்டு அவள் உள்ளம் உருகியது.

“அசீபு, ஏன் இப்படி வீணை காத்திருக்கிறாய்? ‘மனிதமனம் வசந்தகாலத்து வானம் போலக் கணப்பொழுதில் நிலைமாறி விடும்’ என்ற பழமொழி உனக்குத் தெரியாதா? ஆனால், இந்தப் பொற்றாமரைப் பூ மாத்திரம் அப்படியல்ல. இன்றைக்குப் போலவே நாளைக்கும் புதிதாயிருக்கும். நீ இப்போது வந்து சாப்பிட்டு விட்டுப் படுத்துக்கொள், வேணுமானால் நாளை முழுவதும் காத்திருந்து பாரேன்”

“அம்மா என்ன இது? என் அண்ணனை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். இப்போகூட அவர் வந்துவிடுவாரென்றுதான் நான் நம்பியிருக்கிறேன். நீ போய்ச் சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுத்துத் தூங்கு”

தாய் தன்னுடைய அறைக்குப் போய் விட்டாள். அசீபி வெளி வாசலிலேதான் வழிபார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

பகலில் இருந்தது போலவே அன்று இரவும் மப்பு மந்தாரமின்றித் தெளிந்திருந்தது. பூமியெங்கும் பொற்றாமரை பூத்திருந்ததுபோல வானமெங்கும் நட்சத்திரப் பூக்கள் நிறைந்திருந்தன. அமைதி நிறைந்த அவ்வேளையில் கிராமம் முழுவதும் நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்தது. ஒரு சிறிய அருவியின் மெல்லோசை இந்த மௌன நாடகத்திற்குப் பின்னணிச் சங்கீதம் வாசிப்பது போலிருந்தது. எப்போதாவது ஒரு தரம் சேரிப்புறத்திலிருந்து இரண்டொரு நாய்கள் எழுப்புகின்ற ஊளைக்குரல் அந்தப் பேரமைதியை நன்றாக எடுத்துக்காட்டியது.

அப்போதும் அசீபி அண்ணனை எதிர்பார்த்துக்கொண்டுதானிருந்தான். மேல்வானத்து பிறைச்சந்திரன் பகத்திலிருந்த குன்றுகளின் பின்னே மறைந்து கொண்டிருப்பதை அவன் கண்டான். ஏதோ ஒரு மாதிரியான சந்தேகமும் பயமும் அவன் மனதில் எழுந்து இழைத்துக் கொண்டிருந்தன. வீட்டினுள்ளே போக நினைத்து அவன் எழுந்தபோது, சிறிது தூரத்திலிருந்து நெடிய மனிதன் ஒருவன் தன்னை நோக்கி வருவதைக் கண்டான். அலுப்புக் களைப்பின்றி மிக வேகமாக அந்த மனிதன் வந்து கொண்டிருந்தான். அடுத்த நிமிஷத்திலேயே அவன் அகனன் தான் என்று கண்டு கொண்டான் அசீபி.

“ஓ அண்ணா!” என்று கூவிக்கொண்டே அண்ணனை நோக்கி ஓடிவந்தான்.

“கடைசியில் அண்ணா தன் வாக்கைக் காப்பாற்றித்தானே விட்டார். காலையிலிருந்தே நான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அண்ணா! உள்ளே வாருங்கள், உங்களுக்காக என்னென்ன ஆயத்தமெல்லாம் என்று பாருங்கள்”

அவன் அகனனை விருந்தினர் மண்டபத்தினுள்ளே அழைத்துக் கொண்டுபோய் இருத்தினான். மங்கத் தொடங்கியிருந்த விளக்குத் திரிகளைத் தூண்டிவிட்டான். இரவு நேரத்திற்கு ஏற்றதாக நல்ல சூடுள்ள உணவு வகைகளையும் மதுபானத்தையும் அண்ணனுக்கு முன் பரப்பி வைத்தான்.

ஆனால், அகனன் உணவையோ குடியையோ தீண்டவில்லை. அசையாமல் சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தான். பின் தாய் விழித்துக்கொள்ளுவாள் என்று பயந்தவன்போல் மெல்லிய குரலில் பேசத் தொடங்கினான்.

“நான் இப்படி நேரந்தவறி வந்ததற்குக் காரணம் என்னவென்று தெரியுமா? இசுமோவிற்குப் போனவுடன் அந்நாட்டின் அரசியல் நிலையை அறிந்தபோது எனக்குப் பெருந் திகைப்பாக இருந்தது அங்கே உள்ளவர்கள் தம் சொந்த அரசையிழந்து, எல்லாவகையான உரிமைகளையும் பறிகொடுத்துவிட்டு அதற்காகச் சிறிதும் கவலைப்படாமல், எவனோ ஒரு அந்நிய அதிகாரியின் கீழ் அடிமைகள் போல அடங்கி ஒடுங்கி அமைதியாக வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். அந்த அதிகாரி அங்கேயுள்ள மலைபோன்ற பெருங் கோட்டையைத் தன்வசப்படுத்தியிருந்தான். இவற்றையெல்லாம் கண்டபோது என் உள்ளம் குமுறியது.

என் மைத்துனனொருவன் அங்கே ஏதோ உத்தியோகம் பெற்றுக் கோட்டைக்குள்ளேயே தங்கியிருந்தான். அவனைக்காண்பதற்கு நான் அங்கே போனபோது அவன் தனது அதிகாரியை வந்து பார்க்குமாறு என்னைத் தூண்டிக் கொண்டே இருந்தான். முதலில் நான் சம்மதிக்கவில்லை. பின்பு “அவன் எப்படித்தானிருக்கிறான் என்று ஒருதரம் பார்த்து விடுவோமே” என்றெண்ணி உடன்பட்டேன்.

மைத்துனன் என்னை அழைத்துச் சென்று அதிகாரிக்கு அறிமுகப்படுத்தினான். அதிகாரி மிகத்திறமை வாய்ந்த போர்வீரன் தான் என்று பார்த்தவுடனேயே அறிந்துகொண்டேன். அவன் மிகுந்த உடல்வலிமையும் மனவலிமையும் பெற்றவனாகத் தோன்றினான். ஆனால் அதே சமயத்தில் கெட்ட நடையும் கொடு இயல்பும் உடையவனாயும் காணப்பட்டான்.

முன்னமே மைத்துன் மூலம் என்னைப்பற்றி கேள்வியுற்றிருந்த அந்த அந்நியன், என்னைத் தன்கீழ் உத்தியோகம் பார்க்கும்படி கேட்டுக் கொண்டான். நான் காரணங்காட்டி மறுத்தேன். ஆனால் அவன் மேன்மேலும் வற்புறுத்தத் தொடங்கியதும், நான் என் மனக்கொதிப்பு முழுவதையும் துடுக்கான வார்த்தைகளால் வெளிப்படுத்தி விட்டேன்.

சிங்கத்தை அதன் குகையிலேயே எதிர்த்தவனானேன். சிங்கம் சீறிப்பாய்ந்தது. ஆனால் அது கொல்லவில்லை. கோட்டையை விட்டு நான் வெளிப்பட முடியாமல் எனக்குக் காவலிடும்படி என் மைத்துனனுக்கே கட்டளையிட்டு விட்டான் அதிகாரி.

நான் கைதியாக்கப்பட்டேன். என் சிந்தை கலங்கியது. நான் எவருக்கும் எத்தீங்கும் செய்யவில்லை. ஆயினும் என் தாய்நாட்டிலேயே அடிமைப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறேன். இங்கு இப்படி அடைபட்டுக் கிடந்தால், நாளைக்கு என் அன்னையையும், தம்பியையும் காண்பதெவ்வாறு? அங்கே நான் போகாவிட்டால் அவர்கள் என்னைப் பற்றி என்வெல்லாம் நினைப்பார்களோ?... இந்த அதிகாரியை அடிபணிந்தாவது விடுதலை பெறலாமா? சீச்சீ! அப்படியும் மானமிழந்து உயிர் வாழ்வதா? ச்சே! வேண்டவே வேண்டாம்.... அப்படியானால் என் வாக்குறுதி என்னாவது?....?....?

இவ்விதக் குழப்பமான நிலைமையில் ஒரு அற்ப நம்பிக்கை உண்டாயிற்று. நள்ளிரவில் காவலாட்களின் கண்களில் படாமல் எப்படியாவது வெளிப்பட்டுவிடுவது என்று தீர்மானித்துக் காத்திருந்தேன். ஆனால்..... அன்று இரவு பெரும்

ஏமாற்றமடைந்தேன். கோட்டைக்காவல் அவ்வளவு பலமாகவிருந்தது. மீண்டும் மனங்கலங்கியது. நம்பிக்கையிழந்து, இன்று பொழுது புலரும்வரை அங்கேயே இருந்தேன்.

“இன்று விடியும் வரையிலா?” என்று அசீபி இடைமறித்து ஆச்சரியத்தோடு கேட்டான்.

“ஆமாம், விடியும்வரை அங்குதான் இருந்தேன். அப்போதுதான் தற்செயலாக இடுப்பில் தொங்கிய உடைவாளைக் காணநேர்ந்தது. உடனேயே இங்கு வர வழியும் கண்டு கொண்டேன். அந்த வாளைச் சரியான முறையில் உபயோகித்தேன். அதனால்தான் நான் இப்போது இங்கு வரமுடிந்தது. இல்லாவிட்டால் ஒரு மனிதன் இந்த நூறு ‘நீ’ தூரத்தையும் ஒரேநாளில் நடந்து முடிப்பதென்பது ஆகக்கூடிய காரியமா?”

இனி என்ன? எல்லாம் முடிந்துவிட்டது. சொன்னபடியே இன்று வந்து உன்னைக் கண்டாயிற்று. என் வாக்கும் காப்பாற்றப்பட்டு விட்டது! அசீபி. அம்மாவைக் கவனமாகப் பார்த்துக்கொள். நீயும் சௌக்கியமாய் இரு. நான் போகிறேன்.

“அண்ணா!” என்று கத்திக்கொண்டு எழுந்தான் அசீபி. ஆனால் அண்ணன் எங்கே? எங்கே? அவன் எங்கே.....?

விளக்கின் திரி அணைந்து புகைந்து கொண்டிருந்தது. வாடாத பொற்றாமரையும் வாடிக்கிடந்தது.

தன் சுதந்திரத்திற்குப் பழுது நேராத வகையில் தன் வாக்குறுதியைக் காப்பதற்குத் தன்னைத்தானே மாய்த்துக்கொண்டான் அண்ணன் என்று அப்போதுதான் அசீபிக்கு விளங்கியது.

ஐப்பானியக்கதை - மலையாளத்தினூடாக ‘வீரசக்தி’ (கோவை) - 01.04.1944

கண்ணீர்த் துளிகள்

எந்தப் பெரிய புலவருக்காவது அவர் காலத்தில் நூறாவது பிறந்தநாள் விழா நடைபெற்றதாக நாம் இதுவரை கேள்விப்பட்டதில்லை. இப்போதுதான் ஒரு கவிஞருக்கு அவர் உயிரோடிருக்கும் போதே நூறாவது ஆண்டு விழாக்கொண்டாடும் பெரும்பேறு முதலாவதாகச் சோவியத் ஐக்கிய நாட்டிற்கே கிடைக்கப் போகிறது. இன்னும் இரண்டு வருடம் சென்றதும் ரஷ்யாவின் தேசியக் கவிஞரான 'ஜம்பூல்' என்பவருக்கு நூறுவயது நிறைந்துவிடும். பெயர்பெற்ற இசைக் கவிஞரான ஜம்பூல் இப்போதும் நல்ல வலிமையுள்ள தேகத்தோடிருக்கிறார்.

ஜம்பூலின் பொருள் நிறைந்த இசைப் பாடல்கள் சோவியத் நாட்டின் எப்பாகத்திலுமுள்ள எல்லா ஜனங்களையும் கவர்ந்திருக்கின்றன. அவர்களை ஆனந்தத்தில் ஆழ்த்தியிருக்கின்றன. உணர்ச்சியில் ஊக்கிவிட்டிருக்கின்றன. அவர்களின் வாய்கள் எப்போதும் அப்பாடல்களை அசைபோட்டுக் கொண்டிருக்கும். நாஸியருக்கெதிராக சோவியத் மக்கள் நடத்திய மாபெரும் போரில் ஜம்பூலின் பாடலைப்போல் அவர்களுக்கு ஆவேசமூட்டியது வேறெதுவுமில்லை

ஜம்பூல் எழுதிய யுத்தகீதங்களின் மொழிபெயர்ப்பொன்று மொஸ்கோவில் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. தெரிந்தெடுத்த இருபத்தேழு கீதங்களை மாத்திரம் கொண்டுள்ள ஒருசிறிய நூலாயினும், இது சோவியத் - ஜேர்மன் யுத்தத்தின் முக்கிய சம்பவங்களையெல்லாம் உள்ளடக்கியிருக்கிறது. போர் தொடங்கியது முதல் ரேடியோ வாயிலாகவும், பத்திரிகை வாயிலாகவும் சோவியத் மக்களின் காதுகளில் வந்துவிழுந்த மேற்குறித்த செய்யுட்கள் அவர்களின் உள்ளங்களில் ஒப்பற்ற ஓர் எக்களிப்பை எழுப்பிக்கொண்டிருந்தன.

“ஸ்டாலின் அழைக்கும்போது” என்று தொடங்கும் ஒரு பாடல் முதல் பாடலாயமைந்திருக்கிறது. இந்த நூலில் ஸ்டாலினுடைய சரித்திரப் பிரசித்தமான ரேடியோப் பேச்சுகளிலிருந்து தான் ஜம்பூல் தாய்நாட்டன்பும் தன்னாட்சிப் பற்றும் பெருக்கெடுத்தோடும் இக் கீதங்களைப் பாடுதற்குத் தூண்டுதல் பெற்றார்.

அன்றொருநாள் ஜம்பூல் தன் ஊரிலிருந்து வெகு தூரத்துக்கப்பாலுள்ள இன்னொரு ஊரிலிருந்தார். அப்போதுதான் ஸ்டாலின் அன்று ரேடியோவில் பேசப்போகிறாரென்று செய்தி தெரிந்தது. உடனே ஜம்பூல் குதிரைமீதேறி வேகமாகத் தன்னூர் வந்து சேர்ந்தார். ஸ்டாலின் தனது பேச்சை முடிக்கும் வரை துடிதுடிக்கும் இதயத்துடன் அதைக்கேட்டுக்கொண்டிருந்த இக் கிழவர், அன்றிரவே தமது முதலாவது யுத்த கீதத்தை எழுதினார். அந்தப்பாட்டு இன்று சோவியத்நாட்டின் ஒரு அந்தத்திலிருந்து மறு அந்தம் வரை பரந்தொலிக்கிறது.

நாஸிப்படைகள் லெனின்கிராட் நகரின் வெளிவாசலிலே வந்துவிட்டபோது ஜம்பூல் ஆவேசமூட்டும் போர்ப்பாடல் ஒன்றின் மூலம் நகரமக்களை விளித்தார். “லெனின்கிராட்டிலுள்ள எனதன்பார்ந்த மக்களே” என்று அழகான அழைப்புடன் ஆரம்பிக்கும் இந்தப் பாட்டை சோவியத் தேசபக்தர்கள் அச்சிட்டு நகரத்தின் வீதிகளிலுள்ள வீடுகளின் சுவர்களிலும், மதில்களிலும் எங்கெங்கும் ஒட்டிவைத்தனர். நகரத்துக்கு வெளியிலேயே பகைவன் அழிக்கப்படுவான் என்றும் லெனின்கிராட்டில்

வெற்றிமங்கை விஜயம் செய்வாளென்றும் கவிஞர் பாடியது பிறகு உண்மையாகவே நிகழ்ந்தது.

நாஸிப்பட்டாளம் மொஸ்கோ நகரை அணுகியபோது ‘மொஸ்கோ’ என்ற தலைப்பில் ஜம்பூல் ஒருகவி எழுதினார். ரஷ்ய மக்கள் தமது தலைநகரின் மீது வைத்துள்ள அன்பை இதனிலும் பார்க்கச் சிறப்பாக வேறுயாரும் வர்ணித்ததில்லை. சிலவாரங்களின் பின் ஜேர்மனியர் தோற்றோடியபோது வீரப்போர் புரிந்த சோவியத் வீரர்களுக்கு ஜம்பூல் மிகச் சிறந்த கீதமொன்றைப் பரிசாக வழங்கினார்.

ஜம்பூல் புகழ்ந்து பாடிய தன் நாட்டை மாத்திரமல்ல, தாய்நாட்டைக் காக்கவேண்டித் தேசியப்போர்முனையிற் சேர்ந்து ஓய்வின்றிப் போராடிய சோவியத் பெண்களின் வீரத்தையும் போற்றிப் புகழ்ந்து பாடியிருக்கிறார்.

இந்த கீதக்கோவையின் பிற்பகுதியில் உள்ளவை கவிஞர் தமது புதல்வனைப்பற்றிப் பாடியவையாகும். அவன் செஞ்சேனையில் ஒரு போர்வீரனாகச் சேர்ந்திருந்தான். ‘ஸ்டாலின் கிராட்’ போரில் அவன் காட்டிய வீரம் நாடறிந்த ஒன்றாகும். தன் மகனுடைய வீரத்தைப்பற்றிக் கேள்வியுற்றபோது வயது வயதுமுதிர்ந்த இக்கிழவர் ஆனந்தக் கூத்தாடினார். அப்போது இவர் பாடிய ‘எனது புதல்வன் இன்னுமோர் முறை’ என்ற கீதம் சோவியத் தேசிய கீதங்களில் மிகச்சிறந்த கீதமாகக் கருதப்படுகிறது.

தந்தையின் இந்த உற்சாகம் போர்க்களத்திலிருந்த மைந்தனை வெற்றி கொள்ளச் செய்தது. ஆயினும் ஜேர்மன் ‘டாங்கி’ ஒன்றை அழிக்க முயற்சிக்கையில் அவன் வீரசுவர்க்கம் அடைய நேர்ந்தது. இந்தத் துக்கசெய்தியை ஜம்பூலுக்குத் தெரிவிப்பதற்காகச் சிலர் அவரிடம் சென்றார்கள். அவர்களை அவர் அன்புடன் வரவேற்றார். “ஏதோ நல்ல செய்தி தானே கொண்டு வந்தீர்கள்?” என்று கேட்டார். விஷயத்தைத் தெரிவிப்பதற்கு அவர்களில் எவருக்கும் தைரியமில்லை. ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டிருந்து விட்டார்கள்.

சிறுநுண்டியருந்தியபின் அவர் தமது வீணையை மீட்டிக்கொண்டு யுத்தகீதமொன்றைப் பாடத்தொடங்கினார். பாட்டின் இடையில், ‘உங்கள் புதல்வன் இவ்வித பராக்கிரமசாலியாயிருந்தால்.....?’ என்றொரு கேள்வியைப் போட்டார். பாடிமுடித்தபின் புதினப்பத்திரிகையை எடுத்துக் நாட்டிற்காகப் போராடி வீரமணமடைந்தவர்களின் செய்திகளை உணர்ச்சியுடன் வாசித்துக் காட்டிவிட்டுக் கேட்டார் “இது வீரத்தனமில்லாமல் வேறெதுதான் வீரத்தனம்?”

வந்தவருள் ஒருவர் இதுதான் தருணமென்று விஷயத்தை மெல்ல எடுத்தார், “தங்கள் வீரப்புதல்வனும் இவ்வாறு தான்.....”

ஜம்பூலுக்கு விஷயம் விளங்கிவிட்டது. அவருடைய கண்களிலிருந்து இரண்டு மூன்று கண்ணீர் முத்துக்கள் உருண்டோடின. நீண்ட ஒரு பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு வீணையை மறுபடி மீட்டினார். தன் புதல்வனுடைய வீரமணத்தைப் பற்றிக் கண்ணீருடன் ஒரு பாடல் இசைத்தார். அதுதான் அந்த யுத்த கீதக் கோவையின் கடைசிப்பாடல்!

- ‘மறுமலர்ச்சி’ 1945 ஓகஸ்ட்

வனதேவதை

(பிரபல சித்திரக்காரன் ரகுநாதனுடைய அறை. நாற்புறத்துச் சுவர்களிலும் விதவிதமான வர்ண ஓவியங்கள் விளங்குகின்றன. சமீபத்தில் தான் திருஷ்டித்த புதிய சித்திரமொன்றின் முன் அமர்ந்திருந்து, ரகுநாதன் அதைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பரவசமாகிறான்.)

ரகு: ஆ! நீ நிச்சயமாக வனதேவதை தான். வனதேவதை! என் வனதேவதை!

(பார்வதி - சித்திரக்காரன் மனைவி - மெல்ல அவன்பின்னே வந்து சித்திரத்தைப்பா பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறாள். அவள் வந்ததை அவன் காணவில்லை.)

ரகு: என் வனதேவதை!

பார்: நான் தேவதையல்ல!

ரகு: (திரும்பிப் பார்த்து முகபாவம் மாற) மூடாத்மாவே, உன்னைப்பற்றியல்ல நான் சொன்னது.

(அவள் வேதனையால் குமுறுகின்ற உள்ளத்தோடு அந்தச் சித்திரத்தை நோக்கிப் பாய்ந்து சென்றவள், அவன் நெருப்பெழ விழித்த விழியைக்கண்டு அப்படியே அசையாது நிற்கிறாள்)

ரகு: நான் முன்னரும் உனக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன். இப்போது கண்டிப்பாகச் சொல்லுகிறேன். நீ இனிமேல் என்னுடைய உத்தரவில்லாமல் இந்த அறையில் கால் வைக்கவே கூடாது!

பார்: (அமைதியான குரலில்) ஆகூ போகட்டும். போனவாரம் முழுவதும் நீங்கள் எங்கெல்லாம் போயிருந்தீர்கள்?

ரகு: எங்கெங்கே போனேனா? எனக்கு எங்கெங்கு போக விருப்பமோ அங்கேயெல்லாம் போயிருந்தேன். அவற்றையெல்லாம் அறிவதனால் உனக்கு ஆகப்போவதென்ன?

பார்: ஆகவேண்டியிருப்பதனால் தான் கேட்கிறேன். தொடர்பாய் ஒரு நாலு நாளாவது இங்கு வீட்டில் தங்குவதில்லை. என்னைத் தன்னத்தனியே விட்டுவிட்டு அங்குமிங்கும் அலைந்துகொண்டிருக்கிறீர்களே! இதெல்லாம் உங்களுக்குச் சரியென்று படுகிறதா?

ரகு: ஓகோ, உனக்கு தனியே இருக்கப் பயமாயிருக்கிறதோ? அயல் வீடுகளிலெல்லாம் ஆட்களில்லையா? பின்னே ஏன் இப்படிப் பயந்து சாகிறாய்?

பார்: எனக்கு அப்படி ஒரு பயமுமல்லை.

ரகு: பின்னே?

பார்: .....

ரகு: என்ன?

பார்: (பெருமூச்சுடன்).....ஒன்றுமில்லை.

ரகு: அப்படியானால், நான் எப்போதும் உன் பக்கத்திலேயே இருந்து உனக்குத் தொண்டு செய்துகொண்டிருக்க வேணுமாக்கும், அப்படித்தானே?

பார்: இல்லையில்லை....எப்படியிருந்தாலும் நான் உங்களுடைய மனைவியல்லவா?

ரகு: மனைவி, மனைவி! மனைவி ஒருத்தி இருக்கிறாளென்பதற்காக நான் நாகரிகமான நாலு மனிதரைப் பார்க்கப் போக வேண்டாமா? எப்போதும் இங்கேயே அடங்கிக் கிடந்து என் கற்பனைகளையெல்லாம் கழுத்தை நெரித்துக் கொல்லவேண்டுமா? எனக்கு அது விருப்பமில்லை.

பார்: ஏன்? இங்கே இருந்தால் உங்களால் சித்திரம் வரைய முடியாதா? கற்பனை தோன்றாதா?

(இவ்வளவு நேரம் கோபத்தோடு பேசிக்கொண்டிருந்த ரகுநாதன் தன் கோபத்தை அடக்குவதற்காகச் சிறிது நேரம் மௌனமாயிருக்கிறான். பின் ஆறுதலான பதில் வெளியாகிறது)

ரகு: இல்லை, பார்வதி! இப்படி வீட்டினுள்ளே இருந்துகொண்டு மன அமைதியோடு என்னால் எதுவும் செய்ய முடியாது. என்ன செய்வது? இப்படிப் பழக்கமாய் விட்டது. அங்குமிங்கும் அலைந்து திரியவேண்டும். காடுமேடெல்லாம் கண்டு வரவேண்டும். விதவிதமான மனிதர்களைப் பார்க்க வேண்டும். அவர்களை அறிமுகமாக்கவேண்டும்.....

பார்: அதற்கென்ன? அதெல்லாம் நன்றாக நடக்கட்டும். அந்த வேலைகளுக்கிடையில் இங்கேயுள்ளவளைப் பற்றியும் கொஞ்சம் நினைத்துக் கொண்டால் ஆகாதா? எங்காவது வெளியூர்களுக்குப் போயிருக்கிறபோது, அங்கேயே வாரக்கணக்கிலும், மாதக்கணக்கிலும் தங்கியிருக்கும்போது, எனக்கு ஒரு எழுத்து எழுதவேண்டுமென்று இதுவரையில் எப்போதாவது உங்களுக்குத் தோன்றி இருக்குமா?

ரகு: எப்படித் தோன்றமுடியும், பார்வதி? ஆயிரமாயிரம் இன்ப நினைவுகள் பொங்கிப் புரண்டுகொண்டிருக்கும் அந்த நேரத்தில் என் கலையிதயம் கண்டகண்ட அழகையெல்லாம் நுகர்ந்து நுகர்ந்து களிவெறிகொண்டிருக்கும். அந்த நேரத்தில், எப்படித்தான் பார்வதி உன்னைப்பற்றி நான் நினைக்க முடியும்?

பார்: ஆ! எவ்வளவு கடின சித்தம் உங்களுக்கு?

ரகு: அது இருக்கட்டும். நீ இந்தப் படத்தைப் பார். இது எப்படி இருக்கிறதென்று சொல்லு.

பார்: எனக்கென்ன தெரியும்?

ரகு: பார்த்தாயா! இதனால்தான் நான் சொல்வது - நீ ஒருபோதும் எனக்கு இன்பமளிப்பதில்லை என்று படித்துச் சுவைப்பதற்கு ஒரு ரஸிகன் இல்லையென்றால்

கவிஞன் ஏன் கவியெழுதப்போகிறான்? கேட்பதற்கு ஆவலுள்ளவன் ஒருவனாவது கிடையாவிட்டால் பாடகன் எதற்காகப் பாடுகிறான்? என்னுடைய கலையை அநுபவிக்க இயலாத நீ, என்னை எப்படி மகிழ்விப்பாய்?

பார்: உங்களுக்கு விருப்பமிருந்தால் இவற்றையெல்லாம் நான் பழகிக்கொள்ளுகிறேன்.

ரகு: முடியாது, உன்னால் இயலாது. எனது கீர்த்தியை உலகத்தில் அழியாது நிலை நாட்டத்தக்க இந்த அருமையான சித்திரத்தைப் பிய்த்தெறியத் துணிந்த உனக்கு இவற்றைப்பற்றி என்ன விளங்கப்போகிறது, உனக்கும் கலைக்கும் வெகுதூரம்.

பார்: மரியாதையுள்ளவர்கள் பார்ப்பதற்கு வெட்கப்படத்தக்க இந்த மானங்கெட்ட படத்தை முன்னாலே வைத்துக்கொண்டு 'வனதேவதை! வனதேவதை!!' என்று நீங்கள் ஏங்கிப் புலம்புவதைப் பார்க்கின்றபோது அதைக் கிழித்தெறியத்தானே எனக்கு மனமாயிருக்கும்?

ரகு: மஹ்! மானங்கெட்ட படம்! இயற்கையழகை மறைக்காமல் உள்ளபடி ஒரு பெண்ணைச் சித்திரித்ததனால் இது மானங்கெட்ட படமாய் விட்டதா? (சித்திரத்தை உற்று நோக்கிவிட்டு) முழுமதியின் பால்நிலவில் முழுகித் திளைக்கின்ற இந்தக் கொடி வீடும், மெல்லிய மேனியில் நில்லாது வீழும் செம்பட்டாடையை ஒரு கையால் தாங்கிநிற்கும் வனதேவதையும் உனக்கு மானக்கேடாகத் தோன்றுகிறதா? உன்னுடைய துரதிர்ஷ்டம் பிடித்த முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே இங்கு நான் அடைபட்டுக் கிடந்தால் இந்தமாதிரி உயிரோவியங்கள் வரைய முடியுமா? இதனாலேதான் என் கற்பனைக்குத் தூண்டுதல் தேடி நான் அங்குமிங்கும் அலைந்து திரிவது. அப்போது அங்கங்கே அப்ஸரஸ்கள், கந்தர்வ குமாரிகள்,.....அவள், ஆ! அவள் அங்கேதான் நின்றாள்! அவள் யாரென்று தெரியுமா உனக்கு?

பார்: எவள்? தெரியாதே!

ரகு: அவள்தான் என் வனதேவதையைச் சிருஷ்டித்தவள், அவள் அப்படி நின்றாள் - பாதி உடையோடு வெட்கத்தாலுடல் குறுகி, முகத்திலே குறுநகை படர - அவள் நின்றாள்.....

பார்: (ஆச்சரியத்தோடு) என்ன? ஒரு பெண் இந்த மாதிரி அலங்கோலமாக நிற்க, அவளைப் பார்த்தா நீங்கள் படம் வரைந்தீர்கள்? (காதுகளைப் பொத்திக்கொண்டு) சிவசிவா! தெய்வமே!

ரகு: ஆம், இதெல்லாம் உண்மை. அவள் ஒருவேசி உன்னைப்போலக் 'கட்டுப்பெட்டி'யல்ல. அவள் இப்படி நின்றாள். நான் பார்த்துப் பார்த்து மெய்மறந்து படம் வரைந்தேன். (சலிப்போடு) சரி, நீ போகலாம். என் தெய்வத்தின் முன் நில்லாதே போ!

பார்: (விம்மி விம்மி அழுதுகொண்டே) நான் போகிறேன். ஆம்! உங்கள் முன்பிருந்து மட்டுமல்ல, உங்கள் வாழ்விலிருந்தே போய்விடுகிறேன்.

ரகு: உன்னை நான் மனம் நோகச் செய்துவிட்டேன். நீ எனக்கு ஆறுதல் தராதது போலவே நானும் உனக்குத் தரவில்லை. நான் எப்படி உன்னை மகிழ்விப்பேன்? என்னுடைய கலை வழிபாட்டுக்கு நீ முழு விரோதியாயிருக்கிறாய்.....

பார்: இல்லை. நான் விரோதியல்ல. உங்கள் மனநிலைதான் உங்களுடைய விரோதி!

ரகு: கலைஞனுடைய மனம் மற்றவர்களுடையதைப் போன்றதல்ல. ஒரு கலைஞன் எந்த ஒரு பெண்ணோடும் கட்டுப்பட்டிருக்க உடன்படமாட்டான். ஓராயிரம் ஸ்திரீகளுடைய செளந்தர்யத்தை அவன் ஒரே சமயத்தில் நுகர்ந்து விடுவான். அவர்களைக் காண்பதனாலேயே அவன் திருப்தியடைவான். பல்லாயிரம் பூக்களைப் பார்த்து அனுபவிக்கும் அவன், அவற்றுள் ஒன்றைத்தானும் பறிக்க மனமொவ்வான். அவற்றையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டே வானத்துப் பறவைபோலத் தன் கனவுலகிற் பறந்து திரிவான்.....

பார்: கனவு காணுவதிலும் பார்க்க எவ்வளவோ சிறந்தது உணர்ச்சியுள்ள மனிதனாய் காதலுள்ள கணவனாய், அன்புமிக்க தந்தையாய் வாழ்வது! இந்த வர்ணங்களும், இந்த வரைகோலும் இவற்றையெல்லாம் தூரத்தே எறிந்து விட்டால் ஒரு மனிதனுக்கு மூச்சே நின்றுவிடுமா?

ரகு: எல்லோருக்கும் மூச்சு நில்லாதிருக்கலாம். ஆனால் எனக்குக் கட்டாயம் நின்றேவிடும். ஜீவிக்க முடியாமலாய் விடும். கனவு காண்பதை விடச்சொல்லுகிறாயே. கனவுலகில் கற்பனைச் சிறகு விரித்துப் பறப்பது தானே எனது வழக்கம்.

பார்: அப்படியானால், நீங்கள் அங்கே வானம்பாடியைக் கண்டதிலிலை? அது எப்போதும் ஜோடி சேர்ந்துதானே பறக்கிறது. உங்களுக்கு இவ்வளவு சுயநலமா? உங்களைப் பற்றிக் கவலையே தவிர, வேறொரு ஜீவனைப் பற்றியும் சிந்தனையில்லை ஆ! என்ன கல்நெஞ்சு!

(ரகுநாதன் மௌனமாயிருக்கிறான்)

பார்: ஏன் பேசாமலிருக்கிறீர்கள்? ஏதாவது சொல்லுங்கள்.

ரகு: நான் குற்றவாளியல்லவா?

பார்: ஆம், நீங்கள் குற்றவாளிதான் என் மனங்குளிர ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசாத நீங்கள், ஒரு பார்வைதானும் பாராத நீங்கள் குற்றவாளிதானே? போகட்டும். இனிமேலும் இப்படித்தான் இருக்கப் போகிறீர்களா?

ரகு: என்னால் இயலுமா? (படத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே அதைக் கேட்பதுபோல) என்னால் இயலுமா?

பார்: அதைக் கேட்டால் அது என்ன சொல்லும்? அது இல்லாவிட்டால் எல்லாம் இயலும். ஆமாம், இவற்றையெல்லாம் ஒருபுறம் ஒதுக்கி வைத்தால்தான் நீங்கள் வாழ்க்கை வாழ முடியும்.

(வெறுப்புடன் வெளியேறுகிறாள்)

ரகு: (கவலையோடு) என் கலைச்சுவையும், பயிற்சியும் என் வாழ்வைக் குலைத்துவிடுமா? நான் வாழ்வதானால் என் கலைத் தொடர்பை அறுத்துவிட்டுத்தான் வாழவேண்டுமா?..... இதுவரை என் கலையால் நான் பெற்ற பேறென்ன?..... ஆனால், அவள் - என் வனதேவதை? அவள் எனக்கு ஆராத இன்பமளித்தாளே, அவள் எனது வாழ்க்கைத் துணையாயிருந்திருந்தால்.....! (சித்திரத்தைப் பார்த்தபடி) நீ என் வாழ்க்கைத் துணையாவாயானால், நான் பிறவிப் பயன் பெற்றுவிடுவேன். நீ என்னிடம் வருவாயா?..... வந்தாலும் என்னால் ஆனந்திக்க முடியுமா? என் கலைத்திறமை வெற்றிப் பாதையில் முன்னேறிச் செல்லச்செல்ல என் குடும்ப வாழ்வு தோல்வித் துறையில் அமிழ்ந்திப் போகிறதே! கலையையே கைவிட்டுவிடலாமா?..... எனக்கு அல்லும் பகலும் ஆனந்தமளிக்கும் கலையை - அளவற்ற இன்னல் களுக்கிடையிலும் என்னை இன்புறுத்தும் இந்தக் கலையை நான் விட்டுவிடுவேனா? முடியாது, முடியாது!

(அழகு மிகுந்த ஓர் இளம்பெண் உள்ளே வருகிறாள். அந்த ஓவியத்தின் சாயல் அவள் முகத்திலும் காணப்படுகிறது. அவள் மனம் சரியில்லை என்பதை அம்முகம் காட்டுகிறது. காலடி ஓசை கேட்டு ரகுநாதன் திரும்பிப் பார்க்கிறான்)

ரகு: (ஆனந்தத்தோடு) ஆ, என் வனதேவதையா?

பெண்: (ஆத்திரத்தோடு) என்ன உங்கள் வனதேவதையா? இந்த மாதிரி நீங்கள் இன்னும் எத்தனைபேரை ஏமாற்றியிருப்பீர்களோ?

ரகு: (ஆச்சரியமடைந்து) ஐயோ! நீ என்ன சொல்லுகிறாய்? எனக்கொன்றும் விளங்கவில்லையே!

பெண்: விளங்காது, உங்களுக்கு ஒன்றும் விளங்காதுதான். நீங்கள் ஒரு மிருகந்தானே! இல்லையில்லை, வெறுங்கல்லு! மிருகத்திற்கு உணர்ச்சிகளுண்டு. உங்களுக்குத்தான் அதுவுமில்லையே!

ரகு: என்ன, நான் உணர்ச்சியற்றவனா? ஏன் இப்படி அசம்பாவிதமாகப் பேசுகிறாய்? நெடிகின்ற நீலவானையும் இதழ் விரிந்த நறுமலர்களையும் கண்டு உள்ளமுருகி நிற்கும் நானா உணர்ச்சியற்றவன்? பால்நிலாச் சொரியும் பூரண சந்திரனைக் கண்டு புள்ளிமான் கன்றெனத் துள்ளித்திரியும் எனக்கா உணர்ச்சிகளில்லை?

பெண்: அதெல்லாம் ஒரு பைத்தியக்காரன் உணர்ச்சிகள்.

ரகு: என்னுடைய கலை பைத்தியக்காரத்தனமானதா?

பெண்: உங்கள் தலை!

ரகு: இதென்ன இது? உனக்குக் கோபமுண்டாகத்தக்கதாய் நான் என்ன செய்து விட்டேன்?

பெண்: என்ன குற்றமா? உங்களுக்குத் தெரியாதா?

ரகு: ஓ! உனக்கு நான் போதிய அளவு பணந்தரவில்லையல்லவா? இந்தச் சித்திரம் விற்கும்போது எனக்குப் பெருந்தொகைப் பணம் கிடைக்கும். அப்போது உனக்கு வேண்டிய அளவு தருவேன். என்னை நம்பு, நிச்சயமாகத் தருவேன்.

பெண்: உங்கள் பணத்தைக்கொண்டு போய்க் குப்பையிலே கொட்டுங்கள்! இந்தப் பணத்தையா நான் எதிர்பார்த்தேன்? கலைஞராம்! ரஸிகராம்! எல்லோரும் நன்றி கெட்டவர்கள்.

ரகு: பின்னே என்னதான் நான் செய்த குற்றம்? வீணாக என்னை வருத்தாதே. இப்போது நான் என்ன செய்யவேண்டுமென்று சொல்லு.

பெண்: ஒரு பெண் அதை எப்படிச் சொல்வாள் - ஆண்மகன் அதைத் தானே அறிந்து கொள்ளவில்லையானால்? அன்றைக்கு என் உள்ளத்தின் மெல்லிய உணர்ச்சிகளைத் தட்டியெழுப்பிவிட்டு நீங்கள் என்முனால் கருங்கல்லுப்போல உட்கார்ந்திருந்தது ஞாபகத்திலிருக்கிறதா? என் மூக்கையும் கண்ணையும் முன்னால் நின்று அளவெடுக்கக்கையில் என் உள்ளமும் உடலும் பட்டபாட்டைக் கொஞ்சமாவது அவதானித்தீர்களா?

ரகு: நான் அப்போது என்னை மறந்த நிலையில் படம் வரைந்துகொண்டிருந்தேன். இவற்றையெல்லாம் எப்படி அவதானிக்க முடியும்?

பெண்: ஆகா, நீங்களும் ஒரு மனுஷ்யர்! நான் இவ்வளவு திடநம்பிக்கை கொண்டிருந்தேன். சித்திரம் வரைய உங்களை என்னிடம் வரச் செய்வதற்காக எவ்வளவு நாள் நான் யோசித்து என்னென்ன வழிவகுத்தேன் என்பதெல்லாம் உங்களுக்கு எப்படித் தெரியப்போகிறது.....ம்... என் துரதிஷ்டம்! வாழ்விலே முதல் முதலாகக் காதலித்தேன். அதிலேயே தோல்வியுற்றேன்! தலைவிதி!

ரகு: உன்னுடைய தெய்வீக செளந்தரியத்தை உலகத்துக்குக் காட்டி மகிழ்வல்லவா நான் முயன்றது? நானே அதை நுகர்வதற்கு அல்லவே!

பெண்: நான் ஒரு காவியமா - உலகம் முழுவதும் படித்துச் சுவைப்பதற்கு? நான் ஒரு மனிதப்பெண். இரத்தமும், தசையுமுள்ள - உள்ளமும், உணர்ச்சியுமுள்ள மனிதப்பெண்!

ரகு: ஆனால், நான் ஒரு கலைஞன், தெரியுமா?

பெண்: நீங்கள் மனிதனாக வேண்டும். அதுதான் அவசியமானது.

ரகு: அப்போது என் கலை?

பெண்: அது ஒழிந்தால் ஒழியட்டும், இருந்தால் இருக்கட்டும், முதலில் நீங்கள் மனிதனாக வேண்டும்.

ரகு: நான் ஒரு கணவன் என்பது உனக்குத் தெரியாதா?

பெண்: அடடா! அது வேறேயா? உங்களுக்கு வெட்கமில்லையா இப்படிச் சொல்வதற்கு? மனிதர்க்கு மாத்திரந்தான் அந்தப் பதவி வகிக்க உரிமையுண்டு. மனிதத் தன்மை இல்லாதவர்கள் எப்படிக் கணவனாக முடியும்? எந்த அப்பாவிப் பெண் எவ்வளவு காலம் உங்களுடனிருந்து கஷ்டப்படுகிறாளோ! அவள் இங்கு தான் இருக்கிறாளா? மரக்கட்டையோடு வாழ்க்கை நடத்தாதே என்று அவளுக்குச் சொல்லப்போகிறேன்.

(வீட்டினுள்ளே போகத் திரும்புகிறாள். தனது உருவச்சித்திரம் தன்னையே பார்த்து நகைத்துக்கொண்டு நிற்பதைக் கண்டதும் அவளுடைய வெறுப்பு

அதிகமாகிறது. பிரஷை எடுத்து மையில் தோய்துச் சித்திரத்தில் தாறுமாறாகப் பூசிவிட்டு உள்ளே போகிறாள். ரகுநாதன் என்ன செய்வதென்று தெரியாது திகைத்துப் போயிருக்கிறான்.)

ரகு: (கவலையோடு மெல்ல) நான் வாழ வேண்டுமானால் என் கலையை விட்டுவிட வேண்டுமா?..... என்றாலும்..... இல்லாவிட்டால் முடிவற்ற துன்ப வாழ்வுதானா? இரண்டையும் நான் கைக்கொள்ள முடியாது. ஏதாவது ஒன்றோடுதான் அமைதியாயிருக்கலாம். நான் செய்யக்கூடியது என்ன?..... (தீர்மானமாக) சரி, நடப்பது நடக்கட்டும். நான் வாழத்தான் வேண்டும். எனக்கு வாழ்க்கைதான் வேண்டும். இதெல்லாம் அப்புறம் ஆகட்டும்! (சித்திரங்களைச் சுருட்டி ஒருபுறத்தில் போட்டுவிட்டு உள்ளே போகிறான்.)

பார்வதி, இங்கே வா!

(திரை)

(கேரள நாடகமொன்றை அடிப்படையாகக் கொண்டது)

- 'மறுமலர்ச்சி' - ஆண்டுமலர் - 1947 மே
மறுபிரசுரம் "வரதர் ஆண்டுமலர்" -

அஷ்ட பிரகரணம்

நாவலர் பெருமான் தமது சைவ வினாவிடை இரண்டாம் புத்தகத்தில் சைவசமயப் பிரமாண நூல்களைக் குறிப்பிடுமிடத்தில், சிவாகமங்களின் சார்பு நூல்களென்று அஷ்டப் பிரகரணம் என்னும் தொகுதியின் எட்டு நூல்களின் பெயர்களைப் பின்வரும் வரிசையில் தந்திருக்கிறார்.

1. தத்துவப் பிரகாசிகை	5. போக காரிகை
2. தத்துவ சங்கிரகம்	6. நாத காரிகை
3. தத்துவத் திரய நிர்ணயம்	7. மோகூஷ காரிகை
4. இரத்தினத் திரயம்	8. பரமோகூஷ நிராச காரிகை

நாவலர் பெருமான் நூல்களின் பெயர்களைத்தவிர, நூலாசிரியர்களின் பெயர்களையோ வியாக்கியானங்களை எழுதியோரின் பெயர்களையோ தரவில்லை. இவ்விபரங்கள் விரிவஞ்சி விடப்பட்டிருக்கலாம். அல்லது விபரங்களைப் பெறமுடியாமலும் இருந்திருக்கலாம். ஏனெனில் நாவலர் காலத்திற்குப் பல ஆண்டுகளின்பின்பே, 1925ம் ஆண்டிலும் 1927ம் ஆண்டிலும் இரு நூல்கள் முதன்முதல் அச்சேறி வெளிவந்தன. அதற்குமுன்பு ஏட்டுப் பிரதிகளைப் பார்த்தே நாவலர்வர்கள் நூல்களின் பெயர்களைத் தந்திருப்பார்.

இவ் எட்டு நூல்களில் ஐந்து நூல்களை ஓர் ஆசிரியரும் ஏனைய மூன்று நூல்களையும் மூன்று ஆசிரியர்களும் ஆக்கியிருக்கிறார்கள். ஆசிரியர்களின் பெயரைக்கொண்டு நூல்களை வரிசைப்படுத்தாமல் நூல்கள் கூறும் பொருளையும் நூல்களின் பெயர்த் தொடர் பையும் கொண்டே நூல்களை வரிசைப்படுத்தியுள்ளார்களென்பது நன்கு தெரிகிறது. சைவசமய தத்துவங்களை விளக்கும் மூன்று நூல்களையும் முதலிலும் இவற்றுள் மூன்றாவதான தத்துவத்திரய நிர்ணயம், மூன்று தத்துவங்களையும் சுருக்கிக் கூறும் சிறு நூலாயிருப்பதால், அவற்றையே விரித்துக் கூறும் பெருநூலாகிய இரத்தினத் திரயத்தை நான்காவதாகவும் காரிகை என்னும் செய்யுட்பெயராலமைந்த நான்கு நூல்களையும் அவற்றின் பின்னும் வைத்து ஏடெழுதியிருக்கிறார்களென்றும் அறிய முடிகிறது.

காரிகை நூல்கள் நான்கில் மோகூஷ காரிகையும் பரமோகூஷ நிராச காரிகையும் கண்டன நூல்களாகையால் அவை இறுதியில் வைக்கப்பட்டன போலும். மேலேயிருக்கும் நூல்வரிசையில் 2ம், 3ம், 5ம், 7ம், 8ம் நூல்களை ஆக்கியவர் ஸத்யஜோதி சிவாசாரியார் என்னும் பேரறிஞர். முதலாம் நூலை ஆக்கியவர் போஜதேவர் என்பவர். போஜதேவர் வேறுசில நூல்களுக்கு உரை எழுதியவர் என்று கூறப்படுகிறது. இவரது பெயரோடு பட்டர், சிவாசாரியர் என்ற சிறப்புப் பெயர்கள் இல்லாததற்குக் காரணம் இவர் அரசகுலத்தவராயிருந்தமைதான் என்று கூறுகிறார்கள். நான்காவதும் பெரியதுமான இரத்தினத் திரயம் (மும்மணிகள்) என்னும் நூலை ஆக்கியவர் ஸ்ரீகண்டாசார்யர் என்னும் சிவாசார்யர். பத்ததிகாரர் பதினெண்மரின் பெயர்களுள்ளும் ஸ்ரீகண்டாசார்யரின் பெயர் காணப்படுகிறது. ஆறாவது நூலான நாதகாரிகையை பட்டராமகண்டர் என்பவர் எழுதியதோடு ஏழாம் நூலான மோகூஷ காரிகைக்கு வியாக்கியானமும் எழுதியிருக்கிறார். இவருடைய தந்தை பட்ட நாராயண கண்டர்

என்பதும் இவர்களைக் காஸ்மீர் தேசத்திலிருந்து தமிழ்நாட்டரசர்கள் அழைத்துவந்து பல மடங்களை நிறுவி அவற்றுக் இவ்வறிஞர்களைத் தலைவர்களாக நியமித்து ஆதரித்தனரென்றும் அவர்கள் அந்த மடங்களில் தங்கியிருந்து மாணவர்களுக்குக் கல்வியறிவுட்டியதோடு பல நூல்களையும் உரைகளையும் எழுதினரென்றும் இனப்பகை, மொழிப்பகையற்ற வரலாற்றாசிரியர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். இச்செய்திகளையும் வேறு தகவல்களையும் சைவ இலக்கிய வரலாறு என்னும் தமிழ் நூலிலும் புதுச்சேரியிலுள்ள பிரெஞ்சு அக்கடமியின் ஆதரவில் வெளிவந்துகொண்டிருந்த ஆகம நூல்களில் ஒன்றான மதங்க பாரமேசுவரம் என்னும் நூலின் வடமொழிப் பதிப்புரையிலும் அறியலாம்.

அஷ்டப் பிரகரண நூல்களை முன்கூறியவாறு வரிசைப்படுத்தியதோடு முதல் ஆறு நூல்களுக்கும் வடமொழியில் வியாக்கியானமும் எழுதியுதவியவர் பிரசித்திபெற்ற பத்ததிகாரரான அகோர சிவாசாரியராவார். இறுதியிலுள்ள இரு நூல்களுக்கும் இவர் வியாக்கியானம் எழுதாததற்குக் காரணம் இவரது வாழ்நாள் முடிவுற்றதாயிருக்கலாம். அன்றேல், அவ்விருநூல்களுக்கும் ஸ்ரீராமகண்டர் வியாக்கியானம் எழுதுவதை அறிந்து இவர் தம் முயற்சியைக் கைவிட்டிருக்கலாம்.

அஷ்டப் பிரகரண நூல்களின் ஆசிரியர்கள் சைவசமய குரவர்களின் காலத்திற்கும் சந்தான குரவர்களின் காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தவர்களென்று கூறப்படுவதால் சகலாகம பண்டிதரான அருணந்தி சிவாசாரியரும் உமாபதி சிவாசாரியரும் தங்கள் நூல்களை விரிவாக இயற்றுவதற்கு மூலாகமங்களும் உபாகமங்களும் உதவியதுபோல அஷ்டப் பிரகரணமும் உதவியிருக்குமோ என்பது ஆய்வுக்குரிய விஷயம். இப்பணியில் யார் ஈடுபடுவார்களே?

எட்டு நூல்களில் இரத்தினத் திரயம் , மோக்ஷகாரிகை, போககாரிகை ஆகிய மூன்றும் அளவிற்பெரியன. தத்துவத்திரய நிர்ணயமும் நாதகாரிகையும் சிறியவை. ஏனைய மூன்றும் இடைப்பட்டவை.

பனையோலைச் சுவடியிலிருந்து அழிந்துபோகாமல் இவற்றை அச்சேற்றிப் பாதுகாத்த புண்ணியவாளர், பொ. முத்தையபிள்ளை என்பவர். மற்றைய பதிப்பாளர்கள்போல் அச்சேற்றுதலளவில் அமைந்துவிடாமல் மேலும் இரு பயனுள்ள பணிகளை இப்பதிப்பில் ஆற்றியுள்ளார். ஒன்று, வடமொழி தெரியாதவர்களும் படித்துப் பயனடையத்தக்கதாய் மு. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள், நா. கிருஷ்ண சாஸ்திரிகள் என்னும் இரு அறிஞர்களைக்கொண்டு மொழிபெயர்ப்புச் செய்வித்து வெளியிட்டமை. மற்றையது, கிரந்த எழுத்தில் மட்டும் இவை வெளியிடப்பட்டால் வடமொழி வல்லுநர்களும் தத்துவ நிபுணர்களும் படித்தறிய மாட்டார்களென்று கருதி மூலத்தைத் தேவநாகரியிலும் முன்யோசனையோடு வெளியிட்டமையாகும். இப்பெரியார் தேவிகாலோத்தரம் என்னும் உபாகமத்தின் தமிழ்ச் செய்யுள் நூலையும் உரையுடன் வெளியிட்டதோடு வேறு பல சமயப் பணிகளிலும் ஈடுபட்டிருந்தவர். இவரது வேண்டுகோளை ஏற்று இவற்றை வெளியிட்ட நிறுவனம் தேவகோட்டை சிவாகம சங்கமாகும். அரும் பணிகளாற்றிய இச்சங்கம் இன்று இல்லாமற் போனமை காலம் செய்த கொடுமை. காலஞ்சென்ற முத்தைய பிள்ளையின் பணிகளைச் சைவ உலகம் நன்றியுடன் நினைவுகூரவேண்டும்.

விவிதவித்யா - 2002

வடமொழியில் தனிப்பாடல்கள்

தமிழ்மொழியில் பல்சுவைக் களஞ்சியமான தனிப்பாடல் திரட்டொன்று மிகப் புகழ்பெற்று விளங்குகிறது. வேறு சிறிய தொகுப்புகள் வெளிவந்தபோதிலும் அவை அதிகம் பிரசித்தி பெறவில்லை. வடமொழியென்னும் ஸம்ஸ்கிருதத்திலும், பிராகிருத மொழியிலும் தனிப்பாடல் தொகுப்புகள் பல வெளிவந்திருக்கின்றன. இத்தொகுப்புகளில் சுபாஷிதரத்ந பாண்டாகாராம், சுபாஷிதரத்ந மஞ்ஜுஷா, காதாசப்தசதி என்பன பெரிய திரட்டுக்களாகும். சமயோசித பத்ய மாலிகா, சூக்தி மாலா என்னும் சிறு தொகுதிகளிலும், பாடநூல்கள் சிலவற்றிலும் காணப்பட்ட பல்சுவைப் பாடல்கள் சிலவற்றைத் தெரிந்தெடுத்துத் தமிழ்சிரகர்களுக்குத் தருகின்றோம்.

தமிழிற் காளமேகப்புலவர் நிந்தா ஸ்துதியாகப் பல பாடல்கள் பாடியிருப்பது போலப் பழைய வடமொழிக் கவிஞரொருவர் சிவபெருமானது குடும்ப வாழ்வு பற்றிப் பின்வருமாறு ஐயமெழுப்புவதன் மூலமாக இல்லத்தரசியின் பெருமையைப் புலப்படுத்துகிறார்.

“திகம்பரரான (உடையின்றியிருப்பவரான) பிரான் ஐந்து முகங்களை (வாய்களை) உடையவர். அவருடைய புதல்வர்களில் ஒருவர் யானை முகம் (வாய்) உடையவர். இன்னொருவர் ஆறுமுகங்கள் (வாய்கள்) உடையவர். (இத்தனை வாய்களுக்கும் உணவு படைப்பதற்கு) வீட்டில் அன்ன பூர்ணா தேவி இல்லையென்றால் அப்பெருமான் எப்படி உயிர்வாழ்வார்?”

வடமொழியில் வாய், முகம் என்னும் இரண்டிற்கும் முகம் (ஊவ்ய) என்ற ஒரே சொல்தான் இருக்கிறது.

இவ்வளவு பொருளையும் தன்னகத்தே கொண்ட சிறிய சுலோகம் இதுதான்:-

ஸ்வயம் பஞ்சமுக:, புத்ரௌ கஜானன ஷடானனௌ
திகம்பர: கதம் ஜீவேத், அன்னபூர்ணா ந சேத் க்ருவே?

இனி, இப்பாடலில் கவிஞர் கையாண்ட சிக்கனமான சொற்களின் நயத்தைப் பார்ப்போம். இப்பாடலில் முக்கியமான எழுவாய் சிவன். சிவபிரானை உணர்த்தும் பரியாய நாமங்கள் ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்டவை வடமொழி நிகண்டுகளில் உள்ளன. அவற்றில் மற்றவற்றை விட்டுவிட்டுத் திகம்பரர் என்னும் பெயரை ஏன் எடுத்தாண்டார்? திக் + அம்பரம் என்ற இரு சொற்களால் ஆனது இப்பெயர். திக்கையே ஆடையாக உடையவர். உடுக்க உடையுமில்லாத பிச்சைக்காரர் (பிசுஷாடனர்) என்பது பொருள். வறியவர்கூட உணவில்லாதபோது தாம் முன்பு வாங்கிப் பாதுகாத்து வைத்திருந்த ஆடைகளில் ஒன்றிரண்டை விற்று உணவு வாங்குவது போல இவரால் விற்று வாங்கவும் முடியாது. திகம்பரர் அல்லவா?

இவ்வாறுதான் அன்னபூர்ணா என்ற பெயரும் பொருள் பொதிந்தது. அம்பிகை ஜீவராசிகளுக்குக்கெல்லாம் உணவளித்துக் காப்பவள். அதற்காக அன்ன பாத்திரத்தையும் அகப்பைக் கரண்டியையும் கையில் வைத்துக் காத்திருப்பவள். அவள் இல்லத்தரசியாய் இருந்ததால்தான் பெருமான் பிழைத்திருக்கிறாராம்

இல்லாவிடில் என்ன செய்திருப்பார்? பிச்சையெடுப்பாரா? முன்பு ஒருதரம் தாருகாவனத்தில் பிச்சாடனராய்ப் பிச்சையெடுக்கப் போய்ப் பட்டபாடு போதும். கவிஞர் செய்யுளில் கிம் குர்யாத்? என்ன செய்வார்? என்று கேட்கவில்லை. கதம் ஜீவேத்? எப்படி வாழ்வார்? என்று தான் கேட்கிறார். வாழ முடியாதவர் சாவதுதானே இயல்பு. அதன்படி சிவபிரானும் சாக முயன்றிருப்பார் என்னும் பொருள் தொனிக்குமாறு தமது வினாவை எழுப்புகிறார். முன்பு ஒரு தமிழ்ப் புலவர், “ஒருபாதி மால் கொள, ஒருபாதி உமைகொள இருபாதியாகி இறந்தான் புராரி” என்று பாடித் துணிந்து சாகடித்தது போல இவர் செய்யவில்லை!

சிவபிரான் ஈசானம் முதலிய ஐந்து முகமுடையவர் என்று கூறியது போலவே அவருடைய பிள்ளைகளை வேறு பெயர்களால் குறிப்பிடாமல் ஆனைமுகன், ஆறுமுகன் என்றதும் வாட்களின் தொகையை அதிகரித்துக் காட்டுவதன் மூலமாக உணவு தேடுவதிலுள்ள ஆற்றாமையை உணர்த்துவதற்கேயாகும்.

இத்தனை பொருளையும் ‘அநுஷ்டிப்’ என்னும் சிறிய சுலோகத்துள் அடக்கிவிட்ட கவிஞரின் பேராற்றல் வியப்பளிக்கிறது.

விவிதவித்யா - 2003

மகாத்மா காந்தி சார்பில்
அறிவின் அடிப்பகுப்பாக
கல்யாண சிவாஜி

பஞ்சாஷ்ரம் தீபம்
பஞ்சாஷ்ரம் சார்பில்
அறிவின் அடிப்பகுப்பாக
கல்யாண சிவாஜி

மனமலர்ச்சி
அறிவு
பஞ்சாஷ்ரம்

